

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chase_James_Hadley-Spete_sladce.PDB

PDB Name: Chase_James_Hadley-Spete_sladce
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.11.2003
Modification Date: 5.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Spěte sladce

James Hadley Chase

První kapitola

V podřadném, spoře osvětleném baru na nábřeží St. Johns River v Jacksonville seděli u stolku dva muži a tiše si povíдали. Kromě těch dvou a postaršího obtlouštěho barmana bylo v lokále prázdkno.

Muž, sedící vlevo, se jmenoval Ed Haddon, král dokonalé zlodějny: brilantní podnikatel, který navenek žil neposkvrněný život zámožného obchodníka na odpočinku, platícího daně a střídajícího apartmá ve Fort Lauderdale, na jihu Francie, či v Paříži nebo Londýně. Byl to mistr ducha. Plánoval, organizoval a řídil skupinu zkušených zlodějů, kteří skvěle plnili jeho příkazy.

Haddona byste si mohli splést se senátorem nebo dokonce státním sekretářem. Byl vysoký, rozložitý, s hustými litinově šedými vlasy, zdravě vyhlížející hezkou tváří a vldným úsměvem politika. Za touto fasádou se ale skrýval vysoce inteligentní mozek a kruté a úskočné myšlenky.

Muž napravo byl Lu Bradey, považovaný podsvětím za nejskvělejšího zloděje. Štíhlý chlápek, tak kolem pětatřiceti, s nakrátko ostříhanými vlasy, ostře řezanými rysy a šedýma roztěkanýma očima. Kromě znalostí jakéhokoli zámku to byl také mistr převleků. Kůži na obličejí měl jako brousek, několik vycpávek v ústech změnilo jeho hubenou tvář v odolý obličej. Vyráběl si vlastní paruky. Když si nalepil knír nebo vousy, změnil vlasy, byl to v tu ránu jiný člověk. Jako štíhlý muž se oblékal do vycpaných šatů vlastní výroby, které ho změnilly v člověka, jehož hlavním životním cílem je dobře se najíst. Vzhledem k tomuto pozoruhodnému talentu pro převlek neměl žádný policejní záznam, ačkoli po něm pátrala policie celého světa.

Oba muži, kteří spolu pracovali už spoustu let, probírali post mortem svou poslední práci: ukradení Svaté Kateřiny ve Washingtonově muzeu. Oba souhlasili s tím, že plán musí být stoprocentní a provedení krádeže bezchybné. Jednou z věcí, které se nedaly přejít, bylo naplánování a organizace celé akce.

Haddon si rozvážně zapálil doutník. Bradey netrpělivě vyčkával.

"Ztratil jsem s tou loupeží už hodně peněz, Lu," pronesl Haddon, když se ujistil, že cigáro dobře táhne. "No, ale nedá se nic dělat. Jednou prohraješ, podruhé vyhraješ. Je čas, abychom začali vydělávat... nemám pravdu?"

Bradey přikývl.

"Máš něco, Ede?"

"Kdybych neměl, tak nesedím v takovém pajzlu. Bude to velké, ale je potřeba na tom pracovat. Musím dát dohromady dobrou partu." Ukázal doutníkem na Bradeyho. "Ty jsi první na seznamu. Chci vědět, jestli jsi během příštích tří týdnů volný."

Bradey se mazaně usmál.

"Vždycky jsem volný, když mě potřebuješ, Ede."

"Jo," přikývl Haddon. "Tak to je dobře. Víš, že když něco vymyslím, vyděláš pořádný balík peněz. Ted' dávej pozor.

Když jsem plánoval krádež té ikony, a protože jsem musel pracovat s tím nováčkem Claudem Kendrickem, zůstal jsem tři dny v hotelu Spanish Bay, v Paradise City. Stálo mě to hodně. Ten hotel je velmi zvláštní. Je to přinejmenším nejdražší a nejluxusnější hotel na světě. Nemá pokoje, jenom apartmá. Poskytuje služby, o kterých by se někomu ani nesnilo. Najdeš v něm samé boháče. A dovol mi poznamenat, Lu, najdeš tam spoustu hlupáků, kteří mají víc peněz než je zdrávo, takže hotel má vždycky, opakuji vždycky, obsazeno."

Bradey zvedl obočí.

"Takže jsi tam zůstal?"

"Správně. Pohyboval jsem se v bohatém proudu. To je způsob, který ve mně probouzí nápady. Jistě, stojí to hodně, ale často se to vyplatí. Takže mě ten hotel přivedl na jednu myšlenku." Haddon potáhl z doutníku a odklepl popel na podlahu. "Vlastní ho Francouz, Jean Dulac, chlápek, který své práci rozumí. Je hezký, nabitý šarmem a bohatí klienti ho zbožňují. Svůj personál pečlivě vybíral: někteří ze zaměstnanců pocházejí z Francie, která je známá nejlepším jídlem, nejlepšími hotelovými službami a nejlepší organizací v této oblasti. Apartmá v hotelu jsem si pronajmout nemohl. Zůstal jsem v jedné z chat na pozemku hotelu. Dvě ložnice, obývací, a tak dále - velmi luxusní. Apartmá se totiž zajišťují na rok dopředu. Trochu jsem se kolem hotelu potloukal. Měl jsem přístup do barů, tří restaurací a k bazénu." Upřeně se na Bradeyho podíval. "Velmi, velmi honosné a napěchované velmi, velmi bohatými muži a ženami."

Bradey pozorně naslouchal.

"Nemusím ti říkat," pokračoval Haddon po krátké pauze, "že, když se muži stanou bohatými, jejich ženy chtějí soupeřit s manželkami ostatních bohatých mužů. To je lidská přirozenost. Kromě oblečení, norkových kožichů, se vysoko cení i klenoty. Jestliže si paní Snooková nasadí diamantový náhrdelník, paní Pooková otravuje svého manžela tak dlouho, dokud ho nedostane i ona. Pak k tomu paní Snooková přidá náušnice a náramky, aby předčila paní Pookovou, která na svém choti začne vyžadovat to samé. Tyhle rozmazlené potvory, které si nikdy nevyděly ani dolar, vyžadují a dostanou kameny za tisíce. Při večeři v hotelové restauraci vidíš tyhle ženy, ověšené diamanty, smaragdy a rubíny. Večeřel jsem tam, a nikdy jsem nespátřil takovou výstavu kamenů v jediné obrovské místnosti. Během večera jsem spočítal, že ty hloupé, neschopné ženské na sobě měly zlata za šest až sedm miliónů dolarů."

Bradey si povzdychl.

"Velmi pěkné," poznamenal.

"Ano." Haddon potáhl z cigára. "Napadlo mě, jak moc by bylo výhodné vykrást hotel Spanish Bay."

"Šest miliónů?" zeptal se Bradey a civěl na Haddona.

"Mohlo by být víc, ale mluvíme zatím o šesti."

"Zajímavé." Bradey se zamyšleně podrbl na hlavě. "V tuhle chvíli k tomu nemám co říct, Ede. Vykrást hotel? Co to přesně znamená?"

"Samozřejmě, že k tomu nemáš co říct," odpověděl Haddon a usmál se. "Jsi ostřílený chlap, Lu. Jenže nemáš můj mozek. A to je důvod, proč se nám spolu tak dobře pracuje. Ty zorganizuješ loupež. Já ji naplánuji... ano?"

Bradey přikývl.

"Kouká z toho šest miliónů," pronesl s očima, upřenými na Haddona. "Kolik z toho bude pro mě?"

"Dva," odpověděl Haddon. "A platím veškeré výlohy. To je fér, ne?"

"Velmi pěkné," přikývl Bradey. "A když získáme kořist, kdo ji prodá?" Taková byla jeho víra v Haddonův plán. Ani ho nenapadlo říci jestli místo když.

"Samozřejmě, bude kolem toho povyk," konstatoval Haddon. "Poldové z Paradise City jsou schopní. Spolupracují se státní i míamskou policií. Bude příliš velký risk dostat celou kořist z města. Rozhodl jsem se většinu vyklopit Kendrickovi do klína. Musím to s ním probrat, ale je to nejlepší řešení."

Bradey se zašklebil.

"Toho tlustýho poskoka nenávidím."

"To se nedá nic dělat. Je chytrý, což je jediné, s čím bychom si mohli dělat starosti."

"Dobrá," pokrčil Bradey rameny. "A co bude dál. Přepadnem je se zbraní v ruce? To se mi nelíbí, Ede, ne v hotelu. Jak to chceš provést?"

Haddon dal znamení tlustému barmanovi, aby přinesl další dva drinky. Vyčkal, dokud muž neodešel s prázdnými sklenicemi.

"Když jsem se potloukal po hotelu, Lu," pokračoval poté, co si oba muži připili na zdraví, "povídal jsem si s jednou starou šeredkou, doslova ověšenou diamanty. V hotelovém baru vždycky najdeš nějakou starou bábu, jejíž manžel radši umřel, aby se jí zbavil. Libovala si, že jsem jí věnoval pozornost - řekla mi, že jezdí do hotelu každý rok na měsíc. Pokaždé, když pohnula tím svým mohutným tělem, jako bych slyšel šustit dolary. Strávil jsem s ní hodinu, a celou tu dobu mě nudila povídáním o svém manželovi, obchodníkovi s naftou, který umřel před pěti lety, o jejich dětech a prokletých vnoučatech. Vytasila na mě rodinné fotografie. Znáš ty neodbytné baby. Věnuješ jim pohled a hned tě zvou na schůzku. No, ale v tomhle jsem dobrý. Po chvíli jsem jí pochválil diamanty. Měla jich na sobě tak za sto tisíc dolarů. Řekla mi, že od svého manžela vyžadovala, aby jí k výročí svatby dával diamantové dárky. Zeptal jsem se jí, jestli se nebojí, že by jí někdo mohl oloupit. Prozradila mi, že šperky nikdy nenosí mimo hotel. Bezpečnostní služba v hotelu prý pracuje tak spolehlivě, že na nic takového nikdy ani nepomyslela. Chvilku jsme si na tohle téma povídali, takže jsem se o té bezpečnostní službě leccos dozvěděl. Při příjezdu dostane každý host bezpečnostní skříňku s tajným kódem, jehož číslo zná jenom on sám. Když si jdou hosté lehnout, uloží své cennosti do skříněk a dva lidé z bezpečnostní služby je odnesou do hotelového sejfu. Už tě něco napadá?"

Bradey přikývl.

"Tajné kódy?" usmál se. "Žádný problém. Ty zvládnu levou rukou."

"Myslel jsem, že to řekneš. Takže, když všechny ty bohaté naivky jdou spát, bezpečnostní sejf je napěchovaný tučnou kořistí. Tam až jsem došel. Než padla ikona, ani mě nenapadlo vykrást hotel. Ale jsem si jistý, že tenhle se vyplatí."

Bradey se zamyslel, a pak se zeptal: "Jak ten hotelový sejf vypadá?"

"To musíš zjistit ty. Já ani nevím, kde je umístěný."

"Dobrá. To by neměl být problém. Pověz mi o hlídkách."

"Potulují se tam dva hoteloví čmuchalové v civilu. Oba vypadají schopně. Kolem deváté večer přicházejí do služby dva uniformovaní strážníci. Zůstanou tam tak do dvou. Jsou to pořádně svalnatí mládenci. Život v hotelu utichá kolem třetí ráno, ale zbloudilí návštěvníci, kteří si vyrazili mimo hotel, se vracejí ještě ve čtyři ráno. Myslím, že nejvhodnější doba udělat ten sejf by byla tak kolem třetí. Víc už ti neřeknu. Dál je řada na tobě."

"Takže se mám v tom hotelu ubytovat?"

"V žádném případě. Jeden z mých lidí ti přes cestovní kancelář zaknihoval pobyt v jedné z hotelových chat. Tento způsob nebude nijak nápadný."

Bradey souhlasně přikývl.

"Také jsem zaplatil značnou zálohu, takže by se neměl vyskytnout žádný problém. Ubytuješ se tam příští pondělí pod jménem Cornelius Vance."

"Hezké jméno pro boháče."

"Zamluvím pro tebe rollse. Pamatuj, že se budeš pohybovat mezi ohromnými boháči. Proto bys měl vypadat jako velmi starý a velmi zámožný invalida, nejlépe na kolečkovém křesle, a v doprovodu sluhy. Nepříteličkuj se s ostatními hosty. Hotelovým zaměstnancům řekni, že si nepřeješ společnost. Bude mě to stát kolem patnácti tisíc doláčů, Lu. Pronájem za chatu, bez jídla, dělá osm set dolarů za den. Nepij. Jez střídme nebo se nedoplatím. Vem si s sebou vlastní alkohol. K obědu si nech do chaty poslat něco malého, ale na večeri běž do restaurace, aby sis prohlédl kořist. Souhlasíš?"

Bradey přikývl.

"Tvoje práce je najít sejf a otevřít ho. Potřebujeme šikovného řidiče, který bude řídit rollse, a až přijde ten pravý čas, pomůže ti s hledáním sejfu a uklizením kořisti. To je základní plán. Teď ho rozebereme podrobněji."

"Říkáš, že jeden z těch hotelových čmuchalů je ve službě celou noc?"

"Ano."

"Hlídači v uniformách tam budou také?"

"Ti tě nemusí znepokojovat, Lu," usmál se Haddon. "To byl, spolu s hotelovými detektivy, první problém, který jsem musel vyřešit. A přišel jsem na to. Nebudou tě otravovat."

"Když to říkáš, Ede. A teď se podíváme na můj mužský doprovod. Ten nápad s kolečkovým křeslem se mi líbí. Takhle budu ten poslední, koho budou poldové podezřívát. Potřebuju šoféra, aby přemístil ty krabice, ale nemám o něj zájem jako o sluhu. Hezká ošetřovatelka získá víc informací než chlap. V uniformě může volně procházet hotelem, povídat si s přítomnými a spíš dostane to, co potřebuju."

"Počítáš se svou přítelkyní?" zeptal se Haddon.

"Jo. Je tak sexy. Myslel jsem na ni. Má pro tuhle práci předpoklady."

Haddon pokrčil rameny.

"Detaily nechám na tobě. Já se postarám o šoféra. Ty zabezpečíš sestřičku."

"Zahrneš ji do nákladů, Ede?"

"Za celou akci jsem ochoten vydat dvacet papírů, víc ani floka."

"Dobře. A teď hlídky a detektivové."

Haddon dopil.

"Sleduješ televizi?"

"Občas."

"Viděl jsi někdy lovce, když chytají divoká zvířata?"

"Jo. Často jsem si říkal, že vedou po čertech zajímavý život. A co...?"

"Viděl jsi, jak uspávají tygra narkotizační puškou?"

Bradey se na Haddona zkoumavě podíval.

"Fíí ha."

"Zaujalo mě to. Na celý problém jsem se vyptal svého dobrého přítele." Haddon se sklonil, zvedl příruční kufřík a položil ho na stůl. Podíval se na barmana, který si četl sportovní přílohu novin, pak se rozhlédl po opuštěném baru, a konečně vylovil z kufříku cosi, co vypadalo jako vzduchová pistole. "Stálo mě to, Lu, ale vyplatí se. Je nabitá šesti střelami se stejnou směsí, jakou používají lovci, aby uspali divokou zvěř. Pistole je automatická. Všechno, co musíš udělat, je zamířit na jednoho ze strážců a zmáčknout spoušť. Bude spát dalších šest hodin."

Bradey v úžasu otevřel ústa.

"Tomu nevěřím."

Haddon se usmál.

"Ale jdi, Lu. Měl bys vědět, že až sem jsem věci důkladně promyslel."

"Chceš říct, že z té pistole vystřelím a náboj toho chlápka uspí?"

"Přesně tak. Umiš dobře střílet, Lu?"

"Ani ne. Nemám rád zbraně. Nikdy mě nezajímaly."

"Seženu ti člověka, který je bezchybný střelec. Postará se o hlídku, odřídí rollse a pomůže ti odnést kořist. Žádný problém."

"Opravdu jsi přesvědčený, že ten náboj nikomu neublíží? Že nebude mít žádný pozdější účinek?"

"Ten chlap usne a vzbudí se v naprostém pořádku o šest hodin později."

"Co ty všechno neznáš?", Bradey na Haddona obdivně pohlédl. "Jistě máš i další nápady, Ede."

"To ano, ale jak provedeš vlastní loupež, si musíš naplánovat sám. Předpokládám, že se sejdeme u sobotního oběda v hotelu Seaview, v Miami. Já tam zůstanu a dohodnem konečné detaily. Ty se pak v pondělí odpoledne ubytuješ v hotelu Spanish Bay. Souhlasíš?"

"Jistě."

"Fajn." Haddon si položil pistoli do klína a dal znamení barmanovi. "Předvedu ti, Lu, jak se s tím pracuje."

Thlustý barman se přisoukal ke stolu. Haddon mu podal desetidolarovou bankovku a požádal ho, aby mu ji rozměnil. Sledoval ho jak se vrací k baru, zvedl pistoli, zamířil a stiskl spoušť. Ozval se sotva patrný, pleskavý zvuk. Barman sebou škubnul, plesknul se rukou do zátylku, otočil se a zíral na Haddona, který právě zavíral kufřík. Otylému muži se podlomila kolena a svalil se na podlahu.

"Tak co tomu říkáš?" zeptal se Haddon. "Pěkná rychlá práce, ne?"

Výjevený Bradey hleděl na bezvědomého barmana.

"Vyndej mu tu střelu z krku, Lu," nařídil Haddon. "A jdeme."

Bradey se nejistě došoukal k barmanovi, sklonil se nad jeho mohutným krkem a vytáhl z něj malinkou kovovou šipku.

"Jsi si jistý, že bude v pořádku?" poznamenal, když Haddonovi podával náboj.

"Naprosto. Pojď, ať odsud vypadnem dřív než někdo přijde." Krátce poté, co oba muži vyšli na sluncem rozžhavenou

ulici, začal barman chrápat.

Už od svých čtrnácti let byla Maggie Schultzová pro muže hrozbou. Teď, v třidvaceti letech, představovala větší smrtelné nebezpečí než neutronová bomba. Byla v každém směru krásná. Blondýna s dokonale stavěným tělem, o jejíž služby se prali umělci fotografové i obchodníci s pornokazetami z širokého okolí. Stoupala po žebříčku mezi děvčkama, stupínek po stupínku, dokud si nevybudovala postavení, ve kterém si mohla vybírat. Pak se setkala s Lu Bradeyem a poprvé ve svém životě se zamilovala. Byly doby, kdy si Bradey lámal hlavu s tím, jak to vlastně dokázal, protože věděl, z kolika mužů si Maggie mohla vybírat. Namluvil jí, že obchoduje se starožitným nábytkem a je stále na cestách, ale když se bude chtít přestěhovat k němu do bytu na západní straně N.Y.C., pokračovat v předvádění módy a spaní s bohatými hlupáky, kteří jí za to platí, jemu to vadit nebude. Maggie souhlasila, protože láska byla naprosto báječná věc.

Také už pomáhala při nepovedené krádeži ikony. Teď se Bradey rozhodl, že musí vynést karty na stůl a zasvětit ji do své zlodějské činnosti. Měl by jí to říct nějak mazaně. I když Maggie byla vždycky šťastná, když mohla vlézt s nějakým chlapem do postele. Ale, že by s tím spojila i krádež, o tom Bradey trochu pochyboval.

Během letu z Jacksonvillu do New Yorku nad celým problémem důkladně rozmýšlel. Nenapadla ho jiná dívka, která by sexy ošetřovatelku zahrála lépe než Maggie. Rozhodl se, protože ho tak šileně milovala, a se správným přístupem ji mohl do celé věci zasvětit. Po přiletu na letiště zašel do butiků a koupil obrovského sladkého pandu. Věděl, že kromě norkových kožichů a diamantů je Maggie blázen do plyšových hraček.

Už jí zatelefonoval, že přijede.

Její vzrušený jásot a nadšení, ozývající se ze sluchátka, mu málem prorazily ušní bubínky.

Když otevřel dveře bytu, Maggie, zcela nahá, se na něj vrhla. Během několika vteřin měl pocit, že se dusí. Pak si Maggie všimla medvěda.

"No, ne!" vykřikla. "Ach, zlato! To je pro mě?"

"Co myslíš, že je tady... klub nudistů?" zeptal se se smíchem.

Maggie hračku objala.

"Miláčku! Ty jsi tak báječný! Vymyslet takovou věc! Zbožňuji ho! Je nádherný!"

Bradey položil kufr.

"Ne tak krásný jako ty, zlato. Dáme si číslo, co?" prohodil a odešel do ložnice.

O půl hodiny později se Maggie znovu mazlila s medvědem. Bradey, který se cítil vyčerpaně, odpočíval a přemýšlel o tom, že ho žádná žena, se kterou spal, neuspokojila tak jako Maggie.

"Nedáme si drink?" zeptal se.

"Samozřejmě." Slezla z postele, s pandou v náručí zmizela za dveřmi. Pozoroval její dlouhá krásná záda, pevné baculaté hýždě a dlouhé štíhlé nohy. Pak si spokojeně oddychl.

Když se vrátili z večere v drahé exkluzivní restauraci, pustil se Bradey do obchodního rozhovoru.

"Jak by se ti líbilo ubytovat se na týden v Paradise City?" zeptal se neurčitě.

Maggie vykulila porcelánově modré oči.

"Máš na mysli to místo, kde žijí všichni ti senzační bilionáři?"

"Přesně tak."

Maggie radostně zavýskla a vrhla se na Bradeye, který ji odstrčil.

"Přestaň, Maggie! Chceš tam se mnou jet?"

"Zkus mě zastavit! Paradise City! Kolik jsem toho o něm slyšela! Senzační hotely, palmy, pláže, restaurace..."

"Vychladni, Maggie. Já tam pojedu pracovat. Pokud se chceš ke mně přidat, musíš mi pomoci."

"Samozřejmě, pomůžu ti, zlato. Pro tebe udělám cokoli! Však víš. Miluju tě jako blázen!"

"Maggie. Teď poslouchej. Neobchoduju se starožitnostmi."

Maggie se zachichotala.

"Myslela jsem si to, srdíčko. Jednou jsem spala se starožitníkem. Neustále hovořil o tom, co komu prodal. Jeho kvartýr byl napěchovaný starožitnostmi."

Bradey ji poplácal po ruce.

"Chytré děvče." Zarazil se a pak pokračoval: "Jsem profesionální zloděj."

Čekal na její reakci. Zamrkala a kývla.

"Jako že kradeš bohatým a dáváš chudým? Jako Robin Hood? Viděla jsem starý film s Errolem Flynnem v roli Robina Hooda. Byl prima."

Bradey si povzdychl.

"S Flynnem to nemá nic společného. Kradu bohatým a kořist zůstane v mé kapse."

Maggie na okamžik zapřemýšlela, pak kývla.

"Vždycky jsem si myslela, že Robin Hood by si měl nechat vyšetřit hlavu. Teď ti něco řeknu, zlato. Byly doby, kdy mě staří bohatí mizerové brali na hůl. A tak, když usnuli, vzala jsem jim z peněženky třeba i tisícovku. Vlastně jsem tím pádem taky zlodějka, ne?"

Bradeyovi se ulevilo. Zdolal jednu překážku a mohl začít Maggie zasvěcovat do plánu.

Vyložil jí Haddonův nápad vykrást hotel Spanish Bay. Maggie poslouchala a z jejího pozorného výrazu Bradey usoudil, že vnímá všechno, co jí povídá.

"Koneckonců, my na tom vyděláme dva milióny," dokončil. "Až dostanu peníze, vezmeme se."

Maggie si povzdychla.

"To už jsi říkal posledně, ale žádné peníze jsi nedostal, ani jsme se nevzali. Jediné, co jsem z toho měla, byl výlet do Švýcarska a diamantové hodinky." Něžně ho políbila. "Nemysli si, že si stěžuji. Švýcarsko jsem si zamilovala a hodinky zbožňuji."

"Nejde o žádnou drsnou práci," upozornil ji Bradey.

"A co vlastně budu dělat?"

"V hotelu budu vystupovat jako stařec na kolečkovém křesle. Ty budeš moje ošetřovatelka a společnice. V uniformě ošetřovatelky budeš vypadat senzačně."

Maggie lehce zrůžověla.

"Ach, ano! To miluji! Odjakživa jsem se chtěla stát ošetřovatelkou! To je skvělé! Miluji pomáhat starým bohatým mužům! Už se tak těším!"

Bradey stěží potlačil odpor. Občas si uvědomoval, že mu Maggie leze na nervy.

"Tvoje práce bude zjistit, kde je umístěný sejf. Musíš to vydolovat z hotelového personálu a vyspat se s detektivy."

Maggie zatleskala.

"To nebude žádný problém."

Kouknul se na ni a pomyslel si, že to jistě nebude problém. Maggie by souložila s Georgem Washingtonem, kdyby vylezl z hrobu.

"No, holka, jdeš do toho?"

"Zkus mě zastavit!" vykřikla Maggie a vrhla se mu do náručí.

Po dvaceti letech, strávených v řadě amerických vězení, teď už padesátiletý Art Bannion uznal pořekadlo, že kriminál je k nezaplacení.

Vzhledem k jeho přátelství s řadou schopných lumpů, odpočívajících za katrem ve stejné době jako on, přišel na nápad, jak si zajistit novou kariéru, která by pomohla ostatním a jemu přinesla výdělek.

S pomocí své manželky založil pravděpodobně jedinou zprostředkovací agenturu pro podsvětí. Koneckonců, argumentoval, v Hollywoodu mají agenti, kteří pro krále filmu obstarávají jak nejlepší hvězdy, tak podřadné herce. Proč by on nemohl obstarávat vhodné chlapíky nebo ženy pro pečlivě naplánovaný zločin? Během posledních pěti let, kdy svou agenturu budoval, se nejdříve obrátil na propuštěné spoluvězně, a pak dal dohromady jména těch, kteří byli doporučeni jako nastupující mladá kriminální generace. Veškeré obchody vyřizoval po telefonu. Od devíti do osmnácti hodin seděl v malé kanceláři daleko od Broadwaye, kouřil, četl detektivky a čekal na telefon. Jeho žena Beth seděla v ještě menší kanceláři a pletla svetry, které Art odmítal nosit. Když zazvonil telefon, Beth prolétla velkou kartotéku s kvalifikovanými chmatáky. Hledané záznamy odnesla do Artovy kanceláře a on klientovi prodal jméno a adresu muže nebo ženy, kteří odpovídali jeho požadavkům.

Za veškeré služby bral Art deset procent. To byl pro klienta většinou přijatelný obnos. Během let vydělal značnou částku peněz, kterou si nechával vyplácet přímo. Svou činnost schovával za štítek na dveřích, na němž stálo:

Křesťanská společnost. Díky tomu ho neobtěžovali ani nevtíční návštěvníci, ani policie.

Toho rána se hubený, plešatý Art Bannion povaloval v křesle. S nohama na stole přemítal nad svým životem. Čas od času, když se nudil, četl si detektivky, a když telefon zůstal tichý, přemýšlel nad svými chybami, životem v různých vězeních a dokonce i nad matkou a otcem.

Jeho rodiče byli drobní farmáři, šťastní, že se mohou dřít na poli a sklízet buráky. Bratr Mike, o deset let mladší než Art, neměl jeho podnikatelské ambice. Art odešel z domova v sedmácti letech. Toužil po penězích a zábavě. Po roce v New Yorku, napůl vyhladovělý, se přidal ke dvěma starším mužům, kteří se pokoušeli vykrást bankovní sejf. Šel na dva roky do vězení. Od té doby se nikdy neprestal honit za dolary, a dělal to tak špatně, že se s většími či menšími přestávkami probouzel v různých lapácích. Když mu zemřeli rodiče, bratr Mike vstoupil do armády a dopracoval to až na seržanta instruktora, což Art považoval za nejnižší formu živočišného života. Ať tak nebo onak, bratra miloval. A on mu nepripomínal chyby, nikdy ho nepoučoval, ve vězení ho pokaždé navštěvoval, a nikdy netrval na tom, aby Art změnil svůj způsob života. Mezi oběma muži vyrostlo silné pouto a Art ke svému bratrovi skrýval obdiv.

Když si Art konečně přiznal, že pobyty ve vězeních nic nevyřeší, porozhlédl se kolem sebe a namluvil si Beth, malou, tlustou a lehkomyšlnou ženu, jejíž otec si odykával doživotí za vraždu a matka vedla laciný bordel v New Orleansu. Když se brali, Beth už měla na krku čtvrtý křížek a byla šťastná, že může Artovi pomáhat s agenturou a kralovat v pěkně zařízeném, komfortním čtyřpokojovém bytě.

Jak tak seděl u stolu a přemýšlel o minulosti, vzpomněl si na bratra. Ve tváři se mu objevil sklíčený výraz. Mike měl opravdu pekelnou smůlu, smůlu, kterou by Art nepřál ani nejhoršímu nepříteli. Když získal hodnost seržanta, oženil se. Art se s Mikeovou ženou setkal jenom jednou, ale musel ji schválit. Byla to krásná, atraktivní dívka, která Mikea udělala víc než šťastným. Mike tuhle šťastnou událost Artovi oznámil asi před šesti lety, když ho navštívil ve vězení. S rozzářeným úsměvem mu prozradil, že s Mary plánují velkou rodinu. Art se přemáhal, aby vypadal potěšeně, ale pro sebe si poznamenal, že ten, kdo chce děti, by se měl dát vyšetřit. Mike se přestěhoval do Kalifornie a oba bratři se pár let neviděli. Art si občas říkal, jak se asi Mikeovi daří, ale nikdy nedostal žádný dopis a ani on sám neměl, vzhledem k zaneprázdnění s agenturou, na psaní čas.

Až před dvěma týdny mu Mike zavolaal a požádal ho, jestli by se mohli sejít. V jeho hlase Art zaznamenal přízvuk signalizující, že se stalo něco zlého. Pozval Mikea k sobě do bytu, ale ten namítl, že s ním chce mluvit o samotě.

"To není problém," uklidňoval ho Art. "Beth může jít k přítelkyni. Stalo se něco?"

"Ano, a právě proto chci s tebou mluvit," odvětil Mike. "Sejdeme se u tebe v sedm večer," uzavřel debatu a zavěsil.

Při vzpomínce na to setkání se Art ušklíbl. Když otevřel na zazvonění dveře bytu, stál tvář v tvář muži, v němž by sotva poznal svého bratra. Dřív mu záviděl postavu i svaly, které Mike získal službou v armádě. Dnes z něho zbyl

jenom stín. Vyzábělý, s propadlou tváří. Zoufalství, které z něj doslova číselo, Art téměř cítil.

Oba muži se posadili v obývacím pokoji a Art poslouchal. Těch šest let, co se oba bratři neviděli, Mike shrnul do několika krátkých vět.

Rok po svatbě přišlo na svět dítě, holčička. Mongoloidní. Mary se vzdala práce, aby mohla doma zůstat s malou Chrissy a zahrnula ji milující péčí. Omezili životní potřeby a žili z Mikeova platu.

"Ježíši!" vykřikl Art. "To je mi líto. Mongoloidní dítě? Co to ksakru znamená?"

"Mentálně retardované," vysvětloval Mike. "Něžný, přítulný andílek, který se nikdy nenaučí psát a mluvit bude jenom s obtížemi. Nevadí. Bylo to pro nás břemeno, ale oba jsme se do ní zbláznili."

"A dál...?"

Mike se zahleděl do prostoru a zoufalství, které ho obklopovalo, se prohloubilo.

"Před třemi týdny Mary zemřela při autonehodě."

Art se naklonil dopředu a vykulil na bratra oči.

"Chceš říct, že tvou ženu někdo zabil?" vyrazil ze sebe.

"Ano."

"Pro boha živého, Mikeu! Proč jsi mi to neřekl?"

Mike pokrčil rameny.

"Teď ti to říkám."

"Ale proč až teď! Mohl jsem něco udělat. Mohl jsem být s tebou. Proboha živého..."

"Nikdo pro mě nemohl nic udělat," poznamenal Mike tiše. "Musel jsem si to vyřešit sám. Teď nemám ženu a zůstala mi na krku Chrissy. Dal jsem ji do jednoho domu nedaleko kasáren, takže se s ní mohu o víkendech vídat. Zbavil jsem se našeho malého domku. Teď bydlím v kasárnách. Ten domov je pro Chrissy dobrý, ale je drahý. Tak daleko jsem to dotáhl."

"Chceš peníze, Mikeu? Dám ti něco. Kolik potřebuješ? Udělám, co budu moci."

"Ale já potřebuju dost, Arte," podotkl Mike.

"Jak to myslíš?" zeptal se Art. "Mohl bych ti půjčit pár papírů. Do háje! Dám ti peníze."

"Potřebuji padesát tisíc," upřesnil Mike částku.

Art otevřel ústa.

"Ty ses zbláznil? Na co sakra chceš tolik peněz?"

"Je to na péči o Chrissy. Mluvil jsem s doktorem, který vede ten domov. Je to rovnej chlap. Řekl mi, že Chrissy má srdeční vadu. To je u mongoloidních lidí obvyklé poškození. Nebude žít víc než patnáct let. K tomu, aby měla tu nejlepší péči, a já vím, že v tomto domově by ji dostala, potřebuji padesát tisíc dolarů, za které se o ni během jejího krátkého života postarají."

"Ale Mikeu! Něco si vyděláš a já ti přispěju. Nemusíš ty peníze shánět najednou. Můžeš tomu domovu splácet měsíčně."

Mike přikývl.

"To jsem si myslel, ale mně zbývá do konce života pět nebo šest měsíců."

Art ztuhl. Díval se na svého bratra, na jeho hubenou tvář, propadlé oči a cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz.

"Že umřeš? Ale nemluv nesmysly! Ty tu budeš ještě dvacet let! Co tě to napadlo?"

Mike chvíli pozoroval whisky ve sklenici, a pak zpřímá pohlédl na bratra.

"Mám rakovinu," odvětil tiše.

Art zavřel oči. Cítil hučení v hlavě.

Nastalo dlouhé ticho, které prolomil Mike: "Uplynulé dva roky jsem měl podivné bolesti. Přišly a zase odešly. Mary jsem to neřekl. Myslel jsem si, že to nic není. Vždyť víš. Každého něco bolí, nic to není, ale stejně je nervózní. Když jsem ztratil Mary a bolesti se zhoršily, ze strachu o Chrissy jsem si promluvil s naším vojenským lékařem. Zajistil mi vyšetření u specialisty v Northportu na Long Islandu. To je důvod, proč jsem tady. Před několika dny mě prohlédl a oznámil mi, že mám před sebou šest měsíců života. Za nějaký čas budu muset jít do nemocnice a už se nevrátím."

"Bože! To je mi líto!" vypravit ze sebe Art. "Ten felčar se musel splést."

"To určitě ne. Ale teď na to zapomeň. Budeme mluvit obchodně, Arte," řekl Mike a pohlédl na bratra. "Zmínil ses, v čem obchoduješ. Hledáš muže, aby páchali zločiny. Neznám jiný způsob, jak si rychle vydělat padesát tisíc dolarů, proto jsem tady. Je mi jedno, co budu dělat, protože mi zbývá pár měsíců života. Můžeš mi sehnat práci, za kterou dostanu padesát papírů? Pro Chrissy budu i vraždit. Můžeš to pro mě udělat?"

Art vylovil kapesník a otřel si zpocenou tvář.

"Nevím, Mikeu. Chápu tvoje důvody, ale padesát táců za práci se vyskytuje jen zřídka. Ty seš amatér. Nemáš policejní záznam. Moji lidé s tebou nebudou chtít pracovat. Práce, která se cení tak vysoko, se drží v rodině."

"S tím mě neotravuj, Arte," pronesl Mike. V jeho hlase zazněl podrážděný tón. "Jsem na tobě závislý. Udělám jakoukoli práci a udělám ji dobře. Teď jsem měsíc marod. Zůstanu tady, dokud mi něco nenajdeš. Bydlím v hotelu Mirador."

Domluvil a zvedl se. "Cokoli - opakuji - cokoli, co mi hodí padesát tisíc. Mysli na to, Arte. Jsem na tobě závislý."

Rozumíš?"

Art přikývl.

"Udělám, co budu moci, ale nic neslibuju."

Mike na něj vyděšeně pohlédl.

"Jsem na tobě závislý," opakoval. "Když jsi měl špatné dny, zůstal jsem s tebou. Teď čekám, že mi to oplatíš. Tak zatím na shledanou." A s tím odešel.

Art dělal, co mohl, ale jeho zákazníci nechtěli mít s amatérem nic společného. Dnes ráno seděl u stolu, a nad

problémem, kde sehnat práci, která by bratrovi vynesla padesát tisíc, byl s rozumem v koncích. Uvažoval, že prodá akcie, ale věděl - Beth by s tím nesouhlasila. Celou situaci s ní probral, ale ona neprojevila ani trochu soucitu. "Debilní fákany by měli uškrtit hned při narození," pronesla drsně. "Jedna věc, kterou neuděláš, Arte, je, že neprodáš akcie, abys měl peníze pro Mikea. Je to jasné?"

Od bratrovy návštěvy uplynul týden. Art o něm dosud neslyšel, ale vzpomínka na ty zapadlé oči a zoufalý výraz ho neustále strašily.

Ponuré myšlenky přerušila Beth, která nakoukla do kanceláře.

"Arte, na lince máš Edda Haddona," řekla.

Art zpozorněl. Haddon byl jeho nejlukrativnější klient. Zásoboval Haddona spoustou špičkových zlodějů a on mu za to královsky platil.

Art zvedl sluchátko a spustil: "Zdravím vás, pane Haddone. Rád vás slyším. Mohu pro vás něco udělat?"

"Netelefonuji proto, abych poslouchal váš hlas," vyštěkl Haddon. "Potřebuji muže: Příjemný zevnějšek, dobrý střelec, schopný řídit rolls royce a zahrát roli šoféra."

Art se zhluboka nadechl. Tohle vypadalo na zakázku pro Mikea.

"Žádný problém, pane Haddone. Mám takového chlapíka. Jaká je to práce?"

"Velká. Vynese tak kolem šedesáti tisíc."

Art zavřel oči. Šlo to až příliš hladce na to, aby to byla pravda.

"Žádný problém, pane Haddone."

"Co to je za člověka?"

"Můj bratr. Je to skvělý střelec a potřebuje peníze. Můžete se na něj spolehnout."

"A co policejní záznam?"

"Žádný nemá, pane Haddone. Teď pracuje jako zbrojní instruktor v armádě. Vypadá dobře, mluví dobře a dobře střílí."

Art tolik dychtil tuhle práci pro bratra získat, že pokračoval dál: "Mohu se za něj zaručit, pane Haddone."

Na moment toho zalitoval. Jak může vědět, jestli bude Mike Haddonovi vyhovovat? Haddon byl nemilosrdný. Art mu dal víc než satisfakci. Ale byl si jistý, že v případě jediného uklouznutí se na něj Haddon už neobrátí. Haddonova spolupráce s Artem se stala jádrem celé agentury. Pokud ho opustí Haddon, tak by ho mohli opustit i ostatní klienti.

"To je v pořádku," poznamenal Haddon. "Pokud se za svého bratra zaručíte, stačí mi to. Řekněte mu, aby se hlásil Corneliu Vancemu v hotelu Seaview v Miami, v neděli o desáté."

"A co zbraň?"

"Vance mu jednu dá. Bannione, nebude žádné násilí. Nikdo nebude zabit, ale ten muž musí být dobrý střelec."

"Kdy bude odměna, pane Haddone?"

"Až bude práce hotová. Zabere to pár měsíců. Je to velká věc, Bannione. Zvoráte to a už si neškrtnete," upozornil ho a zavěsil.

Do kanceláře se vřítla Beth.

"Slyšela jsem to," vyjela, brunátná ve tváři. "Ty ses pomátl? Toho zabeđeného vojáka? Máme v kartotéce tucty dobrých střelců. Proč jsi mu vybral toho.... toho zpropadeného amatéra?"

Art se na ni nenávisťně podíval.

"Je to můj bratr. Potřebuje pomoc. A teď táhni!"

Když reptající Beth odešla, Art vytočil číslo hotelu Mirador a požádal o spojení s pokojem pana Mikea Banniona.

Čekal, že bratr bude venku. Mike zvedl telefon téměř okamžitě.

Art si pomyslel: Ten ubohej chlap sedí v ponurém hotelovém pokoji a čeká, až mu zavolám. Ještě, že mám pro něj dobrou zprávu.

Když mu Art objasnil situaci, Mike s nadějí v hlase odvětil: "Věděl jsem, že se na tebe mohu spolehnout, Arte. Moc a moc ti děkuji. Nezklamuj mě. Pojedu tam hned, ale potřebuju peníze."

"To je v pořádku, Mikeu. Pošlu ti do hotelu tři tisíce. Na šoféřské uniformě nešetři. Musí to působit přesvědčivě. Můj klient je důležitý."

Po delší pauze se ozval Mike: "Nikoho nemusím zabít?"

"Takhle to ten člověk řekl."

"V pořádku, Arte. A ještě jednou díky. Spolehni se na mě." Mike se rozloučil a zavěsil.

Art se opřel do křesla a uvažoval, jestli má o sobě přemýšlet jako o světci nebo podvodníkovi.

Druhá kapitola

Anita Certesová vstoupila do druhé koupelny podkrovního apartmá v hotelu Spanish Bay. Připravovala se na to, co věděla, že tam najde.

Podkrovní apartmá, nejluxusnější a nejdražší apartmá v hotelu, teď patřilo Wilburu Warrentonovi, synovi Silase Warrentona, texaského naftového miliardáře. Právě se oženil s Marií Gomeyovou, jejíž otec vlastnil spoustu stříbrných dolů. Wilbur se rozhodl, že Paradise City bude idální místo k strávení jejich svatební cesty. Ne zrovna nadšená Maria souhlasila.

I když mu bylo devětadvacet, Wilbur dosud nevstoupil do Texas Oil Corporation, kde vládl jeho otec. Vystudoval Harvard, kde získal hodnost magistra z oboru ekonomie. Pak strávil rok v armádě jako major. Na jedné z otcových jachet procestoval svět. Seznámil se s Marií, zamilovali se do sebe a vzali. Až jim skončí svatební cesta, stane se jedním z deseti viceprezidentů otcova rozlehlého království.

Jeho otec, Silas Warrenton, zatvrzelý naftový magnát, nemiloval nikoho, kromě svého syna. Silasova manželka zemřela už před lety, po Wilburově narození, a Silas, který ji hluboce miloval, přenesl veškerou lásku na syna. Když Wilbur

oznámil otci, že se chce oženit a představil mu Marii, Silas si ji pozorně prohlédl. Její tmavá pleť, štíhlé, smyslné tělo, velké svůdné oči a pevná ústa v něm vyvolaly pochybnosti, ale vzhledem k jejímu otci a jeho miliardám v duchu pokrčil rameny. Pokud tenhle kousek je to, po čem jeho syn prahne, nemůže protestovat. Koneckonců, říkal si, za ty prachy stojí a rozvod je jednoduchá záležitost. Věnoval jí pokřivený úsměv, poklepal na rameno: "Chci vnoučata, drahá. Nezklam mě."

Maria si pomyslela, že je to ten nejhroznější a nejvulgárnější dědek, se kterým se kdy setkala. Dokonce, když Wilbur naznačil, že by měl také rád děti, zpražila ho odmítavým pohledem.

"Později. Dokud jsme mladí, musíme si užít. S dětmi jsou problémy."

Anita Certesová byla jednou z mnoha pokojských, zaměstnaných v hotelu Spanish Bay. V třiatdvaceti letech byla podsaditá, měla tmavou pleť, vlasy jako havraní křídla, jedním slovem, Kubánka. V hotelu pracovala rok. Měla za úkol mýt koupelny, denně měnit ložní prádlo, utírat prach a uklízet.

Anita "udělala" Wilburovu koupelnu. To nebyl žádný problém. Wilbur si dokonce skládal ručníky a nenechával po sobě nepořádek. Ale Mariina koupelna v Anitě vyvolala vztek, který s nadměrným úsilím potlačila.

Co je to za ničemnou šmudlu, tahle bohatá, zkažená ženská, pomyslela si Anita, když obhlédla nepořádek a pustila se do úklidu.

Na podlaze ležely mokré osušky. (To si bere ručník i do vany?, pomyslela si Anita.) Zrcadla byla zaprášena od očních stínů a pudru. Na dlaždicích svítila rozšlapaná rtěnka. Na toaletě kdosi zapomněl spláchnout.

Takovej bordel! pomyslela si Anita, když sebrala špinavé ručníky. Dokonce i kdyby měla milióny jako tahle děvka, ani ve snu by ji nenapadlo nechat koupelnu v tak přišerném stavu.

Během práce si vzpomněla na manžela, Pedra. Byli spolu dva roky. Na Floridu přijeli na Pedrovo naléhání, v naději, že se zlepší jejich ekonomické podmínky, které byly v Havaně neutěšené. Anita byla šťastná, když se uchytila jako pokojská, ale Pedro nacházel pouze příležitostnou práci pouličního čističe, což bylo málo placené.

Podle ní byl Pedro ten nejhezčí muž pod sluncem. Milovala ho divoce a sobecky, zbožňovala toho tmavého, štíhlého muže, akceptovala jeho špatnou povahu, jeho neustálé stýskání a dávala mu všechno, co vydělala. Bydleli v jednopokojovém bytě, v domě bez výtahu na předměstí Paradise City, kde žili dělníci. Byla do Pedra tak zamilovaná, že ji ani nenapadlo, jakého má doma budižkničemu. Po několika dnech na ulici s koštětem a dvoukolákem to Pedro vzdal.

Jediné, na co myslel, byl návrat na otcovu malou třtinovou farmu, ačkoli před rokem to byl on, kdo vyprovokoval odjezd. Anita poslouchala jeho nářky, líbala ho a prosila, aby byl trpělivý. Jednou se už na něj musí usmát štěstí.

Mohla by pracovat víc, a tak je finančně zajistit. Pedro se usmíval. Dobrá, tak tedy budou čekat.

Během uklízení nepořádku v koupelně přemýšlela, co Pedro dělá. Řekl jí, že bude procházet ulice a hledat práci. Na konci každého týdne utratil všechny peníze, co vydělala. Často neměli ani dost peněz, aby si koupili víc rýže a on si stále stěžoval. Anita ho dál zbožňovala a slibovala, že bude víc pracovat.

Zatímco se starala, aby se koupelna Marie Warrentonové znovu blýskala čistotou, Pedro Certes seděl v ošuntělém baru v Seacomb. Společnost mu dělal Roberto Fuentes. Oba muži popíjeli pivo.

Kubánek Fuentes žil v Seacomb už tři roky. Malý, obtloustlý muž s lesknoucíma se očima si vybojoval malou živnost na nábreží. Uklízel a pomáhal spoustě bohatců na jejich jachtách.

Měl rád Pedra a poslouchal jeho neustálé nářky. Ten večer se rozhodl, že Pedro je zralý pro práci, kterou měl udělat sám za nějakých tři tisíce dolarů. Fuentes byl přesvědčený, že riskování není pro něj. Musí najít někoho, komu by se takové peníze hodily a nejbliž k němu byl Pedro.

"Pedro," promluvil hlubokým hlasem, "jak by se ti líbilo vydělat si tisíc dolarů?"

Pedro zatočil sklenicí zteplalého piva a pak pohlédl na Fuentesese.

"Proč to říkáš? Tisíc dolarů? S tolika penězi bych mohl vzít manželku a vrátit se na otcovu farmu. Co říkáš?"

Fuentes se usmál. Jeho úsměv připomínal mihotající se jazyk hada.

"Bude to připravené. Záleží na tobě. Tisíc dolarů! Pěkné, ne?"

Pedro přikývl.

"Víc než pěkné. Pokračuj."

"Víš, kde mám pokoj na Coral Street? V tom velkém bloku?"

"Ano, vím."

"Je tam sedmdesát nájemníků. Každý z nich platí šedesát dolarů týdně. Už chápeš?"

"A co?" zeptal se Pedro.

"Ty a já bychom mohli ty prachy shrábnout. Pro tebe to bude tak snadné, jako když šidíš svou manželku."

Pedro přimhouřil oči. Tisíc dolarů!

"Pokračuj," pobídl ho. "Zajímá mě to."

"V tom bloku bydlí Abe Levi. Pracuje pro lidi, kterým to patří. Je výběřčím i správcem. Každý pátek chodí po bytech a vybírá peníze: Čtyřicet dva stovek. Pak jde k sobě, sepíše částky, které obdržel a následující ráno odnese peníze do kanceláře nájmů. Dělá to takhle už léta. Pozoroval jsem ho. Levi je posera, když mu zamíříš pistolí do obličeje, s největší pravděpodobností omdlí. Je tlustý a starý. Jediné, co musíme udělat, je přijít za ním, až bude počítat nájem, zamávat mu pistolí před obličejem a máme dvaadvacetic stováků. Říkám ti, Pedro, je to snadné."

Pedrovi se blýsklo v očích.

"To se mi líbí," pokývl: "Tak zítra?"

"Ano." Fuentes po něm hodil hadím úsměvem. "Ale musíš to provést ty. Když tam půjdu já, pozná mě, ale tebe nezná. Zůstanu venku, a ty mu zamáváš pistolí před nosem... chápeš?"

"Nebudeš vůbec riskovat." Fuentes se naklonil a poklepal Pedrovi na rameno. "Půjdeš dovnitř, zašermuješ pistolí, Levi

omdlí, ty sebereš peníze a oba budem spokojení."

"Ale chci dva tisíce dolarů," prohlásil Pedro pevně.

Fuentes se zašklebil.

"Protože jsme kámoši, nabídl jsem ti šanci vydělat si peníze. Můžu tu práci přihrát někomu jinému. To je jednoduché. Ne. Dva tisíce je moc."

"Patnáct set nebo si najdi někoho jiného."

Fuentes zaváhal, ale pak se znovu úlisně usmál. "Souhlasím." Naklonil se k Pedrovi: "Promluvíme si o tom."

Když Anita vyšplhala pět pater a vstoupila do jednopokojového bytu, našla Pedra, jak leží na posteli, s cigaretou, visící mu z koutku úst a spokojeným úsměvem.

Anita měla volno do osmi hodin, kdy se vracela zpět do hotelu, aby splnila večerní úklid. Teď bylo pět odpoledne a ona se cítila unavená. Ale když zahlédla spokojeného Pedra, rozzářila se.

"Našel jsi práci!" vykřikla. "Vidím ti to na tváři!"

"V sobotu se vracíme do Havany," prohlásil Pedro. "Budu mít peníze na letenky a ještě nám zbyde, abychom pomohli otci."

Anita na něj vykulila oči.

"Ale to není možné!"

"Je." Hmátl rukou pod polštář a vyndal revolver, osmatřicítku, kterou mu dal Fuentes. "S tímhle je možné cokoli."

Anita se prudce posadila, cítila, že omdlí. Občas Pedra podezírala, že by se dokázal zaplést do něčeho nebezpečného.

"Miláčku, prosím tě! To nesmíš!"

Pedro uložil pistoli pod polštář.

"Už toho mám dost." Jeho štíhlá tvář se nebezpečně zachmuřila. "Musím získat peníze na návrat domů. S Fuentesem jsme to probrali. Nebudu nic riskovat. V sobotu jedu. Jestli chceš zůstat, zůstaň. Já pojedu domů s patnácti sty dolary. A to je hotovka."

"Ale vždycky riskuješ," zašeptala Anita třesoucím se hlasem.

"V tomhle případě ne. V sobotu odjíždíme. Teď mi dej něco k jídlu."

Anita se v hotelu přátelila se šéfkucharem. Čas od času mu dovolovala, aby jí zajel rukou pod sukni. Na oplátku jí dával zbytky jídla: porce dobrého steaku, porce kuřat a občas i kousky ovocného koláče. I přesto, že ji Pedrova zpráva tak vyděsila, úzkostlivě opatrovala plastický sáček, který jí šéf dal. Pedro se na něj hladově podíval. Nejedl celý den.

"Opravdu si myslíš, že bys měl jít krást, drahý?" zeptala se.

"Slyšelasi! A dej mi něco k jídlu!"

Pomalu se zvedla a rozechvěle přešla do mřávé kuchyňky.

Detektiv první třídy Tom Lepski měl rád pátky. Zvlášť když se nevyskytl nějaký problém, a to bylo v Paradise City zřídkakdy. Mohl to zapíchnout a jít si domů užívat víkend. Dobrá, byla tam Carroll, jeho žena, která ho nutila do domácích prací a stříhání trávníku, ale ani to nemohlo zkazit jeho radost z nadcházejícího volna.

Podíval se na hodinky. Ještě deset minut a bude pryč. Carroll mu oznámila, že k večeři bude kuře a šunkový koláč.

Lepski rád jedl, a kuře s šunkovým koláčem patřilo k jeho nejoblíbenějším.

Detektiv druhé třídy, Max Jacoby, vytřukával hlášení o ukradeném autě. Spolu s Lepským tvořili dokonalý pracovní tým.

"Kuře a šunkový koláč!" vykřikoval Lepski. "Človče! Ten koláč miluju!"

Jakoby přestal datlovat.

"To jsou chvíle, kdy ti závidím, Tome," přiznal se. "Být ženatý s tak skvělou holčkou jako je Carroll! To až skončím já, půjdu si pro něco do bufetu... ach jo!"

Lepski se zatvářil samolibě.

"Tohle rychlý jídlo není pro mě. Carroll by vyletěla z kůže, kdyby mě přistihla, že jím takový svinstvo. Ale neboj, taky se oženíš, Maxi."

"Doufám," povzdychl si Jacoby a pokračoval v psaní.

Na Lepského stole se rozezněl telefon. Detektiv popadl sluchátko a zařval: "Detektiv Lepski! Co chcete?"

"Lepski! Musíš tak hrubě hulákat?"

Lepski zaúpěl. Poznal hlas své manželky.

"To jsi ty, miláčku," pronesl o poznání tiším hlasem.

"Ano, to jsem já," ubezpečila ho Carroll. "Opravdu, Tome. Snaž se chovat kultivovaněji, když telefonuješ."

"Dobře," vydechl Lepski a povolil si vázanku. "Budu doma za dvacet minut. Jak vypadá koláč?"

"Proto ti volám. Byla tady Mavis. Stěžovala si na manžela. Skutečně, Tome, ten chlap se teda chová! Seděla jsem jako oněmělá."

Lepski se na židli nervózně zavrtěl.

"Fajn, s detaily mě seznámíš až přijdu domů. Jak vypadá koláč?"

Po chvilce pauzy Carroll odpověděla: "Malý problém. Když mi Mavis vykládala o Joeovi, úplně jsem zapoměla, že mám v troubě koláč. Co všechno ten chlap vyvádí! Ani bys tomu neuvěřil! Úplně jsem oněměla!"

Lepski začal bubnovat prsty do stolu.

"Ty jsi ten zpropadenej koláč nechala v troubě?"

"Nenadávej, Lepski. Je to vulgární."

Lepski popadl tužku a rozlomil ji na půl. Jacoby přestal psát a zaposlouchal se.

"Co se stalo s tím koláčem?" zařval Lepski.

"Přeji si, abys nekríčel. Volám ti, aby ses zastavil v bufetu a přinesl něco k večeři," oznámila mu Carroll. "V opačném případě nebudeme mít nic," a s tím zavěsila.

Lepski praštil se sluchátkem a pohlédl na Jacobyho, který se rychle pustil do psaní. Supějící Lepski vyrazil ze služebny. Když se vřítel do další místnosti, objevil se seržant Joe Beigler.

Beigler, vysoký, mohutný pihovatý chlápek, měl během nepřítomnosti šéfa policie, Freda Terrella, na starosti chod velitelství.

"Mám pro tebe práci, Tome," oznámil mu.

"Zrovna jsem skončil!"

"Ale tohle se ti bude líbit, Tome. Dal bych to Maxovi, ale ty se na to hodiš líp."

"Obrat' se na Maxe. Já musím jít koupit večeři! Carrolí spálila moje nejoblíbenější jídlo!"

"Kdybych to dal Maxovi, nikdy bys mi to nezapomněl," zašklebil se Beigler.

"Tak co je to za prokletou práci?", dožadoval se Lepski, kterého zaujala seržantova poslední věta.

"Přišla stížnost ohledně G-String klubu," vysvětloval Beigler. "Minulý večer tam vzala jakási paní Abrahamsová manžela. Tvrdí, že ty holky na sobě neměly předepsaný úbor."

Lepski vykulil oči.

"Myslíš, jako že byly úplně nahaté?"

"Tak to říká paní Abrahamsová. Měl bys promluvit s Harrym. Kdyby se to majorovi doneslo, nechá klub okamžitě zavřít."

"To bychom neměli dopustit," podotkl Lepski.

"Půjdeš ho varovat?"

"To se vsaď. Žádný G-String? To nesmíme té staré škatuli dovolit," prohlásil Lepski s rozzářenýma očima. "Udělej mi laskavost, Joe. Zavolej Carroll a řekni jí, že nepřijdu domů. Řekni jí, že dělám vloupačku."

"Nech to na mně," ujistil ho Beigler, který znal Carroll. "Vyličím tě jako hrdinu."

"Nepřeháněj to, Joe. Carroll je mazaná. Jenom jí řekni, že mě zavolali k vloupačce. Jasně?"

"Nech to na mně, Tome."

Harry Atkin, majitel G-string klubu byl dobrý přítel policie. Jeho klub, umístěný v postranní ulici Seacombské hlavní třídy, byl dobře chráněný. Když měli boháči náladu zajít do slumu, strávili většinu večera v tomhle klubu, jedli skvělá mořská jídla, servírovaná nádhernými dívkami s obnaženými řadry. Byl to výnosný obchod.

Čas od času, když se Lepski potuloval kolem, zašel na kus řeči s Harrym, dal si pár drinků, pochválil dívky, a pak se znovu vrátil do práce. O tomhle se Carroll nezmiňoval, věděl, že by to neschvalovala.

Kolem tři čtvrti na osm přišel do klubu. Sešel po schodech do velké místnosti, kde se na večerní vystoupení připravovali tři černoši.

Harry Atkin, malý, obtloustý mužiček s ohnivě rudými vlasy, stál za barem a četl noviny. Když zvedl oči a poznal Lepskiho, usmál se.

"Ahoj, Tome! Už jsi tu dlouho nebyl. Jak se vede?"

Lepski vylezl na barovou židličku, potřásl Harrymu rukou a posunul si klobouk do týla.

"Dobře," odvětil. "A tobě?"

"Nemůže to být lepší. Dneska večer tady bude nával. Včera jsem měl taky plno." Natáhl se po láhvi Cutty Sark. Bylo to Lepskiho oblíbené pití. Nalil plnou sklenici, přidal led a přisunul k Lepskimu.

"Harry," spustil Lepski, když se zhluboka napil, "dostali jsme stížnost."

Harry přikývl.

"Čekal jsem to, Tome. Patří to k věci. Ta stará čarodějnice Abrahamsová, co?"

"Přesně tak. Co nám to děláš, Harry? Stěžuje si, že holky na sobě nic neměly." Lepski se pot'ouchle usmál. "Mně by se to tak líbilo, ale víš, že to nejde. Získáš špatné jméno."

"Ona lže. Řeknu ti, co se stalo. Vedle té baby a jejího nechutného manžela sedělo u sousedního stolu pár bohatých opilců. Lu-lu servírovala rybí polévku, a když se naklonila, vylezla jí prdel."

Lepski, který byl přesvědčen, že Lu-lu má nejvzrušivější zadek za všech holek v klubu, přikývl.

"No, a jeden z těch ožralů Lu-lu strhl sukýnku a hodil jí té ježibabě do polívky!" Harry se bouřlivě rozesmál. "Byla to legrace, babizna dostala hysterický záchvat, její manžel po letech erekci a Lu-lu si zakryla čiču. Ti opilci zabodovali. Vlastně se to všem líbilo, až na tu starou babu."

Lepski si utřel oči, slzíci od smíchu.

"To je skvělé. Dal bych pravou ruku za to, abych tam byl."

"Jo. Poslal jsem Lu-lu pryč a snažil se tu čarodějnici uchláholit. Jenže ona popadla manžela a odešla. Při tom řvala, že si půjde stěžovat k majorovi."

"Dobře, Harry, uklidni se. Dám to do hlášení. Nelam si s tím hlavu. Až to řeknu hochům na velitelství, budou se válet smíchy. Žádná jiná holka už o sukni nepřišla?"

"Přece víš, Tome, že moje holky jsou seriózní," ujist'oval ho Harry a tvářil se vážně. "Poslední věc, kterou by ztratily, jsou jejich sukýnky."

Lepski se zasmál.

"Proboha živého, Harry, a co by jim ještě zbylo?"

Dopil drink, mrkl na hodinky, bylo krátce po osmé, a uvědomil se, že musí ještě koupit nějaké jídlo. "Udělej mi laskavost, Harry. Carroll spálila koláč, který chystala k večeři. Nebyla by jedna z tvých pizz?"

"Na to ani nemysli. Pro tebe, Tome, připravím pochoutku. Co takhle kuře na žampionech s vinnou omáčkou? Jediné, co bude muset tvoje dobrá žena udělat, je dát to na dvacet minut do trouby."

Lepskimu zasvítily oči.

"To zní skvěle."

"Fajn. Nalij si ještě skleničku. Já jdu na to."

Když Harry spěšně odešel, Lepski se natáhl po láhvi Cutty Sark. Ty tam byly doby, kdy policie za tohle platila, pomyslel si. Zápěstí mu sevřela chladná ruka.

"Dovolte, abych to udělala, pane Lepski."

Při prvním pohledu Lepski zaznamenal pár malých ňader, vyúsťujících v růžové bradavky. Dívka na sobě měla pouze předeepsanou sukénku a černé lodičky na vysokých podpatcích.

"Já jsem Marian," usmála se a zamrkala dlouhými řasami. "Slyšel jste o Lu-lu? Není to strašné?"

Lepski otevřel a zavřel ústa, ale nevyšlo z něj ani slovo.

Marian mu nalila drink, přidala led a skleničku postavila před něj.

"Pane Lepski," oslovila ho a posadila se na barovou stoličku vedle něj. "Myslíme si s holkama, že jste nejhezčí polda ve městě. Co vy na to?"

Lepski se rozzářil.

Přes ulici naproti G-String klubu stál věžák, ve kterém se nacházely jedno a dvoupokojové byty, určené pro dělníky. Abe Levi nenáviděl pátky. Nudné vybírání nájmů ho pomalu ubíjelo. Vždycky se našel nějaký kňučící neplatič, a on se pak musel chovat hrubě, což se přičilo jeho nátuře. Syndikát, který věžák vlastnil, mu přikázal, aby nájem odevzdával včas. Pokud někdo nebude mít na zaplacení, musí pryč. Abeho švalo, když musel doručovat takové vzkazy. Chtěl vycházet s nájemníky v dobrém, ale protože musel poslouchat své chlebodáře, vyšlo jeho přání téměř naprázdno.

"Koukejte," říkával: "Mně nic nevyčítejte. Zaplaťte nebo vypadněte. Tak to říká šéf. Já s tím nemám nic společného." Vymáčknot peníze z tolika nájemníků chvíli trvalo, takže když navštívil poslední byt, bylo už po osmém. Celý nervózní se vrátil do svého dvoupokojového bytu v přizemí, aby si uvařil večeři.

Abe Levi byl podsaditý Žid, s hřívou šedivých vlasů a hustými vousy. Život se k němu nechoval zrovna přívětivě. Za mlada pomáhal otci s prodejem ovoce z dvoukoláku. Později se oženil s dívkou, která dřela v továrně na oděvy. Když mu rodiče zemřeli, začal jezdit s dvoukolákem sám. Pak mu přítel nabídl práci výběrčího. Bylo to o něco lepší než se plahočit po ulicích a vláčet těžký vozík. Před dvěma lety mu zemřela žena. Děti neměli. Osamělé večery Abe trávil u televize. Jednou týdně chodil do židovského klubu, kde byl vždycky vítán.

Když nastupoval do výtahu, posmutněle zavzpomínal na svou ženu Hannah. Vždycky pro něj měla připravené teplé jídlo. On si dneska dá slanečka, ale večer bude dobrý televizní seriál, který sleduje.

Opatřujíc těžkou tašku, naditou bankovkami a mincemi, vyšel z výtahu a zamířil dlouhou tmavou chodbou ke vchodovým dveřím. Dvě světla nesvítla. Měl by to dát do pořádku, pomyslel si unaveně. Udržovat věžák v pořádku patřilo k jeho povinnostem.

Když došel ke dveřím svého bytu, zašátral klíčem, odemkl a vstoupil do obývacího pokoje. Rukou nahnátl vypínač, stiskl, ale dál zůstal ve tmě. Zamrmlal. Zpropadené pojistky, zase praskly! To znamená cestu do sklepa.

Abe byl opatrný muž. Vždy byl připravený na nepředvídané události. Na malém stolku v obývacím pokoji měl silnou baterku. Opatrně k němu zamířil, a v tom ucítil mezi ramenními lopatkami ránu, která ho hodila na televizní křeslo. Přes něj přepadl a skončil na zemi.

Prudce oddychující Pedro Certes vyčkával. Byl to on, kdo povolil žárovky v chodbě a pojistky, patřící k Abeho bytu. Cítil se velmi sebejistě. Fuentes tvrdil, že ten Žid je strašpytel a při pohledu na pistoli omdlí. Pedro si s sebou přinesl nejenom pistoli, ale také baterku.

"Ani se nehni!" vyštěkl a zamířil kužel světla na Abeho, který se namáhavě zvedal. "Hod' mi tašku!"

Abe vybíral nájem už dlouho. Ale dosud ho ještě nikdo nepřepadl. Poldové ho varovali: "Abe, vždycky je to poprvé. Vaši lidé vám obstarali pistoli. Tady máte zbrojní pas a tady je zbraň. Ukážu vám, jak se s tím zachází." A polda byl dobrý učitel. Abe si říkal, že kdyby ho jednou přepadli a sebrali mu peníze, nepřišel by jenom o práci, ale i o domov. Jeho šéf se vyjádřil přesně: "Odevzdejte nebo poletíte." Proto vzal Abe lekci s pistolí vážně. Nikdy nestřílel, ale věděl, co musí udělat: Odjistit pojistku, obě ruce na pistoli a zmáčknot spoušť.

"Dělej!" zavrčel Pedro do tmy. "Tašku!"

Abe se posadil, svíral tašku a zíral do ostrého světla, ale z muže, který na něj řval, neviděl nic.

"Vezměte si ji," řekl a hodil tašku směrem, odkud vycházel hlas. Taška těžce dopadla na hrubý sešlapaný koberec.

Pedro na ni upřeně zíral. Cítil, jak jím projíždí vlna triumfu. Zítra bude spolu s Anitou v letadle, na cestě domů. Jak bude šťastný jeho otec, až ho znovu uvidí! Myšlenky se mu míhaly jako rtuť. Seběhlo se to tak rychle, a on má peníze. Měl by rychle vyběhnout do prvního patra, kde na něj ve svém bytě čeká Fuentes. Žid by mohl předpokládat, že vyběhne z budovy, a až přijedou poldové, pošle je do ulic honit chlapa s hnědou taškou. Pedra napadla další myšlenka. Dejme tomu, že nepůjde k Fuentesovi do bytu, ale uteče pryč? Dejme tomu, že si nechá všechny peníze? Čtyřicet dva stovek! Mohl by toho Žida umlčet. Rána do hlavy! To by bylo ono! Pak by mohl jít rovnou domů a Fuentes by přišel zkrátka.

Jak se blížil k tašce a chvěl se vzrušením, stočil oči z Abeho. Kužel světla z baterky stočil na tašku. Abeho ruka zajela pod sako. Prsty objaly rukověť zbraně. Vytáhl pistoli právě ve chvíli, kdy Pedro hmnátl po tašce.

Abeho palec odjistil pojistku, zvedl pistoli a zmáčkl spoušť. Záblesk a rána způsobily, že se oba muži napřímili. Pedro ucítil, jak mu tvář prolétlo cosi horkého, a pak, jak mu tvář mokvá. Vyškubl svou pistoli a v hrůze stiskl spoušť.

Záblesk z jeho hlavně mířil na Abeho, který se namáhavě zvedal. Pedro vnímal, jak mu pistole poskočila v ruce, uslyšel výstřel, pak si všiml krvavé skvrny, která se objevila na Abeho čele. Viděl, jak sebou Abe cuknul a skácel se k zemi.

Pedro, ohromený zvukem dvou výstřelů, stál bez hnutí a těžce dýchal. Uvědomoval si, že Žida zabil. Myšlenky se mu silily v jednu tu nejhroznější, zabil člověka! Zmáčknete spoušť a zemře člověk! Přepadla ho panika. Co bude dělat? Jestli ho chytanou, stráví zbytek života za mřížemi, jako zvíře v kleci! Nebyla by žádná Anita, žádný vítající otec, ani žhavé slunce na třtinové farmě.

Zaslechl hlasy. Dveře se s rámusem otevřely. Jakási žena začala ječet.

Fuentes! Musí se k němu dostat! V levé ruce svíral tašku, v pravé pistoli. Uvědomujíc si krev, řinoucí se mu po tváři, vyšel z Abeho bytu. Snažil se zachovat chladnou hlavu.

Fuentes vyčkával za napůl otevřenými dveřmi, když uslyšel dva výstřely, přikrčil se. Poslouchal, jak se otvírají další dveře. Zahlédl nájemníky z prvního patra, tlačící se u zábradlí.

Ten zatracený pitomec to zvorá! Modlím se, aby toho Žida nezabil! Připojil se ke skupině lidí, kteří hleděli ke schodišti a hlasitě hovořili. Jakási žena hlasitě naříkala. Viděl Pedra, zkrvaveného v obličeji, jak na něj zírá a ustoupil do davu.

Pedro vzhlédl k vyděšeným tvářím, které ho upřeně pozorovaly a věděl, že nemá šanci na únik. Jednou rukou stále svíral tašku a vyběhl na ulici.

Lepski přijal velkou krabici, kterou Harry položil na stůl.

"Je tam kuře, Tome, a nudle. Máš skvělé jídlo."

Lepski zazářil.

"Človče! To bude Carroll spokojená! Miliónkrát díky."

Marian sklouzla ze stoličky a Lepski ji poplácal po zadku. Pak zaslechl výstřely z pistole.

Lepski zůstal poldou za každých okolností. Bleskově vyrazil k východu. Když se dostal na ulici, svíral už pistoli v rukou.

Zvuk výstřelů na ulici způsobil rozruch. Auta se skřipěním zastavovala. Lidé s otevřenými ústy civěli ke vchodu do věžáku.

V tu chvíli vyběhl na ulici Pedro. Krev na jeho tváři a pistole v rukou způsobily, že se dav rozprchl. Ženy začaly ječet, někteří muži se vrhali na chodník.

Lepski se podíval přes ulici, Pedro se chystal na útěk. Lepski rychle prokličkoval kolem stojících aut a pustil se za ním. Pedro uslyšel dusot pronásledujících nohou. Očima, rozšířenými hrůzou, těkal kolem sebe. Zaznamenal Lepského, proplétajícího se davem a mřícího za ním. Instinktivně vycítil, že ten muž, který ho pronásleduje, je polda. V jeho rukou zahlédl pistoli. Na půl bez sebe hrůzou se otočil a na Lepského vystřelil. Kulka provrtala jakési černošské ženě mozek.

Lepski vyštěkl: "Stůj, nebo jsi mrtvý!"

Pedro prudce uhnul a začal kličkovat ulici.

Lepski se pevně rozkročil, pistoli držel oběma rukama, zamířil a vystřelil.

Pedro ucítil ránu, která jím mrštila dopředu. Upustil ošoupanou koženou tašku. Pistole, kterou mu půjčil Fuentes, mu vyklouzla z ruky. Padl na zem. Projela jím krutá bolest.

Kousek od něj prudce přibrzdl policejní auto. K Lepskimu se přidali další dva poldové. Všichni se k Pedrovi pomalu blížili.

"Ten zkurvysyn ještě dechává," pronesl jeden z nich.

Fuentes spěchal do svého bytu, rychle přibouchl dveře a zamířil k oknu. Vyklonil se právě ve chvíli, kdy Lepski postřelil Pedra. Uviděl hnědou koženou tašku s čtyřmi tisíci dvě stě dolary, která se válela vedle Pedrova těla. Pak si všimnul pistole, ležící asi o yard dál.

Ta pistole!

Fuentes Pedra neproklínal. Jenom doufal, že je mrtvý, ale ta pistole...!

Musel se pomátnout, když mu ji půjčoval! Hned, jak ji poldové prověří, přijdou na něj. V době, kdy pracoval jako noční hlídač na jedné luxusní jachtě, její majitel trval na tom, že musí mít pistoli a že to na policii zařídí. Když se onen muž jednou vrátil z plavby na Bahamách, Fuentes mu oznámil, že se stala nehoda a pistole mu spadla do vody. Majitel pokrčil rameny, nakázal mu, aby ztrátu nahlásil na policii a odplul. Tohle Fuentes neudělal. Zbrojní průkaz platil dalších osm měsíců. S penězi, které ukradl Pedro, se mohl vrátit zpět do Havany a rozdat si to s tammími poldy!

Ale teď...!

Chlupatejm bude trvat pár hodin, než přijdou na to, komu pistole patří.

Zpocený sledoval scénu pod sebou. Přijížděla další policejní auta. Ječící siréna předznamenala ambulanci, která se vzápětí na to objevila u vjezdu do ulice.

Vyděšený Fuentes odstoupil od okna. Musí odsud zmizet dřív než prohledají celý věžák! Utíkal ke skříní a do otlučeného kufru naházal pár kousků oblečení. Kam půjde? Vzpomněl si na Manuela Torrese, svého nejlepšího přítele.

Fuentes se s Manuelem často potkával na nábřeží. Oba žili ve stejné vesnici nedaleko Havany, chodili do stejné školy a pracovali na stejné třtinové farmě. Fuentes si byl jistý, že může Manuela požádat o pomoc.

Otevřel dveře a vykoukl do chodby. Sousedi stáli u zábradlí a hleděli dolů ke schodišti.

S kufrem v ruce tiše prošel chodbou k nouzovému východu. Otevřel dveře a ohlédl se. Jeho směrem se nikdo nedíval.

Všichni se zajímali o dění pod sebou.

Fuentes za sebou zavřel, po požárním schodišti seběhl do přízemí a dlouhými rychlými kroky zamířil na nábřeží.

Od vraždy Abe Leviho uplynuly dvě hodiny, když do kanceláře šéfa policie, Terrella, vstoupil seržant Hess, malý, tlustý chlápek z oddělení vražd.

"Vypadá to jako jasné loupežné přepadení, šéfe," zahlaholil hned ve dveřích. "Dva mrtví. Zběsilé střelení. Zatím jsme neidentifikovali vraha. Neměl u sebe žádné doklady. Poptávali jsme se kolem, ale nikdo nám nic neřekl. Je to Kubánek a ti drží při sobě. Nicméně ho ještě proveřujem."

Terrell, vysoký muž s nazrzlými, prokvetlými vlasy a hranatou tváří, byl přesně takový, jak vypadal: schopný, neoblomný policejní šéf.

"Kubánc?"

"Možná to přežije. Tom ho stělel do plic. Zrovna teď je na intenzivní péči. Sedí u něj Larry."

"A co pistole?"

"Prověřuje se. Měli bychom se něco dozvědět každou chvíli."

"Tisk?"

Hess se zašklebil.

"Dvě vraždy v jednom dni se nestávají tak často, šéfe. Je to pro ně sousto."

"To se dalo čekat. Vzali jste vrahovi otisky prstů?"

"Jsou na cestě do Washingtonu."

Vešel seržant Beigler.

"Nesu hlášení o zbrani, šéfe. Patří Kubánci Roberto Fuentesovi. Má zbrojní pas. Bydlí ve stejném věžáku, kde byl zastřelen Levi. Ale on není vrah. Nesouhlasí fotografie z jeho zbrojního průkazu. Max a pár strážníků jedou za ním, aby ho zadrželi."

"Ten chlap, Fuentes, mohl pistoli vrahovi prodat," poznamenal Terrell: "Nebo v tom je zapletený."

"To spíš, šéfe."

Zazvonil telefon. Beigler ho zvedl.

"Vydržte," řekl, a pak se otočil na Terrella a pokračoval: "Fuentes zmizel. Vzal si s sebou všechny věci. Nikdo v baráku neví, kde by mohl být... samozřejmě."

"Chci ho," prohlásil Terrell. "Postarej se o to, Joe."

Beigler, který akce v terénu miloval, přikývl.

"Máte ho mít, šéfe."

Bylo po druhé ráno, když se Anita Certesová blížila k rybářské lodi Manuela Torrese. Nábřeží, až na pár nočních hlídačů, zelo prázdnotou. Anita se držela ve stínu domů, přesto jejich pozorným očím neušla. Byli přesvědčeni, že je to jedna z řady lehkých holek, které tak často křižovaly nábřeží.

Došla až na místo a zastavila se. V přední kabině se svítilo. Byla si jistá, že tady najde Fuentesese.

Rozhodla se tak, když se vrátila z práce domů a v rádiu uslyšela zprávu o střelení.

Ráno jí Pedro řekl, aby večer sbalila věci.

"Zítra v deset odlétáme do Havany. Buď připravená."

Objala ho.

Během odpolední přestávky zaběhla domů, ale Pedro tam nebyl. Odpočinula si, ale ne přiliš.

Stále myslela na pistoli, kterou jí Pedro ukazoval. Myslela na jeho přítele Fuentesese, který mu zbraň dal. Pedro tvrdil, že nebude riskovat. Tolik ho milovala. Přinutila se věřit, že se nic nestane, ale stále cítila strach.

Znovu se vrátila domů v půl jedenácté, se zoufalou nadějí, že tam najde Pedra, ale čekal ji jen prázdný pokoj. Pedro jí přikázal, aby zabalila. Unaveně vytáhla ze skříně dva kufrы a spakovala.

Přitom se trápila myšlenkou, že zítra touhle dobou by už mohli být zpět na malé třtinové farmě, a ona by zase v úmorném horku dřela na poli, ale co vlastně dělala jiného od té doby, co si vzala Pedra?

Mezitím, co čekala na manželův návrat, zapnula v rádiu zprávy. Poslouchala oznámení o vraždě výběrčího nájmů, Abe Leviho a černošské ženy, Carrie Smithové.

Hlasatel pokračoval: "Detektiv Tom Lepski, který viděl zloděje utíkat, vykřikl varování, a pak střelil. Lupič, mladý Kubánc, dosud nebyl identifikován. Nyní je s vážným zraněním hospitalizován v nemocnici, kde ho střeží policejní hlídka."

Anita si oběma rukama překryla ústa, aby ztlumila výkřik.

Pedro!

"V souvislosti s tímto incidentem hledá policie Kubánce jménem Roberto Fuentes, který zmizel. Vražedná zbraň patřila jemu. Je možné, že ji vrahovi prodal nebo půjčil." Hlasatel pokračoval: "Kdokoli by věděl, kde se tento muž nachází, necht' podá zprávu na policejní stanici."

Anita vypnula rádio.

Některé ženy jsou vůči sobě tvrdé, jiné ne. Anita v sobě tuhle odolnost, kterou si vypěstovala otrockou prací na třtinové farmě a uklízením v hotelu, měla. Když ustoupil šok ze zprávy, že její Pedro je těžce zraněn a v rukou policie, celý problém důkladně promyslela. Policie brzy zjistí, že je to Pedro a kde bydlí. Přijdou k nim do bytu a budou se vyptávat. Tisk na ni uspořádá hon. Mohla by přijít o práci v hotelu. Musí jednat!

Fuentes! Došlo mu, že po něm policie půjde, a proto zmizel.

Anita žila v Seacomb už spoustu měsíců. Byla součástí kubánské komunity. Znala Pedrovy přátele. Vzpomněla si, že se Fuentes vždycky zmiňoval o svém bohatém příteli Manuelu Torresovi, který vlastnil rybářskou loď, kotvící na West Quai.

O Manuelu Torresovi toho slyšela hodně. Říkalo se, že je to velmi vlivný člověk. Byl víc než to. Kubánská komunita ho ctěla jako patrona všech Kubánců, žijících ve městě. Když měl někdo problém, šel za Manuelem, který mu pomohl. Byl známý jako "Čestný muž". Když slíbil, že problém vyřeší, vyřešil ho. Přirozeně, že si za svůj čas účtoval pár centů, ale bylo to přijatelné, protože jeho rady vždycky zabraly. Když nechytal ryby, pospíchal ke stánku na nábřeží, kde úspěšně prodával turistům různou veteš.

Zatímco Fuentes a Pedro popíjeli laciné víno, Anita, sedící s nimi, poslouchala Fuentesovo vychloubání.

"Manuel je můj přítel," říkával Pedrovi. "Kdybych se někdy dostal do maléru, půjdu za ním a on mi pomůže."

Manuel Torres, známý jako Čestný muž, pomyslela si Anita. Určitě u něj najdu i Fuentesese.

Víc než hodinu seděla bez hnutí a horečně přemýšlela.

Pedro musí být osvobozen! Pedro se nikdy nesmí dostat do vězení! To byla nesnesitelná a nepřípustná myšlenka!

Dobře znala cenu přátelství. Ani Fuentes, ani Manuel by nehnuli prstem, aby pomohli Pedrovi, pokud by k tomu neměli skutečný důvod.

Ke konci té zoufalé hodiny přišla na řešení. Chvilku váhala, uvažovala, jestli by takový plán byl úspěšný, ale pak sama sebe přesvědčila, že jiný způsob, jak Pedra zachránit, neexistuje. Proto plán musí vyjít.

Půjde za Manuelem a Fuentesem a poví jim, co vymyslela. Doufala, že oba nadchne vidina peněz, které by mohli získat, a že jí pomohou manžela zachránit.

Ted' stála před Manuelovou lodí. Viděla stín, pohybující se za záclonou rozsvícené kabiny.

Rozhlédla se po zemi, sebrala několik oblázků a hodila je proti osvětlenému oknu.

Po chvilce čekání se otevřely dveře kabiny a na palubu vyšla obrovská mužská postava.

"To jsem já... Anita Certesová," zavolala tiše.

Třetí kapitola

Mike Bannion zaplatil taxikáři, který ho přivezl z miamského letiště do hotelu Seaview. U vchodu se zastavil, aby si prohlédl balkóny, zdobené tepaným železem, poněkud vyšlým z módy. Došel k závěru, že je to penzión pro nepřilíš movité důchodce. V duchu pokrčil rameny, když vyšel několik schodů do haly, ozdobené zakřslými palmami v měděných květináčích. Zamířil ke skromné recepci.

Elegantně oblečený postarší muž se na něj přátelsky usmál.

"Čeká mě pan Vance," řekl Mike.

"Pan Lucas?"

"To jsem já." Mikeův bratr ho upozornil, že rezervace pro něj je na jméno Ted Lucas, které bude během akce používat.

"Moment, prosím." Muž zvedl sluchátko, cosi do něj zamumlal, chvilku poslouchal, a pak zavěsil.

"Pan Vance vás očekává, pane Lucasi. První patro. Pokoj číslo dvě. Váš pokoj je ve čtvrtém poschodí. Číslo dvanáct.

Kdybyste tady nechal zavazadlo, odnesu vám ho do pokoje."

Mike vyjel výtahem do prvního patra. V tyhle dny se vyhýbal každé zbytečné námaze. A stoupání do schodů mu působilo ostrou bolest v polovině těla. Dnes měl špatný den. Nejspíš k tomu přispěl let a hrbení se nad taškou.

Utěšoval se, že zítra už nebude vědět, že má tu smrtelnou věc, požírající ho zevnitř. Bolest přicházela a odcházela. Byly dny, kdy se snažil sám sebe ujišťovat, že během několika měsíců nezemře, ale při odjezdu z letiště jim projela tak prudká bolest, že si uvědomil, jak moc si lže.

Zaklepal na dveře pokoje číslo dvě. Nevrlý hlas na něj zařval, aby vstoupil.

Otevřel a vešel do malého obývacího pokoje, ošuntělého, ale poměrně komfortně zařízeného.

Lu Bradey seděl v kolečkovém křesle. Při pohledu na něj Mike viděl malého hubeného mužika, který se očividně naposledy bavil v osmi letech. Bradeyho vzezření bylo další ukázkou jeho mistrovského umu. Záplava bílých vlasů, mohutný bílý knír, ztrhané rysy a suchá vrásčitá kůže Maggie zcela oklamaly. Bradey jí přikázal, aby přišla do hotelu Seaview, kde bude mít rezervaci na jméno Stella Jacquesová. Má se ptát po panu Vancem.

Když Maggie předchozí odpoledne vešla do pokoje č. 2, chvilku zírala na starce v kolečkovém křesle a pak nervózně vykřikla: "Ach, promiňte! Spletla jsem si pokoj," omluvila se a dala se na ústup.

"Pojď sem, miláčku, a sundej si kalhotky," pronesl Bradey normálním hlasem.

Maggie byla tak šokovaná, že jí nedošlo, že je to legrace. Bradeymu chvíli trvalo, než ji uklidnil a přesvědčil, že ten starý mrzák, který ji hladí, je opravdu její životní láska.

Konečně mohli přistoupit k práci. Upozornil ji, že následující ráno přijede muž, který hraje v hotelové loupeži důležitou roli.

"Chci, abys zůstala v ložnici, Maggie," pokračoval Bradey. "Nech si napůl otevřené dveře a poslouchej. Chci, aby ses, tak jako já ujistila, že s tím chlapem můžeš pracovat. Haddon tvrdí, že je v pořádku, ale je to amatér. A já amatérům nedůvěřuju. Nemá žádné záznamy. Jestli to nezvládne a ztratí nervy, lítáme v pořádném maléru. Poslouchej jeho hlas a to, co říká, pak vejdi a dobře si ho prohlédni. Kdyby tě nějak znervózňoval, prohrábní si prsty vlasy. Když budeš cítit, že s ním můžeš pracovat, řekni to."

Maggie s vykulenýma očima přikývla.

"Je to velká věc, že, Lu? Mám trochu strach. Nechci do vězení, ale když říkáš, že to bude v pořádku, pak to zvládnou."

"Zlato, nepůjdeš do vězení ani ty ani já."

Maggie začala do Bradeyho bušit.

"Víš ty co, miláčku? Nikdy jsem se nevyspala s osmdesátiletým staříkem. Zkusíme to?"

Bradey se zasmál.

"Ne. Trvalo mi tri hodiny než jsem se takhle namaskoval. Nechci, abys mě roztrhala na kousky. Takže radši vychladni."

Mike stál ve dveřích a upřeně pozoroval muže v kolečkovém křesle. Skočil na to stejně jako Maggie. "Proboha!"

pomyslel si. "Tenhle sešlej, starej mrzák je chlap, se kterým mám pracovat?"

Zatímco Mike zíral na Bradeye, ten si zas naopak důkladně prohlížel jeho. Pomalu se začínal uklidňovat. Tohle je ten správný chlap, říkal si v duchu. Vyzařuje z něj disciplína, ale taky vypadá tvrdě. Haddon tvrdil, že je to seržant u armády. Takoví chlapi neztrácejí nervy. Zapadlé oči Bradeyho mátl, ale ostře řezaná tvář a pevná ústa to vyrovnaly.

"Jsem Mike Bannion," představil se muž. "Pan Vance?"

"Pojďte dál a posaďte se," zval ho Bradey.

Počkal, dokud Bannion nezavřel dveře a neposadil se do křesla vedle Bradeyho pojízdného vozíku.

"Tak vy jste Mike Bannion," pronesl Bradey stařeckým hlasem. "Povězte mi o sobě něco."

Mike na Bradeyho zpřímá pohlédl. Na tom muži bylo něco podezřelého. Instinktivně to cítil.

"Jsem tady, abych odvedl práci," zareagoval. "Vy nechtějte nic vědět o mně, já nebudu chtít vědět nic o vás. O jakou práci se jedná?"

To se Bradeymu líbilo. Tenhle velký voják očividně znamená obchod. Přesto se rozhodl to ještě zkusit.

"Prý jste dobrý střelec. Chci vědět jak moc."

"Předpokládám, že s těma kecama přestaneme," odvětil Mike. "Řekněte tomu, kdo je vedle, aby šel sem. Jinak jsme s obchodem skončili."

Maggie vyšla z ložnice. Ve dveřích se zastavila, aby si Mikea prohlédla, pak tleskla do dlaní.

"Jaký nádherný kus chlapa!" vykřikla.

Bradey se zasmál a pozoroval Mikea, jak zírá na Maggie.

"Pojďte, dáme si drink," vyzval je. Slezl z kolečkového křesla a zamířil k lahvím, vyrovnaným na protějším stole. "To je Maggie. Pracuje s námi. Co si dáš, Mikeu?"

Ohromený nečekanou aktivitou starého invalidy a pohledem na smyslnou Maggie, Mike otevřel ústa. Po chvíli se vzpamatoval a zvedl se.

"Skotskou?" zeptal se Bradey.

"Co to má všechno, sakra, znamenat?" dožadoval se Mike.

"Tady máš skotskou, Mikeu," řekl Bradey a nalil mu pořádnou dávku. "Maggie, ty raději nedostaneš nic. Alkohol ti ničí koncentraci. Podej Mikeovi skleničku, než si naliju."

Maggie poslechla a přešla k Mikeovi.

"Tady máš, ty velký chlape," usmála se.

Vzal si pití a v duchu zkonstatoval, že nikdy neviděl tak smyslnou ženu. Jako omámený zaznamenal Bradeyho, který ho vyzval, aby se posadil.

"Fajn, Mikeu, promiň, že jsem tě napálil, ale chtěl jsem se ujistit, že jsi pro tu práci ten právej chlap," omlouval se Bradey, když se posadil do kolečkového křesla. "Já jsem spokojený." Podíval se na Maggie. "A co ty?"

Maggie zavzdychala.

"Ach ano. Je tak krásně svalnatý!"

Bradey se zasmál.

"Budeš si muset na Maggie zvyknout. Mně to chvíli trvalo, ale zvykl jsem si."

Mike se konečně vzpamatoval z šoku, že se tenhle stařec chová jako třicetiletý, a z Maggie.

"Pane Vance," pronesl strohým vojenským hlasem: "Ptal jsem se vás, o jakou práci se jedná."

Maggie slastně zasténala.

"Není to báječný hlas?" zaševelila a zamrkala dlouhýma řasama.

"Maggie, budeš už ticho?" vyštěkl Bradey. Pak se otočil k Mikeovi a pokračoval: "Hrajeme tady tohle: já jsem mrzák, Maggie je moje ošetřovatelka a ty můj šofér." Zarazil se, a pak se zeptal: "Máš uniformu?"

"Mám."

"Dobrá. Tady je narkotikum."

Během dvaceti minut mu Bradey vysvětlil detaily loupeže.

"Tvoje práce bude v případě potřeby zlikvidovat stráž. K tomu použiješ narkotizační pušku," zakončil a dal znamení Maggie, aby z ložnice přinesla zbraň. "Nesmí se stát žádná chyba," pokračoval Bradey, když si Mike pušku prohlížel.

"Není to smrtelná dávka. Nikdo nezemře. Vtip je v tom, že se musíš trefit strážným přímo do zátylku. To je nejdůležitější část tvé práce. Pak mi pomůžeš odnést boxy ze sejfu a dostaneš padesát tisíc dolarů."

Mike přikývl.

"Dobrá. Ptal jste se, jestli jsem dobrý střelec," řekl. "Pokud se jedná o padesát tisíc dolarů, je to férová otázka."

Rozhlédl se po pokoji. "Ten obraz na zdi." Ukázal na vybledlou kopii jakéhosi impresionisty. Stál od ní přibližně dvacet stop. "Ten kluk nalevo - jeho pravé oko... souhlasíte?"

Oba, Bradey i Maggie, se otočili k malbě. Poprvé si uvědomili, že na zdi něco visí.

Mike zvedl pušku. Jeho pohyb byl rychlý a sebejistý. Když zmáčkl spoušť, cvaklo to.

"Můžete se podívat," vybídl je.

Bradey se zvedl z kolečkového křesla, přešel místnost a zíral na malbu. V pravém oku chlapce byl zapíchnutý náboj s narkotikem.

Bylo jedenáct hodin a čtyřicet minut. Číšníci hotelu Spanish Bay pobíhali kolem velkého bazénu s tácy plnými různých koktejlů a lahodných chutíovek.

Wilbur Warrenton se oddával rannímu plavání. Jeho žena Maria, oblečená v roztomilých bikinkách, si četla. Koupání v tuhle denní dobu ji nijak nenadchlo. Její makeup a účes byly tak důkladné, že si chodila zaplavat pouze večer. Stejně potom strávila víc jak hodinu opravováním toho, co narušila voda.

Wilbur dopil druhé suché martini. Cítil se uvolněně. Jeho svatební cesta byla úspěšná. Hotel splnil všechno, co sliboval. Služby byly bezchybné a kuchyně byla tak výborná, jako v kterékoli tříhvězdičkové pařížské restauraci. Jediným obláčkem na jinak slunečném nebi byly Mariiny přibývající stížnosti. Tahle dokonale rozmazlená dívka byla typem ženy, která i na tom nejlepším luxusu hledá chyby. Teď momentálně neustále naříkala, že v hotelu bydlí příliš mnoho starých lidí.

Wilbur jí vysvětlil, že Spanish Bay je nejdražší a nejlepší hotel na světě. Proto si mohou dovolit zde zůstat jenom staří

lidé.

"Máme štěstí, Mario, že za nás můj otec pobyt zaplatil," zkonstatoval: "Jinak bychom tady nebyli."

Maria ohrnula nos.

"Připadám si tu jako na hřbitově."

"Vždycky se můžeme přestěhovat. Chtěla bys? Mohli bychom jet do Rivage. Tam jsou mladí lidé."

"Rivage? Zbláznil ses? Takový brloh!"

Wilbur pohlédl na hodinky a zvedl se.

"Půjdu zatelefonovat tátovi."

Maria se zamračila.

"Ach, bože! Už zase? Musíš mu telefonovat každý den?"

"Vždyť víš, že si rád povídá," chlácholil ji Wilbur. "Nebude to trvat dlouho."

Wilbur odkráčel, Maria pokrčila rameny a vrátila se ke knížce.

On sám také vítal stručné rozmluvy s otcem, ale věděl, že se starý muž těší, až se synem rozebere denní zprávy z obchodů. Jeho otec se cítil osaměle, přál si, aby se vrátili do Dallasu a postarali se mu o vnoučata. Wilbur s rozpaky Marii oznámil, že jeho otec pro ně zakoupil v Dallasu luxusní dům, kompletně zařízený, s personálem, dvěma auty, bazénem a malým parkem."

"A kdo chce žít v díře jako je Dallas?" ohradila se. "Po naší svatební cestě chci jet do Paříže a do Benátek."

"Budu v Dallasu pracovat, Mario," téměř zašeptal Wilbur. "Bude se ti tam líbit. Už jsem ten dům viděl. Je opravdu báječný! Do Paříže pojedeme později."

Věnovala mu jeden ze svých vzpurných pohledů a neřekla nic.

Wilbur vyjel výtahem do svého apartmá, vešel do obývacího pokoje a začal vytáčet číslo do Dallasu. Během několika okamžiků hovořil s otcem.

"Ahoj, synku!" burácel na lince hluboký hlas Silase Warrentona. "Jak se máš?"

"Dobře, tati. A ty?"

"Spousta práce. Dow Jones je připraven na změnu. Prodal jsem pozemek se skladem. Vyneslo mi to pěkný zisk. Jdu na oběd se dvěma Araby. Snaží se se mnou dojednat obchod. Pokud to bude podle mých představ, stálo by to za ty prachy."

"Ať se ti daří, tati."

"No, kasu drží ten starý podivín." Na chvilku se odmlčel, a pak pokračoval: "A jak se má tvoje žena?" Silas zřídka kdy pojmenoval Mariu jménem.

"Dobře, tati."

"Už jsi jí zbouchnul?"

Wilbur se přinutil k smíchu.

"Měj strpení, tati. Maria chce vidět kousek světa, než založíme rodinu."

Zaslechl, jak otec nesouhlasně zammlal.

"Ať ti to netrvá příliš dlouho, synu. Už nejsem žádný mladík. Kdy se vrátíte domů?"

"Asi za pár týdnů."

"Mám pro vás spoustu zajímavých věcí. Tobě, synu, chci svěřit důležitý pracovní úkol. Řekl jsi své ženě o domě? Byl jsem se tam podívat. Je kouzelný."

"Samozřejmě, tati, říkal jsem jí." Wilbur se snažil projevit v hlase nadšení. "Je potěšená."

Znovu mmlání.

"To by měla být. Stál tři milióny," poznamenal otec a po chvilce pauzy pokračoval. "No, těším se, synku. Za chvíli mám správnou radu, kde budeš se mnou brzo zasedat i ty. Tak se měj hezky a opatruj se," rozloučil se Silas a zavěsil.

Anita Certesová právě dokončovala úklid v Mariině koupelně, když se v apartmá objevil Wilbur a začal telefonovat s otcem. Rychle pootevřela dveře a poslouchala. Jednostranná konverzace jí nepřinesla nic nového, kromě toho, že vřelost ve Wilburově hlasu potvrzovala klepy, které slyšela od personálu, že Silas Warrenton, obrovský boháč, a jeho syn bez sebe nemůžou být. Jeden z kubánských číšníků, který Warrentona mladšího s manželkou obsluhoval, jí prozradil, že starý pán touží po vnoučatech. "Tý bohatý čubce se to moc nezamlouvá. Slyšel jsem je, jak se v ložnici dohadovali. Je příliš sobecká na to, aby měla děti. Synáček převezme naftařské království. Bude mít miliardy, až starý zhebne," objasňoval jí číšník.

Minulou noc Anita vůbec nespala. V nevětrané kabině rybářské lodi Manuela Torrese strávila hodiny přesvědčováním.

Nejdřív naléhala na Fuentesu, aby pomohl Pedrovi. Ten se ošival.

"A co mám dělat? Jdou po mně poldové!" téměř vykřikl. "Až si opatřím nějaké prachy, vrátím se do Havany. Ale teď jsem v troubě."

"Tady budeš v bezpečí," uklidňoval ho Manuel. "Já své přátele neopouštím."

"Můj manžel není tvůj přítel?" dožadovala se Anita.

"Jeho přítel," odvětil Manuel a pokývl k Fuentesovi. "Ne můj."

Fuentes zoufale zamával rukama.

"Já nemohu nic dělat! Copak to nechápeš? Chytili ho poldové! Je zraněný. Jak mu můžu pomoci?"

Anita mu s rozzářenými očima vypověděla, na co přišla.

Oba muži chvíli poslouchali, ale pak ji Fuentes zničehonic přerušil.

"To je ztřeštěná povídačka!" vybuchl. "Ty jsi se zbláznila! Vypadni odsud! A už se tady znovu neukazuj! Jsi šílená!"

Manuel poplálal Fuentesese chlácholí ve po rameni.

"Nezdá se mi to tak nemožné," zkonstatoval. "Probereme to a ty se uklidni."

"Je to nesmysl!"

Anita oba muže pozorovala. Čekala odpor. Fuentes byl hlupák, ale Manuel na návnadu, kterou mu hodila, zabral.

Upřeně se na něj dívala: Velký, rozložitý, s mohutnými černými vousy, zcela holohlavý, s malými krutými očima. Cítila, že jestli se jí ho podaří přesvědčit, provede její plán dobře.

Manuel na ni pohlédl.

"Jestli jsem to pochopil správně," začal, "chceš, abychom přepadli apartmá Warrentonových, zajmuli je a požadovali za ně výkupné."

"Přesně tak," kývla Anita tiše. "Warrenton má miliardovou cenu. Jeho otec ho miluje. Pětimilionové výkupné pro něj nebude nic znamenat."

"A jak přepadneme to apartmá?" zeptal se Manuel.

"Říkám ti, že je blázen!" vykřikl Fuentes vztekle. "Ten hotel znám. Mají tam bezpečnostní službu! Přepadnout je... takovej nesmysl!"

Manuel poklepal Fuentesese po rameni.

"Příteli, žádal jsem tě, abys mlčel. Poslouchej. Pět milionů dolarů! Mysli na to, co by to mohlo znamenat." Znovu opakoval otázku: "A jak přepadneme to apartmá?"

"To zařídím," odvětila Anita. "V hotelu pracuju. Není nic, co bych nevěděla o bezpečnostní službě, i jak se dostat do apartmá, a jak se vyhnout strážným i hotelovým detektivům." Otočila se k Fuentesovi. "Hledají tě poldové. Chceš v tomhle brlohu trčet měsíce? Neuvědomuješ si, že tam můžeš žádat o všechno: Jídlo, pití, cigarety... prostě cokoli, a protože budeš držet Warrentonovi, hotel ti splní všechno, co budeš chtít. Až bude výkupné předáno, vezmeme je jako rukojmí a s pěti milióny dolarů zamíříme domů."

Fuentes na ni hleděl s otevřenými ústy, po chvilce se obrátil na Manuela.

"No. Možná," soukal ze sebe. "Jseš si jistá, že nás do toho apartmá dostaneš?"

Anita se zvolna uklidňovala. Další ryba se chytla na návnadu.

"Samozřejmě," přikývla. "Mám duplikáty všech klíčů v hotelu."

"Opravdu?" ozval se Manuel. "Jak ses k nim dostala?"

Kdysi dávno jí Pedro poradil: "Poříd' si duplikáty hotelových klíčů. Nikdy nevíš, kdy se ti budou hodit." Poradil jí, jak udělat voskový otisk, a sám pak zařídil výrobu náhradních.

"To je moje věc," odsekla. "Zkrátka je mám."

Fuentes mrkl na Manuela.

"Co myslíš?"

"Líbí se mi to. Ale potřebujeme třetího chlapa. Nevíme, jak dlouho tam budeme zavřeni. Musíme se vyspat. Jeden na stráž je nebezpečné. Potřebujeme třetího muže."

"Já budu ten třetí muž," ozvala se Anita.

Manuel zavrtěl hlavou.

"Ne. Pro tebe bude lepší, když se budeš držet stranou."

"Budu třetí muž," prohlásila Anita pevně. "Až poldové zjistí jméno mého muže, přijdou pro mě a já ztratím práci. Jestli se to stane, nebude žádná možnost, jak vás do toho apartmá dostat. Proto musíme celou akci provést rychle."

Manuel chvíli přemýšlel, a pak přikývl.

"Mluví rozumně," podotkl k Fuentesovi. "Paní Certesová, teď mě nechte, abych si celý plán dobře promyslel. Zítřka v noci sem přijďte a já vám řeknu, jestli ho provedeme nebo ne."

"Ne později než zítřka v noci."

"Zítřka v noci vám povím jestli ano nebo ne," usadil ji Manuel.

Mám je na háku, pomyslela si. Pak se zpřímá podívala na Manuela a spustila: "Teď poslouchejte. Dostanu vás do toho apartmá pod jednou podmínkou."

Oba muži na ni nedůvěřivě civěli.

"A co je to za podmínku?" zeptal se Manuel.

"Nechci z výkupného podíl. Rozdělte si ho mezi sebe, ale výkupné musí zahrnovat i žádost o propuštění a lékařský doprovod Pedra, který s námi odletí do Havany. Pokud s touto podmínkou nebudete souhlasit, nedostanu vás k Warrentonovým."

Fuentes znovu vybuchnul.

"Říkal jsem ti, že je to blázen!" ječel na Manuela. "Pedro je zraněný! Mohl by umřít! Poldové ho nikdy nepustí! Zabil dva lidi! To je šílenost!"

"Drž hubu!" vyštěkl Manuel, který ztratil trpělivost. "Paní Certesová, je to velmi problematická podmínka, ale není nemožná. Až se dostaneme do apartmá, a budeme mít situaci pod kontrolou, budeme schopni si diktovat požadavky. Slibuji vám, že se budu snažit, aby váš manžel odjel s námi. Jsem chlap, který drží slovo. Říkají mi čestný muž. Dávám vám svůj slib, ale bude to těžké."

"Manueli Torresi," oslovila ho Anita. "Já nejsem hloupá ženská. Mou jedinou touhou je získat zpět světlo mého života... Pedra. Až přijde ta chvíle, kdy bude jasné, že Pedra nepropustí, pak tu bohatou jihoamerickou děvku zabiju, a pokud dál nebudou souhlasit s Pedrovým propuštěním, přijde na řadu Warrenton. Tohle jim řeknete, a kdyby vám nevěřili, tak jim to zopakuju já, a mně uvěří!"

Manuel ji vyděšeně pozoroval. Tohle, pomyslel si, je obrovsky silná ženská. Cítil, jak jím lomcuje vlna obdivu. Byl naprosto přesvědčený, že to co říká, myslí vážně.

Dlouhou chvíli stál a díval se na ni. Pak přikývl. To odhodlání v Anitině hlase ho postavilo na její stranu. "Jo. Půjď zítra v noci. Mám spoustu kontaktů. Vyptám se. Nejdřív musíme zjistit, jak je na tom tvůj manžel. To nebude problém. Zítra proberem, co musíme udělat." Unavená, ale šťastná, že dosáhla prvního vítězství, se Anita zvedla. Manuel jí podal ruku. "Jste dobrá manželka a dobrá žena," řekl. "Podaří se nám to." Když odešla, Fuentes vybuchnul: "Je to blázen!" Manuel na něj upřeně pohlédl, a pak zavrtěl hlavou. "Je zamilovaná. Když jsou ženy opravdu zamilované, jsou silnější než muži. A teď jdeme spát."

Claude Previn byl denním recepčním hotelu Spanish Bay. Jeho práce spočívala v přivítání příchozích a jejich zapsání. Pak je obvykle odváděl do jejich apartmá nebo chat a připravoval účty. Pětatřicetiletý, vysoký, štíhlý a pohledný Previn pracoval několik let v hotelu George V. v Paříži jako mladší recepční. Na radu svého otce, který vedl dvouhvězdičkovou restauraci na Left Bank, se ucházel o místo prvního recepčního. Uspěl a během posledních dvou let pracoval v nejlepším hotelu. Jeho majitel, Jean Dulac, s ním byl spokojený. Zdálo se, že má Previn zajištěnou budoucnost.

Toho horkého slunného rána stál Previn v recepci a pozoroval rozlehlou halu, kde vysedávalo pár postarších lidí, popíjejících ranní koktejly. Poslouchal nosové štěbetání těch starých boháčů a nostalgicky vzpomínal na hotel George V., kde se pořád něco dělo. Zdejší dědkové a báby byli sice povětšinou nároční, ale spokojili se s jídlem, pitím a klepy. Tihle lidé jsou vysloveně nudní, pomyslel si Previn, ale bez nich by tenhle skvělý hotel neexistoval. Náhle se před ním zjevil přelud v bílém. Chvilí mrkal, nemohl uvěřit, že se dívá na nejnádhernější a nejsmyslnější ženu, kterou kdy ve svém životě viděl.

Maggie Schultzová, oblečená v uniformě ošetrovatelky, s vlasy skrytými pod čepcem a velkýma svůdnýma očima, připadala Previnovi, i přes skryté vnady, lákavější než playboyové skladačky.

Maggie, nabitá sexem, upřela svůj smyslný zrak na toho hezkého muže a věděla, že udělala velký dojem.

"Máte zde rezervaci na jméno Cornelius Vance," pronesla ostýchavě.

Previn na ni dlouhou chvíli jenom zíral, pak se vzpamatoval, uklonil a myslel na to, že je to jediná žena na světě, se kterou by se chtěl milovat.

"Pan Vance. Samozřejmě. Chata tři," zachraptěl.

"Dobrá. Pan Vance čeká venku," zašvitořila Maggie. "Chudák drahoušek, nemůže chodit. Požádal mě, abych ho zapsala. Jsem jeho ošetrovatelka, Stella Jacquesová." Věnovala mu svůdný úsměv. "Co mám udělat?"

Previn, téměř hypnotizovaný jejím úsměvem, luskl prsty. Jako kouzlem se objevili dva hoteloví poslíčci.

"Kdybyste se prosím podepsala za pana Vanceho, slečno Jacquesová," požádal ji. "Tihle dva vás odvedou do chaty."

Maggie podepsala záznam, odměnila Previna dalším úsměvem a následovala oba hochy k čekajícímu rollsu.

Previn zhluboka vydechl. To je ženská! pomyslel si. Sledoval ji, když mířila k východu a ladně kroužila báječným pozadím.

"Kdo je to, Claude?" ozval se za ním hlas hovořící francouzsky.

Previn se zatvářil provinile a otočil se.

"Dobré ráno, pane Dulacu," pozdravil a uctivě sklonil hlavu.

Jean Dulac, majitel tohoto luxusního hotelu, čerstvý padesátník, byl vysoký, elegantně vyhlížející muž s vytříbeným šarmem, tak příznačným pro Francouze, ale za kterým se skrývala bezohlednost tvrdého obchodníka. Právě tahle vlastnost vynesla hotel Spanish Bay mezi nejlepší. Pan Dulac netoleroval lajdáckost nebo lenost. Vybudoval ten nejlepší hotel na světě a byl rozhodnutý jeho standard udržet. Vedení hotelu předal skvěle placeným expertům, ale přesto dál kontroloval, opravoval a navrhoval.

Každé ráno, o půl desáté, odcházel ze své kanceláře a navštívil všechna pracoviště hotelu. Rozdával laskavé úsměvy, ale zároveň pátral i po možných chybách. Začínal v prádelně, kde prohodil pár slov s ženami, které ho zbožňovaly, pak zamířil do vinného sklepa, aby pohovořil se sklepemistrem, rodilým Francouzem. Nezapomněl navštívit také tři restaurace. S jejich šéfem probral denní menu, nahlédl do kuchyně, aby pozdravil kuchaře, ale při tom všem neustále kontroloval. Všechno a všechny.

Tenhle ranní rituál zabral spoustu času. Konečně se objevil v hale a s chevalierovským přízvukem okouzloval zdejší staříky.

Přistoupil k recepci a znovu se zeptal: "Kdo to byl?"

"Právě přijel pan Cornelius Vance, pane," odvětil Previn. "To je jeho ošetrovatelka."

"Ach, ano. Pan Vance, invalida." Dulac se usmál. "Ten si umí vybrat ošetrovatelku."

Previn se k němu přiklonil.

"Vypadá to tak, pane."

Dulac přikývl a odebral se za dalšími hotelovými návštěvníky, odpočívajícími u bazénu.

Příjezd k luxusní chatě a přenesení paralyzovaného pana Vanceho z rollsu do kolečkového křesla se neobešlo bez menších zmatků.

Hoteloví sluhové se nabídli, že vybalí, ale Maggie odmítla a poslala je pryč. Ve dvou chlazených kbelících byly připraveny dvě láhve šampaňského, květiny a velkých koš, plný ovoce.

"Fantastické," prohlásil Bradey. "Po tomhle jsem vždycky toužil: luxus za peníze někoho jiného. Mikeu, otevři jednu z těch láhví. Musíme využít výhody zdejšího pohostinství."

Maggie se rozhlédla kolem. Zjistila, že v chatě jsou tři ložnice, tři koupelny a malinká kuchyňka.

Vrátila se do obývacího pokoje právě ve chvíli, kdy Mike otáčel zátkou šampaňského.

"To je naprosto, naprosto prima!" vykřikovala. "Pojďte se podívat!"

"Je to nejlepší hotel na světě," podotkl Bradey. "Pojďme to zapít."

Zatímco usrkávali šampaňské, Bradey poznamenal: "Maggie, nesmíme ztrácet čas. Chci, abys to šla omrknout. Víš, co máš dělat. Musíme zjistit, kde je umístěný sejf."

"Už jsem navázala kontakt," usmála se Maggie. "Mají tady nádherného recepčního. Deset minut s ním o samotě, a je vyřízený."

"Tak se do toho pusť, dítě."

Anita vstoupila na lávku, vedoucí k Manuelově rybářské lodi. V rozsvíceném okně přední kabiny zahlédla Manuelovy obrysy. Čekal na ni.

V zatuchlé místnůstce, s Fuentesem nervózně si okusujícím nehty, se Anita unaveně posadila na lavici. Ruce si položila na umaštěný stůl, na kterém Manuel večeřel.

"Už jsem celou záležitost zorganizoval," spustil Manuel a posadil se naproti Anitě. "Tak za prvé, mám zprávy o vašem manželovi. Je stále v bezvědomí, ale bude žít. Má veškerou péči. Nemusíte se o něj bát."

Anita sepjala ruce a zavřela oči. Manuel viděl, jak z ní doslova sálá oddaná láska pro toho hloupého a bezcenného muže.

"Poldové se snaží zjistit jeho identitu," pokračoval Manuel: "Ale narážejí na hradbu mlčení. Řekl jsem našim lidem, aby se s nima vůbec nebavili. Dokonce, i kdyby se probral Pedro, nebude s nima mluvit. Situace vypadá nadějně. Teď máme čas váš plán rozjet. A to je dobré, protože bychom neměli nic uspěchat."

Anita si ho zkoumavě prohlédla.

"Bude můj manžel žít?"

"Ano. Jeden z nemocničních internistů je můj dobrý přítel. Tvrdí, že je na tom Pedro moc špatně, ale že bude žít."

Anita si nervózně otřela tvář, mokrou od slz.

"A dál...?"

"Musíme chvíli počkat, než bude Pedro schopný převozu. Bylo by hloupé celou akci příliš uspěchat. Kdybychom ho vzali z jednotky intenzivní péče moc brzy, nemusel by to přežít," vysvětloval Manuel tiše. "Chápete? Nemyslím jenom na peníze, ale i na vašeho manžela."

Anita přikývla.

"Velmi dobře," pokračoval Manuel. "Hodně jsem o celé akci přemýšlel. Musíme vyvinout nátlak. Ten nátlak musí být tak silný, že poldové budou nuceni Pedra propustit."

"Nátlak?" Anita se zatvářila zmateně. "Jaký nátlak? Tomu nerozumím."

"Warrentonův otec zaplatí výkupné. Pět miliónů dolarů pro něj nic neznamená, ale dostat Pedra na svobodu bude mnohem větší problém," podotkl Manuel. "Poldové budou vzdorovat, takže ten nátlak musíme použít."

"Jaký nátlak? Stále tomu nerozumím."

"Spanish Bay je nejlepší a nejluxusnější hotel na světě. Pro turisty je to symbol. Dokonce, i když se v hotelu neubytují, jak jsem se dozvěděl od mých informátorů, žádají, aby tam mohli jíst. Pošramotili by si důstojnost, kdyby měli přiznat, že na to nemají. To je zkrátka snobství bohatých lidí. Mluvil jsem s jedním z dělníků, mým dobrým přítelem, který pracuje v City Hall. Prozradil mi, že příjmy města by dosáhly sotva poloviny, kdyby Spanish Bay neexistoval. Majitel hotelu, Dulac, je osobní přítel starosty. Až Dulac zjistí, že je někde v hotelu ukrytá silná bomba, a že dokud nepřesvědčí starostu a policii, aby propustili Pedra, tak vybuchne, udělá co bude v jeho silách, aby Pedra dostal ven. Dozví se, že pokud bomba exploduje, nadělá takové škody, že hotel vyřadí na měsíce z provozu."

"Ale předpokládáme, že vám starosta ani policie na ten podvod neskočí," poznamenala Anita.

Manuel se ďábelsky usmál.

"Já nepodvádím. Bude skutečná a ty musíš najít bezpečné místo, kam bychom ji mohli ukrýt."

Anita vykulila oči.

"Vy máte bombu?"

Manuel přikývl.

"Během pár dnů dostanu dvě bomby. Mám spoustu vděčných přátel. Mluvil jsem s člověkem, který je expert přes výbušniny. Vysvětlil jsem mu, co chci. V tuhle chvíli sestrojíte dvě bomby -jedna má podstatně menší účinek. Způsobí jenom malou škodu: Rozbije pár oken, nic důležitého. Ale ta druhá bude katastrofa. Až budeme v apartmá, zmáčknou jedno ze dvou tlačítek a menší bomba vybuchne. To Dulacovi napoví, že neblufuju. Když zmáčknou druhé tlačítko, hotel bude několik měsíců mimo provoz."

Anita zčervenala vzrušením.

"To je báječný plán! Jste skvělý muž! Ale kam schovám ty bomby?"

"To je dobrá otázka. Tu menší byste měla ukrýt ve vstupní hale hotelu. Není natolik silná, aby někoho zranila. Jenom způsobí hluk a vysypou se skla."

"A ta velká?"

"O tom jsem hodně přemýšlel. Ptal jsem se sám sebe, kde leží srdce hotelu, které ho udržuje v chodu? Kuchyně! Kdybychom pohrozili, že je zničíme, Dulac si uvědomí, že jeho krásný hotel se dostane do slepé uličky, proto velkou bombu ukryjete na velmi, velmi bezpečném místě v kuchyni."

Anita se zhluboka nadechla.

"To nebude jednoduché. Střídá se tam denní a noční personál. Kuchyně se nikdy nezavírá."

"Jestli chcete svého manžela, musíte ten problém vyřešit. Zatím máte čas si to rozmyslet. Na jiný způsob, jak Pedra osvobodit, jsem nepřišel. Zdá se mi to jako jediná cesta."

Anita seděla bez hnutí, přemýšlela. Pak přikývla a zvedla se.

"Najdu takový úkryt," ubezpečila ho. "Jste chytrý muž." Položila ruku Manuelovi na rameno. "Díky."

Když odešla, Fuentes vykřikl: "Kdo by se o toho hlupáka Pedra staral? Pět miliónů dolarů! K čertu s tím nápadem s bombou. Je to šílený!"

"Pokud to bude možné, Pedro odjede s námi," pronesl Manuel chladně: "Dal jsem jí své slovo. A to platí."

"Počkej," ohradil se Fuentes. "Rozmysli si to. Kdo se chce zaplíst s bombou? Nevidíš..."

Manuel ho přerušil.

"Tak jdi, příteli. Jdi do přístavu a nech se zbalit poldama. Dokud se mnou pracuješ, budeš dělat co ti řeknu, nebo odejdi."

Fuentes chvíli jen tak seděl. Uvědomil si, že nemá jiné řešení než přijmout Manuelovy podmínky.

"Souhlasím," vypravil ze sebe konečně.

Manuel se naklonil a poplácal Fuentesu po rameni.

"Správně. Zapijeme to," řekl a upřel své malé chladné oči na Fuentesu. "A pamatuj si, kamaráde, když piju s chlapem, který mi řekne, že se mnou bude pracovat, je to jako závazná smlouva. Pochopil jsi?"

Oba muži civěli jeden na druhého, až se Fuentes přinutil k úsměvu.

"Pochopil," vypravil ze sebe.

Osm detektivů z Paradise City, s pomocí šesti detektivů z Miami, prohledávalo Seacomb. Pátrali po Fuentesovi.

Současně každému ukazovali fotografii bezvládného Pedra, ležícího na nemocničním lůžku. Nikdo ho neznal. Nikdo ho nikdy neviděl. Ale také neviděli Fuentesu, ani ho neznali. Slovo Manuela Torrese mělo velkou váhu.

Kubánští dělníci se řídili přesně podle jeho instrukcí. Řekl jim, že pokud budou před poldama mluvit, dostanou se do problémů. Pro unavené policisty, klepající na každé dveře, ukazující fotografie a pokládající stále stejnou otázku: "Znáte tyto muže?", byla hradba ticha zklamáním.

Lepski s detektivem druhé třídy, Maxem Jacobym, pracoval na nábřeží. Už zjistili, že zbrojní pas pro Fuentesu byl vydaný z popudu Lu Salinsburyho, bohatého majitele nádherné jachty, který chtěl, aby Fuentes jeho loď dobře hlídal. Salinsbury odjel na Bahamy, ale záznamy ukázaly, že Fuentes pistoli nevrátil. Lepskiho napadlo, že některý z nočních hlídačů z dalších jachet by mohl vědět, kde Fuentesu najdou.

Lepski žvýkal vysušený cheeseburger a myslel na večeri z kuřete, kterou minulý večer nechal v baru Harryho Atkinse.

"Kuře v bílé vinné omáčce a s houbami!" zasténal, když mezi zubama drtil poslední kousky jídla. "Představ si to!"

"Harry ti to schoval do lednice," utěšoval ho Jacoby. "Kdyby toho bylo dost pro tři, můžeš mě pozvat na návštěvu."

Lepski pohrdavě zasupěl.

"Myslíš jenom na jídlo, Maxi."

"To není zas až tak špatné. Co ti dva?"

Detektivové zpomalili. Na lavičce nedaleko nich seděli dva muži a popíjeli z plechovek pivo. Oba měli na bocích revolvery. Očividně to byli najatí strážci, hlídající dvě velké jachty, kotvící vedle sebe.

Lepski se představil a ukázal policejní odznak.

Jeden z mužů, postarší tlouštík, zašilhal na Fuentesovu fotografii, a pak štrčil do mladšího společníka.

"Jistě, to je Fuentes," pokývl mladší. "Pracoval pro pana Salinsburyho. Že je to tak, Jacku?"

"Jo. Kubánek." Tlouštík se podíval na Lepskiho. "Je v maléru?"

"Mohl by nám poskytnout informaci," odvětil Lepski. "Nevíte, kde bychom ho našli?"

"Už tady nepracuje. Neviděl jsem ho týdný."

Mladší muž poznamenal: "Zeptejte se Manuela Torrese. On a Fuentes jsou kámoši. Torresovi patří rybářská loď na konci přístavu. Třetí kotviště. Jestli někdo tuší, kde je, pak jedině on."

"Manuel Torres?" zeptal se Lepski. "Kdo je to?"

"Další mizernej Kubánek. Nestarám se o ně. Ale Torres se zdá být významným člověkem. Vlastní loď a vede stánek s veteší."

"Významný?" zjišťoval Lepski.

"Pro Kubánce. Má spoustu přátel, kteří ho navštěvují." Mladší muž pokrčil rameny: "Myslím, že pro Kubánce je důležitý."

Lepski oběma strážcům poděkoval, a pak se přesunul spolu s Jacobym dál po nábřeží.

"Na toho Torrese se podíváme," podotkl.

Chvilí trvalo, než prošli kolem luxusních jachet a dostali se k doku, kde kotvily rybářské lodi. Ve vlhkém nočním vzduchu se oba muži značně potili. Lepski měl špatnou náladu.

Přešla kolem nich tmavá Kubánka. Hodila po nich krátkým nedůvěřivým pohledem.

Ani jeden z obou detektivů netušil, že je to manželka Pedra Certese. Považovali ji za jednu ze zdejších šlapek.

Manuelovu loď našli zakotvenou u třetího stanoviště mezi dvěma rybářskými čluny. Lávka byla vytažená, ale v přední kabině se svítilo.

Lepski úředním hlasem zařval: "Haló, Torresi! Tady policie!"

Manuel a Fuentes si právě přitukávali skleničkami whisky, aby ztvdili úmluvu. Lepskiho hlas oba muže rádně vyděsil.

Fuentes zezelenal, oči se mu zakalily strachem.

Policie!

Manuel ho poklepal po ruce.

"To zvládnou." Odtáhl stůl a zvedl poklop. "Vlez dolů a buď ticho. Bude to dobrý. Nech to na mně."

Fuentes se spustil do tmavé díry, zapáchající po rybách. Manuel vyšel na palubu.

"Vy jste Torres?" vyštěkl Lepski.

"Ano, to jsem já," řekl Manuel tiše. "Co se děje?"

"Chceme s vámi mluvit."

Manuel spustil lávku a seběhl na nábreží. Lepski mu ukázal policejní odznak.

"Kde je Roberto Fuentes?" dožadoval se.

"Myslíte mého přítele, Roberta Fuentesese?" zeptal se Manuel a usmál se.

"Slyšel jste dobře! Hledáme ho kvůli spolupvině na vraždě. Víte, kde je?"

"Spoluvina na vraždě?" předstíral Manuel překvapení. "Aha! Tak to vysvětluje všechno. Myslel jsem, že se něco stalo."

"Vysvětluje co?"

"Můj přítel se u mé objevil minulou noc. Připadal mi nervózní. Svěřil se mi, že musí okamžitě odjet do Havany. Požádal mě, abych mu půjčil peníze. Vyhověl jsem mu a poskytl sto dolarů. Když jsou mí přátelé v nouzi, neptám se. Vy, pane policisto, až budou mít vaši přátelé malér, byste se měl chovat stejně." Manuel se doslova kochal Lepského zklamaným výrazem. "Takže si můj dobrý přítel Roberto Fuentes najal loď a teď už je s rodinou v Havaně."

"Jakou loď?" zavrčel Lepski.

"Nevím. Fuentes má na nábreží hodně přátel. Většina z nich rybaří. Někteří jezdí do Havany za obchodem. My Kubánci si vzájemně pomáháme." Manuel pokrčil rameny. "Loď? Nevím, která to byla."

Lepski postoupil k Manuelovi a poklepal mu na hrud'. "Myslím, že Fuentes je v té vaší hromadě šrotu. A taky si myslím, že lžete."

"Pane policisto, na nábreží jsem známý jako čestný muž. Bude mi potěšením, když si prohlédnete můj chudý domov," poznamenal Manuel. "Ujist'uji vás, že Fuentes je nyní s rodiči v Havaně. A mimochodem, máte povolení k domovní prohlídce? Předpokládám, že tahle formalita stále platí."

Lepski si povolil vázanku.

"Teď poslouchej, ty chytřej hlupáku, za to tvý ujistění ve věci vraždy můžeš dostat od pěti do deseti let. Takže se tě ptám: Je Fuentes u tebe na lodi?"

Manuel zavrtěl hlavou.

"Už je v Havaně. Jsem čestný muž. Zeptejte se kteréhokoli Kubánce. Nevadí mi domovní prohlídka. Pojd'te na palubu. Hleďte, abyste se uklidnil. Já jsem čestný muž."

Lepski zaváhal. Kdyby šel na loď a Fuentesese neobjevil, ten slizký bastard by si stěžoval starostovi na porušení práv. Lepski se rozhodl, že tohoto divného patrona nechá prozatím v klidu. Nejdřív podá šéfovi hlášení.

"Musím jít spát, pane poldo," řekl Manuel. "Jsem těžce pracující muž. Vy musíte jít také spát. Dobrou noc."

Vrátil se na loď, mávnul Lepskému na rozloučenou, vytáhl lávku, a pak zmizel v rozsvícené kabině.

"Možná mluví pravdu," poznamenal Jacoby.

"Jestli on mluví pravdu," zavrčel Lepski, "tak já jsem Greta Garbo."

Čtvrtá kapitola

Maria Warrentonová dostala chuť se předvádět. K Wilurově překvapení mu navrhla, aby povečeřeli v restauraci Empress, která byla otevřena pouze pro hotelové hosty.

"Ale tam bude plno starých lidí," zaprotestoval Wilbur, který zápolil s vázankou. "Nelíbilo by se ti něco veselejšího, kde bychom si mohli zatancovat?"

"Najíme se tam," pronesla Maria pevně. "Chci těm tupým starým bábám ukázat, že mám mnohem krásnější šperky než ony."

"Jak chceš," rezignoval Wilbur. "Vyndám ti diamanty."

Zamířil k tajnému sejfu, který nainstaloval Dulac, otevřel ho a vyndal skříňku, potaženou červenou kůží. Odnal ji na toaletní stůlek a konečně si upravil vázanku. Oblékl si bílý smoking, posadil se a sledoval Mariu, která se zdobila šperky, dárkem od jejího otce. V duchu si přiznal, že je to velmi krásná žena, diamanty na její tmavé kůži doslova zářily. Když Maggie přivezla Bradeyho do restaurace Empress, způsobili oba menší senzaci. Staří lidé už seděli u svých stůlů. Číšníci pobíhali kolem s táci aperitivů. Malý, obtloustlý šéf restaurace obcházel stůl od stolu, usmíval se a navrhoval, které delikatesy stojí za ochutnání. Jakmile se objevila Maggie, tlačící kolečkové křeslo, luskl prsty a předal jídelní lístek svému asistentovi. S úsměvem přistoupil k nesourodé dvojici.

"Pane Vance," zahlaholil. "Je mi potěšením. Váš stůl je támhle v rohu, jak jste si přál." Znovu luskl prsty a přivolal číšníka. "Prosím, madam, dovolíte nám..."

"Děkuji, ale zvládnou to," přerušila ho Maggie. "Jenom mi ukažte cestu."

Sledována všemi číšníky, odvezla Bradeyho k vzdálenému stolu, stojícím o samotě.

Restauraci se rozběhl tlumenný šepot: "Kdo je to?" "Hezká ošetřovatelka." "Museli právě přijet."

Když se Maggie s Bradeyem konečně usadili, podal jim ředitel jídelní lístky.

"Jestli mohu poradit..." začal.

"Jděte pryč!" zavrčel Bradey stařeckým hlasem. "Já vím, co mám rád. Nejsem žádný idiot!"

Šéfovův úsměv lehce povadl, ale Maggie mu dala znamení, které naznačilo, že její pacient je složitý člověk. Tlouštík se uklonil a odešel.

"Lu, miláčku, nemůžeš se k tomu dobrému muži chovat hrubě," zašeptala Maggie.

"Ztiš se, zlato!" napomenul ji Bradey. "Jsem v roli." Pak začal zkoumat menu. Ceny jídel ho očividně vyděsily. "To je vyděračství!" zamumlal. "Loupež za denního světla!" Začal pátrat po levnějších jídlech. Konečně se rozhodl pro mořský jazyk L'Impératrice, který stál pětadvacet dolarů. "Dáme si jazyk," sdělil Maggie, která se rozplývala nad jídly pro

labužníky.

Maggie poklesla čelist.

"Nejím ryby, miláčku. Zbožňuji kuře Maryland."

"Koukni na ty ceny!"

"Povídal jsi, že vyděláme milión," ohradila se Maggie. "Umřu hladu!"

"Jestli nebudeme mít štěstí, zaplatím tvoje jídlo z vlastní kapsy. Dáme si ten jazyk."

"Nebudeme mít štěstí?" Maggie se okamžitě zatvářila vyděšeně. "Říkal jsi..."

"Ticho!" vyštěkl Bradey. "Chovej se jako ošetřovatelka! Mluv, až ti řeknu."

Maggie si povzdychla a začala natírat máslem kousek chleba.

Bradey stroze odmítl návrh vrchního, aby začali s garnátovým salátem, a když jim číšník nabídl bílé víno, jehož cena Bradey znechutila, požádal o vodu.

"Jestli se budeš cpát tím chlebem," upozornil Maggie, když číšník odešel, "budeš tlustá."

"Mám hlad," zakňourala. "Ale tohle vypadá dobře," poznamenala a pustila se do vkusně upraveného mořského jazyka.

Bradey si při jídle prohlížel lidi u dalších stolů.

"Ed měl pravdu," zamumlal. "Šperky, které ty staré čarodějnice mají na sobě, stojí řůru prachů. Koukni se na tu starou šeredu napravo. Její náramek bude stát alespoň sto tisíc."

"Nemyslí, že bych si oblíbila ryby," utrousila Maggie s očima upřenými do talíře. "Ovšem je to nádherné."

U vchodu do restaurace nastal nenadálý zmatek. Ředitel pospíchal ke dveřím, následován dvěma nohsledy.

Objevili se Wilbur a Maria.

Maria vypadala skvostně. Oblékla si exkluzivní kreaci od Balmaina. Její výška, výraz nadřazenosti i chování jí dodávaly punc nedotknutelnosti. Její třpytivé diamanty trumfily všechny ostatní v restauraci.

"Všemohoucí bože!" zamumlal Bradey. "Koukni na tohle! To je ženská! Sleduj ten diamantový náhrdelník! Bude stát při nejmenším dva milióny! Ty náramky! Tři milióny! Její náušnice! Musí mít na sobě diamanty za šest miliónů dolarů!"

Maggie se zaobírala namáčením kousků chleba do omáčky. Vzhledla od talíře a upřeně se podívala na Mariu. Pak si do úst nacpala další sousto chleba.

"Vsadím se, že je to děvka," zamumlala s plnými ústy: "Ale dala bych ruku za to mít takové šaty."

Bradey neposlouchal. V duchu počítal. Ty diamanty by mohly vynést takových pět miliónů. Musí zjistit, kdo je ta žena. Objevil se asistent ředitele.

"Věřím, že jste si pochutnal, pane," poznamenal.

"Velmi dobré."

"Budete si prát sýr nebo sladký dezert?"

"Dezert," pronesla Maggie pevně.

"Samozřejmě, madam." Luskal prsty a přijely čtyři vozíky s lákavě vyhlížejícími sladkými dobrotami, dortíky, koláčky a zmrzlínami.

Bradey stále pozoroval Mariiny diamanty. V myšlenkách se zatoulal daleko od reality. Zpět ho vrátila asistentova otázka: "A co si dáte vy, pane?"

Bradey ztuhl. Zíral na Maggiin talíř, obložený řadou dezertů. Maggie za něj číšníkovi odpověděla: "Ode všeho kousek." Modlila se, aby tomu Bradey nevěnoval pozornost.

"Jenom kávu," opravil ji Bradey. "Prozradte mi, kdo jsou ti dva, co právě přišli?"

Asistent se rozzářil.

"Pan Wilbur Warrenton s chotí, pane."

"Připadali mi povědomí," zalhal Bradey. "Jsou tady ubytovaní?"

Asistent se znovu rozzářil.

"Ano, budou zde ještě deset dní. Jsou na svatební cestě."

"Hezký pár," poznamenal Bradey.

Číšník přinesl kávu. Asistent se uklonil a přešel k dalšímu stolu.

"Musíš se chovat jako čuně?" zpražil Bradey Maggie. "Bude mě to stát alespoň patnáct dolarů!"

"Ale je to moc dobré," pípala Maggie a zamrkala. Nabídl mu rumový dortík. "Kousni si, miláčku. Je to božské!"

"Jez a mlč!" vyštěkl Bradey.

Usrkával kávu a probíral se svou encyklopedickou pamětí jmen. O super boháče, kteří vlastnili umělecká díla, se zajímal už dávno. Netrvalo mu ani pár minut a vzpomněl si, kdo je Wilbur Warrenton. Tenhle hezký mladík je synem miliardáře Silase Warrentona, texaského naftového magnáta. Není divu, že ta povýšenecky vyhlížející děvka na sobě nosila celý majetek.

Bradey si promnul bradu. Horečně přemýšlel. Dostat se k těm diamantům by bylo možná lepší, než se snažit otevřít hotelový sejf. Ačkoliv se Haddonův plán zdál v danou chvíli přijatelný, teď už si jím Bradey nebyl tak jistý. Záviselo to na tom, kde se sejf nachází. Mohl by být nepřístupný.

Znovu studoval zářící diamanty. Cítil naléhavou touhu je ukrást. Musí mluvit s Haddonem, ale nejdřív zjistí, kde se nachází apartmá Warrentonových. Pak musí zjistit, jestli používá hotelový sejf. Většina arogantních žen by se neobtěžovala uložit každý večer šperky do hotelové úschovy. Věřily, že pod polštářem budou ve větším bezpečí.

Možná, že Maria Warrentonová byla jednou z nich.

Maggie odložila vidličku a spokojeně mlskla.

Bradey se na ni zamračil

"Možná by sis dala ještě něco dalšího, Maggie?" ušklíbl se. "Ještě další dortíček?"

Maggie vykulila oči.

"No to je báječné. Možná..."

"Nedostaneš nic!" vyjel na ni Bradey. "Vrátíme se zpět do chaty."

Maggie se zahihňala.

"Ano, můj pane," zašvitořila a zvedla se. Poodjela s Bradeyovým křeslem od stolu.

Přiběhl asistent.

"Mohu vám pomoci?"

"Nemůžete!" vyjel na něj Bradey. "Dobrou noc!"

Sledována většinou hostů, projela Maggie kolem stolu Warrentonových, kde si Maria prohlížela stříbrnou miskou kaviáru, posazenou v rozdrčeném ledu. Maggie si povzdychla a odvezla křeslo do chaty.

"Kaviár!" sténala. "Ještě nikdy jsem ho neochutnala!"

"Tak si našetři peníze," zareagoval Bradey: "A můžeš se jím přecpat!"

"Miláčku, zdá se, že máš špatnou náladu."

"Přemýšlím! Buď ticho!"

Když se vrátili do chaty, Maggie zatáhla závěsy. Bradey se zvedl, nalil si skleničku whisky a posadil se do komfortního křesla.

"Maggie! Shod' tu uniformu, natáhni si jednoduché šaty a začni shánět informace. Najdi Mikea. Chci s ním mluvit."

O deset minut později Maggie, tentokrát oblečená v přiléhavých modrých šatech, které zdůrazňovaly její perfektní postavu, opustila chatu.

Za dvacet minut přišel Mike v šoféřské uniformě.

Bradey si ho důkladně prohlédl. Tenhle muž, pomyslel si, není z jeho světa. Tvrdý, ukázněný voják. Bradey si překvapeně uvědomil, že mu závidí.

"Pojď dál, Mikeu. Nalij si," pobídl ho a mávl rukou k láhvím na stolku.

"Ne díky," odmítl Mike a posadil se naproti Bradeymu. "Maggie říkala, že se mnou chcete mluvit."

"Jak ses zabydlel?"

"Dobře. Vybavení pro personál je dostačující. Na konci parku je restaurace pro zaměstnance. Jídlo je dobré. Už jsem večerel. Seděl jsem vedle jednoho ze strážných, který měl po službě. Poznal, že jsem byl v armádě. Jmenuje se Dave Putnam, bývalý seržant, jako já. Je to užvaněný chlap. Druhý strážný zrovna odcházel, když jsem přišel. Je starší než Putnam. Vůbec se spolu nebavili. Putnam byl rád, že jsem mu dělal společnost."

"Dobře," pokývl Bradey. "Snaž se, Mikeu, aby mluvil. Chci se něco dozvědět o páru, který jsem zahlédl v restauraci. Jsou to manželé Warrentonovi. Žena na sobě měla diamanty obrovské ceny. Zjisti, jestli je dává strážcům, kteří šperky ukládají na noc do hotelového sejfu, nebo si je nechává v apartmá. Neuspěchej to, Mikeu. Máme ještě pár dní. Nuť toho chlapa, ať mluví. Pak se vtač k Warrentonovým. Řekni, že se tvůj šéf s nimi zná. Chci, aby ses také zaměřil na ty dva domácí čmuchaly. Z toho, co jsem slyšel, to jsou drsní hoši."

Mike přikývl. Do boku ho rýpla ostrá bolest.

"Fajn. Putnam řekl, že se v hotelu objeví pozdě večer. Půjdu si s ním promluvit." Zvedl se. Snažil se ovládnout bolest.

"Musím na vzduch. Uvidíme se," rozloučil se a zamířil ke dveřím.

Bradey ho sledoval jak odchází. Najednou pocítil znepokojení. Není s tím velkým, tvrdě vyhlížejícím vojákem něco v nepořádku? uvažoval. Ty propadlé oči, nažloutlá kůže a krupěje potu na čele.

Věděl, že Mike byl ve Vietnamu. Možná, že má jen zvýšenou teplotu. Nějaká banální věc, která může přejít.

Bradey si promnul zátylek a zamračil se. V duchu se vrátil k Warrentonovým diamantům.

Manuel Torres zavřel dveře, odstrčil stůl a zvedl poklop. Naklonil se dolů a pomohl Fuentesovi vylézt z rybami zapáchající díry.

Fuentes se třásl strachy.

"Co se stalo?"

"Oklamal jsem je," uklidňoval ho Manuel: "Ale ne na dlouho. Umíš plavat?"

Fuentes vykulil oči.

"Plavat? Ano."

"Možná toho budeš muset využít. Ten polda je vytrvalej. Zná ho. Počkej." Manuel zhasl. Protáhl se dveřmi kabiny jako stín. Ukrytý za stožárem, pozoroval nábřeží.

Detektiv Jacoby seděl na sloupku a kouřil. Díval se přímo na rybářskou loď. Manuel se nepozorovaně vrátil do kabiny.

"Budeš plavat, kamaráde," poznamenal. "Během hodiny si obstarají příkaz k domovní prohlídce a převrátí mi naruby celou loď."

"Plavat? Kam?" zeptal se Fuentes chraptivě.

"Ne daleko. Třetí loď na téhle straně. Její majitel je můj dobrý přítel. Řekneš mu, že tě posílám. Až uvidíš, že se v mé kabině zhaslo, vrátíš se. Žádný problém."

Po Lepskiho telefonátu trvalo Beiglerovi víc jak hodinu, než obstaral příkaz k domovní prohlídce a na Manuelovu loď poslal dva detektivy. Jak Manuel předpokládal, důkladně jeho plovoucí obydlí prohledali. Kdyby byl Fuentes na palubě, určitě by ho bývali objevili.

Když prohlídka skončila, Manuel se na Lepskiho zlomyslně zašklebil.

"Doufám, pane poldo, že jste se přesvědčil, že jsem čestný muž," popíchnul ho. "Můj kamarád Fuentes je se svou rodinou v Havaně."

Lepski na něj zachmuřeně pohlédl a seběhl po lávce na břeh.

Manuel stál na palubě a pozoroval detektivy, jak míří ke svým autům. Když odjeli, vrátil se do kabiny a zhasl. O půl hodiny později pomohl Fuentesovi vydrápat se z vody. "Už nás nebudou otravovat," zkonstatoval. "Usuš se a jdi spát."

V kuchyni Spanish Bay ustávala horečnatá činnost až po půlnoci. Šéfkuchař a jeho zástupce odešli domů. Roznesla se poslední jídla. V kuchyni zůstal jenom třetí kuchař. Měl službu až do půl šesté. V té době většinou připravoval jídlo pro opozdilce z nočních klubů nebo kasina, kteří vyžadovali vejce se šunkou, míchaná vajíčka a klobásy nebo grilované steaky, či kávu.

O půl druhé opustily kuchyň, zářící čistotou, i umývačky nádobí a uklízečky. Zhýčkané hosty uspokojovali kromě třetího kuchaře i dva číšníci.

Třetí kuchař se jmenoval Dominic Dezel. Bylo mu třicet let. A nebyl nijak zvlášť hezký. Nejvíce ho zlobila jeho tělesná výška. Víc než cokoli jiného si přál být svým bratrem, který pracoval jako šéfkuchař ve dvouhvězdičkové restauraci v Paříži. Jeho bratr se až nápadně podobal otci, který byl mohutný člověk, zatímco Dominic zdědil postavu po matce, která téměř připomínala trpaslíka.

Původně Dominic pracoval v jednom z hotelů Relais ve Francii. Dulaca, který se v jejich hotelu ubytoval, zaujala jeho omáčka. Promluvil s ním a přesvědčil ho, aby šel pracovat do hotelu Spanish Bay jako třetí kuchař.

Plat i další podmínky byly nesmírně zajímavé a Dominic byl šťastný, že od půlnoci do půl šesté může v kuchyni neomezeně kralovat. Ovšem, v těchto hodinách své umění nikdy příliš nevyužil. Proto trávil většinu času v šéfově kanceláři. Četl kuchařské knihy a plánoval, že až nashromáždí dostatečný kapitál, otevře si vlastní restauraci. Čas od času zazvonil telefon, pak rychle pospíchal do kuchyně připravovat jídlo.

Noc byla klidná. Oba číšníci podřimovali ve špižárně, kousek od šéfovy kanceláře. Dominic, s nohama na stole, přemýšlel o Francii, rodně a plánoval návrat s pořádným balíkem peněz.

Bylo půl třetí, když se v kuchyni objevila jako duch Anita. Bosá, po tichu zavřela dveře a poslouchala.

Hned jak skončila večerní služba a připravila apartmá, ukryla se na dámské umývárny v suterénu. Tady, na konci chodby, se nacházela kuchyň. Zamkla se na toaletě, posadila se na víko mýsy a čekala a čekala. Za pět minut půl třetí vyšla potichu z umývárny a poslouchala. Hotelový ruch utichl. Vzpomněla si na nočního detektiva, který hlídal budovu. Mohl se vynořit kdekoli.

Tenhle muž, Josh Prescott, ji děsil. Bývalý policista bral svou práci až příliš vážně. Věděla to od zdejšího personálu. Zarazil spoustu drobných krádeží a zaměstnanci ho za to nenáviděli. Nechoval se jako každý jiný hotelový čmúchal, který jen tak posedává, kouří a čeká na příležitost. Josh Prescott byl neustále ve službě. Během noci procházel chodby, potuloval se kolem opuštěných restaurací, nahlížel do kuchyně a dokonce zkontroloval terasy a bazény. Byl tady, a tam, a všude. Velký, tělnatý muž s nazrzlými vlasy a zachmuřenýma očima zapáleného poldy.

Anita se rozhlížela po zšeřelé kuchyni, zaplněné sporáky, troubami a velkými myčkami. Kam by měla ukrýt bombu?

Několik minut stála uvnitř kuchyně, zády ke dveřím a horečně uvažovala.

Nenapadl ji žádný bezpečný úkryt. Opatrně přešla ke skladu, kde byly na policích vyrovnané zásoby a u zdi stály obrovské mrazicí boxy. Tohle by mohlo být to pravé místo. Zvedla víko jedné z nádob, označené jako MOUKA. Je z půlky plná, pomyslela si. Jak hleděla dovnitř, zaslechla, že někdo prochází kuchyní a blíží se ke skladu. Rychle nádobu zavřela a rozhlížela se, kde se ukryje, ale nebylo kam. Byl to Prescott? Její myšlenky zalétly k Pedrovi. Jestli ji tady Prescott objeví, mohli by ji propustit!

Dokonce by mohla skončit ve vězení! A pak už by nebylo možné Pedra osvobodit!

Nadechla se, vyšla ze skladu a zůstala stát tváří v tvář Dominicovi.

"Anito! Co tady děláš?" zeptal se.

Přinutila se k úsměvu.

"Hledám tě," odvětila.

Občas Dominic po téhle zavalité kubánské holce s velkýma očima zatoužil. Vlastně pokaždé, když mu dovolila zašmátrat ji pod sukní jako dík za jídlo, které nosila manželovi. Její kulatý pevný zadek ho vzrušoval. Spoustu času strávil sněním o chvilce, kdy ji dostane. A teď je půl třetí a ona mu říká, že ho hledala. Tolik po ní toužil, že ho ani neudivilo, co dělá v tuhle hodinu v hotelu. Jediné na co myslel bylo, že ho hledala. To mohlo znamenat jediné.

Chytil ji a přitáhl k sobě. Ruce mu sklouzly na její zadek. Nadzvilhl ji sukní a pevně sevřel hýždě.

Anita zavřela oči.

Haddon vešel do zastrčené námořnické hospůdky. Vybral si rohový stůl pro dva a objednal pití. Neuplynulo ani deset minut a ve dveřích se objevil Bradey ve své pravé podobě.

Oba muži se pozdravili a Haddon nabídl Bradeymu drink. Přišoural se vrchní s jídelníčkem.

"Dáme si zeleninovou směs," řekl Haddon. "Je dobrá."

Když vrchní odešel, Haddon se zeptal: "Jak to pokračuje?"

Bradey se napil skotské a sáhl po černé olivě.

"Maggie dělá pokroky. Recepční jí zobe z ruky. Problém je najít hotelový sejf. Řekl jsem jí, aby nespíčkala. On jí to nakonec řekne, ale musíme postupovat opatrně. Mike se také činil. Spřátelil se s jedním ze strážců. Ten druhý je mazaný. Oba hoteloví čmúchalové jsou profici. Mike se s nimi setkal. Tvrdí, že se s nimi musí jednat v rukavičkách. Noční detektiv neustále vyhledává problémy."

Číšník přinesl objednaný pokrm. Oba muži se pustili do jídla. "Z toho, co říkáš, Lu," začal Haddon, "se mi nezdá, že by ses dostal moc kupředu. Já financuju tenhle obchod. Každý zatracenej den, kterej v tomhle hotelu strávíš, mě stojí peníze."

"To mi nemusíš říkat, Ede," poznamenal Bradey. "Když jsem viděl, kolik tady všechno stojí, krvácelo mi za tebe srdce." Zašklebil se. "Ale nezapomeň, co do toho vložíš, to si vezmeš."

Haddon se zamračil.

"Co tím míníš?"

Bradey si nabral další sousto. Pomalu žvýkal a souhlasně přikyvoval.

"Ta břecha je docela k jídlu, Ede."

"Přestaň blbě žvanit! vyštěkl Haddon. "Máš něco nebo ne?"

"Samozřejmě, že mám," odtušil Bradey. "Říká ti něco jméno Silas Warrenton?"

Haddon napůl přivřel oči.

"Kdo by neznal Silase Warrentona? O čem to meleš?"

Bradey pokračoval v jídle. Nechal Haddona čekat několik minut, než odložil příbor.

"V hotelovém apartmá tráví líbáčky Warrentonův syn s novomanželkou. Je ověšená diamanty."

Haddon upustil vidličku do talíře.

"Warrentonovi jsou ve Spanish Bay?"

Bradey se ušklíbl.

"Vždyť to říkám, Ede. A má s sebou diamanty."

Haddon odstrčil talíř stranou. Jídlo ho přestalo zajímat.

"Ty diamanty, Lu, mají na černém trhu cenu kolem osmi miliónů," vysvětloval. "Náhrdelník, náramky a náušnice, že?"

Bradey přikývl.

"Přesně tohle měla na sobě, když se objevila v restauraci."

"Nespustil jsem z těch diamantů oči od té chvíle, co jsem slyšel, že je ten starý pitomec Gomez koupil jako svatební dar. Údajně za ně zaplatil deset miliónů. Jsou to dokonale zpracované kameny, unikátní kousky, ale tolik nestojí." Haddon pohlédl na Bradeyho. "Takže má diamanty s sebou. Pokračuj."

"Warrentonovi zůstanou v hotelu ještě dalších deset dní." Bradey přežvýkal další sousto, a pak pokračoval: "Koukej, Ede, vím, že původní myšlenka byla vykrást hotelový sejf, ze kterého bychom dostali kolem pěti miliónů. Zdálo se mi to přijatelné, ale zatím jsem nenašel sejf. Víím, že protivníci, tedy strážníci a hoteloví čmuchalové, jsou nelítostní. Začínám uvažovat, jestli bychom se spíš neměli postarat o Warrentonovic diamanty a na sejf zapomenout."

Haddon se začal znovu nimrat v jídle.

"Povídej, Lu," vybídl společníka: "Poslouchám tě."

"S Mikeem Bannionem jsi měl šťastnou ruku. Je to chytrý chlap," začal Bradey. "Nejenom, že je to výbornej střelec, ale taky myslí jako bejvalej voják." Zavrtěl hlavou. "Závídím mu. Jeden pohled na něj a víš, že je to chlap, kterému můžeš věřit. Ale dělá mi starosti, Ede. Snažím se přijít na to, proč chlap jako on se rozhodne krást. Nedává mi to smysl."

Haddon se netrpělivě zavrtěl.

"Proč o tom mluvíš? Jeho bratr, který je mnohem větší darebák než ty, se za toho chlapa dostatečně zaručil. Chceš mi snad říct, že s ním nejseš spokojenej?"

"Ne. Je až příliš perfektní na to, aby byl skutečný. Trochu mě mate, ale je tady jiná věc. Nelíbí se mi jak vypadá. Zdá se nemocný."

Haddon pokrčil rameny.

"Jeho bratr mi řekl, že Mike zoufale potřebuje peníze. No dobrá, jestli je schopný krást, proč se o to staráš?"

Bradey dojedl.

"Myslím, že má problém."

"Co je mi sakra do něj? Já se nezajímám o Banniona. Zajímám se o diamanty."

"Budu na tom dělat. Včera večer mi Mike přinesl informaci, kterou jsem potřeboval. Chtěl jsem vědět, jestli Warrentonová odkládá šperky do hotelového sejfu. Hlídač Mikeovi řekl, že ne. Patří k těm arogantním ženám, které se domnívají, že když bydlí v hotelu, jsou jejich šperky v bezpečí. Strážný Mikeovi vyličil scénu, která nastala, když Warrentonovou upozornil jak moc riskuje, když nechce šperky uložit do hotelového sejfu. Upozornil ji, že v tomto případě hotel nebere odpovědnost za jejich případné odcizení. Poslala ho do háje. I Dulac ji upozornil na možnou ztrátu. Řekla mu, že je to jeho starost zabezpečit apartmá." Bradey se na chvíli odmlčel, a pak pokračoval.

"Nainstalovali k nim tedy tajný sejf. Oba, Dulac i ta Warrentonovic ženská, si představují, že jsou její diamanty v bezpečí." Bradey se ušklíbl. "V bezpečí? Jsou k smíchu. Pokud máš zájem, Ede, ty diamanty dostanu".

Haddon dal znamení šéfovi restaurace, který okamžitě přispěchal ke stolu.

"Ořechový koláč," objednal Haddon. "A co tobě?"

"Pro mě jablečný," odvětil Bradey a začal si čistit párátkem zuby.

Sledoval Haddona, který upřeně zíral do ubrusu. Věděl, že Haddon horečně přemýšlí, a proto mlčel. Haddon promluvil až u moučniku: "Problém bude, jak se těch diamantů zbavit, ale na něco přijdem. Znáám muže, jistého Clauda Kendricka, který s těmito věcmi kšeftuje. Zítra s ním promluvíím."

Bradey se pustil do jablečného koláče. Potěšilo ho, že Haddon ani nezapochyboval nad jeho zlodějskou šikovností, díky které ty diamanty získá.

Haddon jedl pomalu, výraz v jeho tváři naznačoval soustředění. Teprve, když dopíjeli kávu, promluvil: "Uvažuješ, jestli by nebylo lepší ukrást Warrentonovic diamanty než vyloupit hotelový sejf."

Bradey na něj ostře pohlédl.

"Dává to smysl, ne?"

"Spousta věcí, které jsi řekl, Lu, dává smysl," odvětil Haddon tiše. "Tvůj problém tkví v tom, že neumíš myslet ve velkém."

"Osm miliónů mi připadá jako velká částka," ohradil se Haddon.

"Třináct miliónů, možná i patnáct je ale víc, ne?"

Bradey usrl brandy.

"Naznačuješ mi, že shrábnem diamanty a vyloupíme sejf?"

"Neřekl jsem, že to uděláme, ale můžu to rozebrat. Zjisti, kde je hotelový sejf. Až to budeš vědět, promluvíme si znovu. Mezitím řeknu Kendrickovi o těch diamantech. Musíme si pospíšet, Lu. Předpokládám, že se sejdeme zítra ve stejnou dobu. Budu mít pro tebe nové zprávy a ty pro mě. Souhlasíš?"

Bradey zaváhal, ale přikývl.

"Půjdu si promluvit s Maggie," vzdychl. Nechal Haddona, aby vyrovnal účet a zmizel do parné noci.

Už půl hodiny si Maggie povídala v chatě s Mikem Bannionem. Oba odpočívali po večeři v restauraci pro personál. Maggie cítila k Mikeovi sympatie. Připomínal jí otce, armádního seržanta, kterého propustili za rozkrádání. Už zemřel. Zabili ho ve rvačce. Maggie na něj často vzpomínala. Když nebyl opilý, věnoval se Maggie a ona jemu. S matkou si nerozuměla, a když otec zemřel, chtěla z domova utéct. V třinácti letech ji svedl ředitel školy. Šel do vězení a ona do "pastáku". Na útěku se dostala ke starému bohatému chlápkovi, který trpěl na mladá děvčata. Hodně se od něj naučila. Její sexuální technika se stávala čím dál víc úchvatnější. Ani šest let práce ji nijak nepoznamenalo.

Byla vřelá a sympatická, a muži pro ni měli slabost. Svěřovali jí své problémy a ona vždy poslouchala, hladila je, usmívala se na ně, a pak jim dovolila se s ní pomilovat.

Netrvalo dlouho a Mike jí řekl o Chrissy. Seděli v chatě a čekali na Bradeye, až se vrátí ze schůzky s Haddonem.

Maggie vyprávěla Mikeovi o svém otci.

"Připomínáš mi ho," řekla. "Ne podobou, ale způsobem jak mluvíš. Všichni vojáci se vyjadřují stejně."

"Taky si to myslím," přisvědčil Mike. "Víš, Maggie, až dosud jsem nikdy nic neukradl."

Maggie se zasmála.

"Mně se tenhle způsob obživy taky moc nezamlouvá. Ale zamlouvá se mi Lu. A udělala bych pro něj cokoli. Proč ses k nám přidal ty, Mikeu?"

Pověděl jí o Chrissy. Maggie pozorně naslouchala. V očích se jí objevily slzy.

"To je strašné!" vykřikla, když jí Mike vysvětlil, že peníze, které mu Bradey vyplatí, budou stačit na péči o Chrissy až do její smrti. "Chceš říct, že ta ubohá malá holčička umře v patnácti letech?"

Mike přikývl.

"Proč je život tak krutý!" Maggie si otřela slzy. "Mikeu, ty jsi báječný otec!"

"Miluju ji," zašeptal Mike. "Mám jedinou touhu, postarat se o ni. To je také důvod, proč jsem vzal tuhle práci." Podíval se na Maggie. "Vyjde to?"

"Vyjde!" odpověděla rázně Maggie. "Lu je skvělý! Přece nepředpokládáš, že bych chtěla jít do vězení?" Ušklíbla se.

"To je nápad! Lu mi řekl, že to vyjde a do vězení nepůjdu. Takže to znamená, že to vyjde, Mikeu. Netrap se tím."

"Lu není ve skutečnosti starý, vid'? Když vstane z kolečkového křesla, má pohyby mladého muže."

"Je mladší než ty, Mikeu. Je to velký herec. Neboj se."

V tu chvíli zaslechli, jak do chaty vstupuje Bradey a pospíchá do ložnice.

Když míjel obývací pokoj, zavolal: "Maggie! Potřebuju tě!"

Maggie se zvedla a utíkala za ním. Bradey seděl u toaletního stolku a rychle si upravoval stařeckou masku. Neměl vůbec v úmyslu dovolit Mikeovi, aby viděl jeho skutečnou podobu. Něco mu na Mikeovi vadilo. Kdyby akce nedopadla dobře a Mike se dostal do rukou policie, mohl by jim dát Bradeyho skutečný popis, a to se nesmí nikdy stát.

"Ahoj, miláčku," pozdravila ho Maggie.

Mávl na ni a dál pokračoval v líčení.

"Zlato! Práce! Ten recepční Claude Previn. Jak to s ním vypadá?"

V hlase mu zazněl ostrý tón, který Maggie vyděsil.

"Stalo se něco, miláčku?"

"Nežvaň," osopil se na ni Bradey a připevnil si knír. "Jak postupuješ s Previnem?"

"Je nažhavenej jako kamínka," rozzářila se Maggie.

"Má teď službu?"

"Ne."

"Můžeš se s ním spojit?"

Maggie zamrkala.

"Myslíš teď?"

"Samozřejmě, že myslím teď! Zapoj ten svůj slepičí mozek!"

"Lu, chováš se hrubě!" odsekla Maggie. "Mám jeho telefonní číslo."

"Kde bydlí?"

"To mi neřekl.

Bradey podrážděně vydechl.

"Zavolej mu!" nakázal jí a začal si natírat kůži na obličeji. "Teď dávej pozor. Půjdeš za ním, ať je kdekoli. Budeš na něj tlačit. Rozumíš? Až změkne, musíš zjistit, kde je ten sejf."

Maggie vykulila oči.

"A jak to mám udělat, zlato?"

"Namluvíš mu, že tvůj pacient je potrhlý. Čeká nějaké šperky, které hodlá dát své dceři. Chce znát bezpečnostní systém hotelu a kde je umístěný sejf, který si chce prohlédnout. Řekneš mu, že se svého zaměstnavatele bojíš, a že nechceš ztratit práci. Budeš si stěžovat na jeho nesnášenlivost. Rozumíš?"

Maggie se na dlouhou chvíli zamyslela. Bradey měl pocit, že doslova slyší, jak jí pracuje mozek.
"Ale Lu, miláčku, nemohu se ho zeptat zítra, až bude mít službu, místo abych s ním šla do postele?"
"Ne! Když vybilíme sejf, poldové se budou vyptávat. Nechci tě do toho zaplést. Previn bude držet jazyk za zuby, než aby přiznal, že se s tebou vyspal."
Maggie ještě chvíli přemítala, ale pak se usmála.
"Vždycky jsem si myslela, že jsi mazaný, Lu."
Bradey ukázal na telefon.
"Zavolej mu."

Následující večer seděl Ed Haddon v námořnické hospůdce. Okusoval černé olivy a popíjel dvojité martini. Když se objevil Bradey a posadil se ke stolu, přiběhl vrchní.
"Dám si kuře Maryland," rozhodl se Haddon. "Je dobré."
Bradey se k němu připojil. K pití si objednal skotskou. "Ptal ses, kdy začne akce, Ede. Můžeš to spustit."
"To jsem chtěl slyšet," podotkl Haddon. "Jako partneři jsme nejlepší."
Oba muži se ponořili do ticha, v němž setrvali až do chvíle, než číšník přinesl jídlo. Hned jak u stolu znovu osaměli, Haddon se zeptal: "Zjistil jsi, kde je ten sejf?"
Bradey si ukrojil porci kuřecích prsíček, namočil ji do misky s chilli omáčkou a vložil do úst. Chvilku přežvykoval, pak pokývl a zamumlal: "Je to skvělé!"
Haddon se ještě nesetkal s člověkem, který by se tolik věnoval jídlu jako Bradey. Navzdory své hubenosti Bradey zbožňoval dobrou kuchyni. Haddon potlačoval netrpělivost. Po pěti minutách, kdy Bradey jedl, jako by neměl týden v ústech, Haddon opakoval otázku.
"Co ten sejf?"
"Dej mi minutku," požádal ho Bradey a řízl do kuřecího stehýnka. "Víš ty co, Ede?" promluvil s plnými ústy. "Když jsem byl malý kluk, trpěl jsem hladu. Nedělám si legraci. Jednou za den kousek plesnivého chleba a byl jsem šťastný. Moje máma umřela na podvýživu. Jídlo je ta nejkrásnější věc na světě!"
Haddon ztratil poslední zbytky trpělivosti.
"Lu! Ten zatracenej sejf!" Nebezpečný tón v jeho hlase Bradeyho natolik vyděsil, že raději odložil příbor.
"Maggie dostala toho troubu. V životě by tě nenapadlo, kde je ten sejf ukrytý. Řekl bys, že je to někde za recepcí, jako ve většině hotelů, nebo ve sklepě. Nemám pravdu?"
"Kde je?" zavrčel Haddon.
"Na patře, kde je nástavba. Jak se ti to líbí?"
Haddon se ulehčeně rozesmál.
"To miluju. Povídej."
"Maggie dostala recepčního do postele. Spustila na něj nářky na svého potrhleho pacienta. Maggie svou práci odvádí dobře. Previn byl totálně vyčerpaný. Dohodla se s ním, že mě vezme kouknout se na sejf. Do nástavby vede zvláštní výtah, který ústí přímo do sejfu. Všechno se děje tak: Každý večer, než jdou hosté spát, zavolají strážné a odevzdají jim šperky do speciálních boxů, které jsou očíslované. Na své cennosti dostanou potvrzení. Boxy jsou tímto výtahem odvezeny do sejfu. Tahle služba začíná v jedenáct večer a končí ve dvě ráno. Previn, ten recepční, prahne po další noci s Maggie, je to na něm vidět. A je to taky zcela proti hotelovým předpisům, ale Maggie ho žhavi na další radovánky. Ten sejf vypadá nedobytně, ale to je moje starost. Co bude ovšem skutečný problém až vybereme sejf, jak dostaneme všechny ty krabice ven z hotelu. To se musí promyslet."
Haddon přikývl.
Pustil se do jídla a v myšlenkách rozebíral novou situaci. Po chvilce poznamenal: "Viděl jsem Kendricka. O ty Warrentonovy diamanty má zájem. Nabízí pět miliónů. To znamená, že dostane šest. Docela fěr. Ale má strach z těch boxů. Budou se muset otevřít a to zabere čas. Poldové budou dotírat. Prvním podezřelým bude Kendrick. Viděl jsem ho jak se tvářil. Možná budu muset najít jiného překupníka."
Bradey se ušklíbl.
"Možná by bylo lepší na ten sejf zapomenout a jít rovnou pro ty Warrentonovic diamanty."
"Kdyby ten sejf byl kdekoli jinde, Lu, souhlasil bych s tebou, ale v té přístavbě je to dárek z nebes. Ted' už musíme jenom hodně přemýšlet. Ty diamanty a obsah sejfu nám každému hodí takových osm miliónů."
Bradey zapřemýšlel. Osm miliónů! Co všechno se dá s takovou sumou podnikat!
"Řekni mi o tom sejfu a výtahu něco víc," požádal Haddon Bradeye.
"Výtah je umístěný na nejvyšším podlaží. S ním vyjedeš o jedno patro výš do nástavby. Dveře výtahu v posledním patře jsou skryté za dveřmi, označenými Služba. Previn ty dveře odemkl a Maggie mě strčila do kabiny. Místo knoflíku je na výtahu zámek. Klíč má Previn. Vložil klíč do zámku a otočil, výtah se rozjel do horního patra a my jsme vyšli do sejfu. Ta místnost nemá žádná okna ani dveře, ale všiml jsem si, že ve stropě je poklop, nejspíš jako úniková cesta na střechu v případě požáru."
Haddon dojedl kuře.
"Dobrá, Lu, budu o tom přemýšlet. Prohlédl sis některý z těch boxů?"
"Jistě. Previn mi jeden ukázal. Je na něm zámek pro uředníka."
"Kdyby bylo v sejfu dvacet boxů, jak dlouho by ti trvalo všechny otevřít?"
"Půl hodiny," odvětil Bradey okamžitě.
"Takže ukradneš Warrentonovic diamanty, dostaneš se k sejfu, otevřeš ho, otevřeš boxy, vysypeš je do pytle, zavřeš boxy, vrátíš je zpátky na místo a sejf znovu zamkneš. Souhlasíš s tím takhle?"

Bradey nad celým návrhem chvilku přemítal.

"Musí se to promyslet a zorganizovat, Ede. Ale je to dobrý nápad. Dej mi den, ano?"

"Musím znovu promluvit s Kendrickem," poznamenal Haddon. "Ano, pozítří večer. Definitivně to domluvíme.

Souhlasíš?"

"Pozítří večer tady," kývl Bradey, pak se zavrtěl a nesměle prohodil: "Co si dát kousek toho jablečného koláče, co jsem měl tuhle? Byl dobrý."

Pátá kapitola

Když slunce v podobě ohnivého kotouče sklouzlo do moře a na nábreží se snesl soumrak, Manuel Torres se vydal ke své lodi. Přes rameno nesl plátěný pytel.

Zastavil se, aby si vyměnil pozdrav s několika dalšími Kubánci, kteří čekali na chvíli, až se budou moct vrátit do svých chatrčí, kde jim manželky snad dají něco k jídlu.

Manuel se netvářil zrovna přívětivě. Vyšel po lávce na loď. Opatrně odložil plátěný vak a lávku zvedl. Rozhlédl se napravo i nalevo. Nikde ani stopy po detektivech nebo poldech.

Pískl, aby upozornil Fuentesese, že se vrátil, pak zvedl vak a vešel do ztemnělé kabiny. Varoval Fuentesese, aby nerozsvěcel. Byl pryč zhruba šest hodin. Bylo mu Fuentesese, odkázaného na tmou a malinkou místnůstku, líto, ale alespoň mu nechal něco k jídlu.

Vstoupil dovnitř, zavřel za sebou a rozsvítil.

Fuentes, ležící na kavalci, se posadil.

"Dal sis na čas!" vyštěkl. "Myslíš, že se mi líbí tady ležet a čekat a čekat?"

"Kamaráde," odvětil Manuel tiše, "nemusíš tady čekat a čekat. Nejsi vězeň. Můžeš jít na procházku. Nikdo, kromě poldů, si tě ani nevšimne."

Fuentes odevzdáně výdech a položil se na tvrdou matraci.

"Zapomeň na to, Manueli. Ale strávit v týhle dusný špeluňce hodiny není žádný med. Víš, že pro mě děláš to nejlepší a jsem ti za to vděčný."

Manuel začal vybalovat pytel.

"Dneska večer se dobře najíme," začal z jiného konce. "Špagety, kuře, sýr."

Fuentes pozorně studoval Manuelovu tvář. Jeho temný, zamyšlený výraz Fuentesese vyděsil.

"Děje se něco?" zeptal se. Zvedl se z kavalce a přišoural ke stolu, na který Manuel skládal balíček špaget, konzervy rajčatové a chilli omáčky a baculaté kuře.

"Nejdřív se najíme," rozhodl Manuel. "Mám hlad."

Ačkoli nevyprázdnil celý pytel, znovu ho zavázal a opatrně uložil do skříňky.

"Máš tam ještě něco dalšího?" zeptal se Fuentes.

"Bomby," odušil Manuel. "Ale nejdřív se najíme."

Přesunul se do malé kuchyňky. Natočil do kastrolu vodu, dal ho na sporák, a pak zapnul elektrický gril. Nakonec otevřel konzervy. Jeho pohyby byly metodické, a dál se tvářil zamračeně.

Fuentes stál ve dveřích kuchyňky a nervózně Manuela sledoval. Ještě nikdy před tím neviděl toho muže tak zamyšleného nebo zachmuřeného. Znervózňovalo ho to čím dál víc.

"Je problém?" zeptal se po několika minutách.

"Najíme se. Pak si promluvíme," odbyl ho Manuel a hodil do vařící vody špagety.

Fuentes se vrátil do kabiny a připravil příbory. Pak se posadil na kavalec a čekal.

O čtyřicet minut později seděli oba muži u stolu, každý s půlkou grilovaného kuřete a miskou špaget, zalitou rajčatovou a chilli omáčkou.

Manuel hltavě jedl. Stále se mračil. Znepokojený Fuentes do sebe pomalu soukal jedno sousto za druhým. Přitom nespustil z Manuela oči.

Konečně vybuchl: "Manueli, kamaráde! Co se stalo? Pro lásku boží, řekni mi to!"

"Umírá," zamumlal Manuel s plnými ústy.

Fuentes ztuhl.

"Myslíš Pedra?"

"Koho jiného? Mluvil jsem s mým přítelem v nemocnici. Už není žádná naděje. Je to věc času. Pedro může přežít ještě týden nebo dva, ale už je v podstatě mrtvý."

Fuentes, který odjakživa myslel jenom na sebe, si oddychl.

"Takže nebudeme potřebovat ty bomby?" Trásl se hrůzou před faktem, že by měl pracovat s výbušninou. "To budeme mít mň problémů?"

Manuel na něj upřel malé oči, které vypadaly jako černé olivy.

"Kamaráde, ty neuvažuješ. Zdá se, že jsi zapomněl, co jsme naplánovali udělat: Ty, Anita a já."

Fuentes vykulil oči.

"To se pleteš! Víš dobře, co jsme si ujednali! Dostaneme se do apartmá těch dvou boháčů, zajmeme je jako rukojmí a odjedeme do Havany s pěti milióny dolarů. Proč tvrdíš, že neuvažuju?"

"A jak se dostaneme do toho apartmá?"

Fuentes netrpělivě mávl rukama.

"Tohle jsme dohodli. Anita má duplikátní klíče a dostane nás dovnitř. Proč říkáš, že nemyslíš?"

"Nejenom, že nemyslíš, kámo, ale taky si nic nepamatuješ," odvětil Manuel a užil si kousek sýra. "Zapomněl jsi, že Anita slíbila, že nás do apartmá dostane pod jednou podmínkou." Naklonil se přes stůl. "Pedro bude osvobozený a

pojede s námi do Havany."

Fuentes si prsty prohrábl dlouhé mastné vlasy.

"Ale říkal jsi, že umírá."

"Vidím, že ti začíná svítat. Ano, Pedro do týdne umře. Anita ho miluje. Je připravená udělat všechno pro to, aby ho odvezla s sebou." Manuel si ukrojí další kousek sýra. "Ženám musíš rozumět. Já jim rozumím. Peníze pro ni nic neznamenaají. Její život je svázán s Pedrovým. Dal jsem jí slovo, že když nás dostane do apartmá, osvobodíme jejího muže a odvezeme ho s sebou do Havany. Udělám všechno pro to, abych Pedra z vězení dostal. Mám dvě bomby a s nimi způsobím takový rozruch, že se Pedrova svoboda stane stoprocentní jistotou." Zavřel oči.

Nastalo dlouhé ticho. Fuentes Manuela sledoval se vzrůstající netrpělivostí. Ale velký muž mu naháněl strach. Proto raději mlčel.

"Dal jsem Anitě slovo," pokračoval Manuel a upřeně hleděl na své velké ruce. "Slíbil jsem jí, že jejího manžela osvobodím, když nám pomůže. Tak zněla dohoda."

"Já vím," kývl Fuentes: "Ale Pedro umírá."

"Ano. O tom není pochyb. Tím dohoda mezi mnou a Anitou zaniká."

Fuentes si položil hlavu do dlaní.

"Chceš mi říct, že až se ta hloupá ženská, která je tak zahleděná do toho svého neschopného pitomce, dozví, že ten bastard umírá, nás nedostane dovnitř a my přijdeme o pět miliónů dolarů?" zařval Fuentes.

"Přesně tak. Ovšem člověk jako ty to nemůže pochopit. Jsem známý jako čestný muž. Pět miliónů dolarů už znamená zodpovědnost." Manuel si otřel pot z tváře. "Pět miliónů dolarů! Trápil jsem se hodiny, než jsem přišel na řešení. Pět miliónů dolarů! Mít tolik peněz, otevřela by se mi spousta dveří."

"Zapomněl jsi na můj podíl," přerušil ho Fuentes ostře.

Manuel jakoby odevzdaně přikývl.

"Ano. Dostaneš milión. Takže čtyři milióny dolarů!"

"Jaké je to řešení?" zeptal se Fuentes. Svaly ve tváři mu zacukaly.

"Musím jí lhát. Lhát jí mě v mých vlastních očích degraduje. Lhát jednomu z mých lidí je ostuda." Manuel sevřel pěsti.

"Ty myslíš jenom na peníze. Tomu rozumím. Jsi chudák. Lež, kterou jsem nucený jí říct, mi udělá díru do srdce."

Fuentes se sotva ovládl. Chtěl na Manuela zaječet, aby přestal hrát pozéra. Kdo by se staral o Anitu? Co vlastně kdy znamenala? Nic, stejně jako její manželé! Ale krotit se a zůstávat potichu. K Manuelovi se všichni museli chovat slušně.

"A co bomby?" zeptal se po chvilce ticha. "Budou teď nutné?"

"Samozřejmě. Musíme se přetvařovat. Ona není hloupá. Musím jí lhát s největší opatrností." Zvedl se. "Jdi si lehnout, kamaráde. Za půl hodiny se sejdu s Anitou. Nesmíme ztrácet čas. Kdyby Pedro v nejbližších dnech zemřel a Anita to zjistila, pak nebude žádných pět miliónů. Do toho apartmá nás musí dostat pozítří večer."

"Potřebujeme pistole," prohodil Fuentes.

"Všechno je připravené. Všechno je připravené, kromě Anitiny účasti v akci."

O půl hodiny později Manuel odešel z lodi. Kráčet po nábreží k Anitině bytu. Přes rameno nesl plátěný pytel s bombami. Vystoupal po schodech a zaklepal na dveře.

Anita prudce otevřela dveře. Vypadala nemocná. Pod očima měla tmavé kruhy a Manuelovi připadalo, že zhubla.

"Dobré zprávy," pozdravil ji Manuel, když kolem ní prošel do malého obývacího pokoje.

V Anitiných očích zaplály ohníčky.

"Pedro?" zeptala se a zavřela dveře.

"Ano, Pedro." Manuel položil pytel na stůl. Masité rty stáhl do falešného úsměvu. "Jdu právě z nemocnice. Přítel mi řekl, že se Pedro probral z bezvědomí a také mu opadly horečky. Během dalších dvou dnů bude možné ho převést." Anita na něj upřeně zírala.

"Tomu nemohu uvěřit!" zašeptala. "Byl tak nemocný. Během dvou dnů? Ne, to není možné!"

"Antibiotika dělají hotové zázraky," zkonstatoval Manuel a snažil se vyhnout Anitinu zkoumavému pohledu. "Přítel v nemocnici mi prozradil, že se poldové už snaží vašeho manžela vyslýchat. Je to dobrý hoch, Anito! Měla byste být na něj pyšná! Odmítá jim cokoli říct. Stále neznají jeho totožnost. Chrání vás."

Anita zkrabatila tvář. Otočila se a utíkala do malinké ložničky. Manuel zaslechl jak pláče. Zavřel oči. Mohou čtyři milióny dolarů vymazat tuto chvíli, když nedlouho předtím si říkal čestný muž?

Chvilí čekal, a když vzlykání ustalo, tiše přešel ke dveřím a nahlédl do ložnice.

Anita klečela na kolenou, hlavu skloněnou v modlitbách. Děkovala Bohu za ten zázrak. Manuel se ušklíbl a otočil.

O deset minut později Anita vyšla z ložnice a vypadala jako zcela jiná žena. Umyla si oči, učešala vlasy. Její odhodlaný výraz Manuelovi naznačil, že to je přesně ta žena, která je dostane k Warrentonovým.

"Bůh odpověděl na mé modlitby," pronesla a oběma rukama uchopila Manuelovu pravici. "Nikdy jsem se nepřestala modlit. Bůh mě vyslyšel! Teď musíme dostat Pedra domů! Říkáte, že by za dva dni už mohl cestovat?"

"Ano, ale během těch dvou dnů musíme ještě připravit spoustu věcí," podotkl Manuel. "Nejdřív ty bomby." Přešel ke stolu, otevřel pytel a vytáhl černou krabici, velikostí a tvarem připomínající kartón cigaret. "Tohle je malá bomba. Tu musíte ukrýt v hale hotelu." Po té z pytle vylovil další černou krabici. Tahle byla čtyřikrát větší než první a zabalená v celofánu. Opatrně ji položil na stůl. "Tohle je velká bomba, která zničí kuchyň. Doufám, že ji nebudeme muset použít." Pak znovu sáhl do pytle a vyndal malou krabici. "Tohle je rozbuška. Vidíte ta dvě tlačítka. Zmáčknu první a exploduje malá bomba. Zmáčknu druhé a odpálím tu velkou. Vezmu si to k sobě. Vy se postaráte o ty bomby."

Anita popošla kupředu a upřeně hleděla na černé krabice na stole. Manuel ji pozoroval. Její rozhodný výraz mu dodával odvahy.

"Schovám je," přikývla. "Můžete se na mě spolehnout."

"Dobrá," odpověděl Manuel. "Zítra o půlnoci sem přijdu s Fuentesem. Pak půjdeme všichni tři do hotelu. Jste si pořád jistá, že nás do toho apartmá dostanete?"

"Naprosto," ubezpečila ho Anita.

"Tedy zítra o půlnoci." Manuel zamířil ke dveřím.

Anita inu položila ruku na rameno.

"Věřím vám. Jste dobrý člověk. Fuentesovi nevěřím, ale vám..." Dívala se mu zpřímá do očí. "Naši lidé říkají, že jste čestný muž. Tohle dělám jenom pro Pedra."

Manuel vyšel na chodbu.

"Všechno dopadne dobře," řekl na rozloučenou. Nenáviděl se, ale jenom pomyslením na to, co by mohly čtyři milióny dolarů znamenat pro jeho budoucnost, dělalo hodně. "Zítra večer," otočil se k Anitě naposled a pospíchal dolů po schodech.

Anita za ním zavřela a zamkla. Pak se vrátila do obývacího pokoje a z přihrádky v prádelníku vyndala ostrý nůž, který si tam kdysi schoval Pedro. Vysvětloval jí, že jsou chvíle, kdy se muž musí umět o sebe postarat.

Vytáhla nůž z pouzdra. Vzpomněla si na Joshe Prescottta, hotelového nočního detektiva. Byl to nepříjemný člověk. Ten jediný jí mohl zabránit, aby ukryla bomby.

Upřeně pozorovala lesknoucí se čepel. Pro Pedra by byla schopná udělat cokoli, dokonce i zabít.

Převlékla se do černého trička a černých kalhot. K opasku si připnula nůž a přes něj přetáhla tričko. Pak uložila obě bomby do igelitové tašky.

Bylo čtvrt na dvě ráno.

Anita odešla z bytu a vydala se na dlouhou cestu do hotelu Spanish Bay.

Každý muž má slabou stránku. Josh Prescott, noční detektiv v hotelu Spanish Bay, rozhodně nebyl výjimkou. Byl to muž, vyznávající rutinu. Jeho dny, jak pracovní tak soukromé, se odvíjely v jednotvárném koloběhu. Navíc to byl muž, kterého až příliš lákaly ženy, a jak sám přiznal, i sex.

Mike Bannion, který si dobře uvědomoval, nakolik je tenhle člověk nebezpečný, podrobně prozkoumal jeho pracovní rozvrh. V jednu hodinu ráno Prescott kontroloval chodby hotelu. V jednu hodinu a čtyřicet minut procházel halou a prázdnými restauracemi. Ve dvě navštívil kuchyň. Ve tři čtvrti na tři kontroloval pozemek hotelu a okolí bazénu. Byl tak přesný, že by si Mike podle něj mohl nařídít hodinky. Tohle byla Prescottova slabost. Bannion tyhle poznatky předal Bradeymu.

Ve tři čtvrti na tři Maggie vklouzla do opuštěného bazénu. Plavala s graciézností mořské panny. Když Prescott zaznamenal její přítomnost, málem mu vypadly oči z důlků.

Stál na jednom konci bazénu a pozorně sledoval její ladně se pohybující, až na miniaturní bikinky, nahé tělo. A jak Bradey správně odhadl, zareagoval vůči jejímu smyslnému šarmu vstřícně.

Zkušená Maggie mu zamávala a plavala ke schůdkům. Předstírala, že není schopná vylézt z vody. Prescott rychle přispěchal a nabídl jí ruku.

Bradey, který všechno z úkrytu sledoval, spokojeně pokýval hlavou. Tiše se přesunul k postrannímu vchodu do hotelu. Bylo mu jasné, že nejmíň další půl hodiny bude mít Prescott plné ruce práce.

Dokonce i v tuhle hodinu se v hotelové hale nacházeli hosté. Většinou napůl opilí se bouřlivě loučili a potáceli se do svých apartmá.

Oblečený ve smokingu, s bílým karafiátem v klopě a světlou bradkou, prošel Bradey bez zaváhání halou až k výtahům. Nikdo mu nevěnoval ani trochu pozornosti. Skvěle zapadl do obvyklého hotelového ruchu.

V této době jezdily výtahy bez obsluhy. Bradey vstoupil do jedné z kabin a zmáčkl tlačítko posledního patra.

O čtyři minuty později již odemkl dveře, označené nápisem Služba. Pak vešel do výtahu, který ho měl odvézt do hotelového sejfů.

Uběhlo několik dalších minut, než se mu podařilo tuhle kabinu rozjet. Nijak nespíchal, věděl, že oba hlídači vybírají od hostů šperky a cennosti, ukládají je do bezpečnostních schránek, a pak je odnášejí do sejfů.

Prozkoumal tři bezpečnostní zámky. Žádný problém, říkal si. Zvládne to kouskem ohnutého drátu. Tyhle zámky jsou pro nemluvnata. Důkladně si prohlédl únikový poklop ve stropě.

Odstranil zástrčku a zvedl úniková dvířka. Po schůdkách vystoupal až na střechu. Viděl přímo na terasu apartmá Warrentonových. Uvnitř se svítilo. Chvilku sledoval pohybující se stíny. Pak se na terase objevila Maria Warrentonová. Až na diamanty byla nahá.

Bradey ji pozoroval, ale víc než její tělo uchvátil ho pohled na třpytící se kameny, které v slabém měsíčním světle zářily jako oheň.

Na terasu vyšel Wilbur Warrenton. V ruce držel fotoaparát.

Maria zapózovala u zábradlí a Wilbur mačkal spoušť.

No jo, boháči, milují předvádění! pomyslel si Bradey. Ta ženská má pěkné tělo, ale Maggie to není, rozhodl se.

"Budou to krásné snímky," poznamenal Wilbur. "Pojď si lehnout."

Bradey sledoval Mariu, která přešla k Wilbu a objala ho.

"Půjdeme spát později," navrhla. "Jsi unavený?"

"Dneska byl náročný den. Ty diamanty jsou na tobě úžasné, a ty jsi ještě úžasnější."

Vrátili se do apartmá.

Bradey vyčkal, dokud nezhasla světla. Pak tiše přeběhl po střeše až na terasu Warrentonových.

Velké prosklené dveře byly otevřené. Spokojeně se usmál. Tohle bude značně jednoduchá práce. Neslyšně, jako stín,

vstoupil do velkého obývacího pokoje.

Na jedné z pohovek se povalovaly diamanty. Bradey se zarazil, stěží mohl uvěřit tomu, co vidí. Z ložnice vycházelo slabé světlo a Mariino vzdychání.

"Ano, teď, miláčku," vykřikovala. "Rychle... teď!"

Bradeyho svádělo pokušení popadnout kameny a zmizet, ale vzpomněl si, že Haddon chtěl také šperky a cennosti v boxech.

Tedy zítra večer! pomyslel si. To bude úspěch!

Vyšvihl se na střechu a opatrně přešel k únikovému poklopu, kterým se protáhl zpět do sejfu. Nastoupil do výtahu a sjel o patro níž. Znovu zamkl "služební dveře" a druhým výtahem sjel do prvního patra.

Byly za deset minut tři. Naklonil se přes zábradlí a shlížel do haly. Několik lidí se právě toulalo k výtahu.

Maggie určitě ještě zaměstnává toho hotelového čmuchala. Rychle seběhl po schodech do přízemí.

O pět minut později už byl zpátky v chatě. A za dalších dvacet minut se objevila i Maggie.

"Uf!" vydechla. "Je to dokonalý milenec! Dělali jsme to dokonce ve křoví."

Bradey se posadil na posteli a pochvalně na ni pohlédl.

"Ty jsi zlato! A co zítra večer?"

Svlékla si bikiny.

"Máme schůzku," odpověděla a zamířila do koupelny. "Byl až trochu moc dychtívej. Nebude ti vadit, když si půjdu lehnout, miláčku? Jsem opravdu vyčerpaná."

Bradey se zašklebil.

"Dneska si to, jak koukám, zasloužíš," poznamenal. "Ten džob provedeme zítra v noci."

"Skutečně?"

"Jo, zítra večer. Jdi se vysprchovat."

Pomalu se svlékal a myslěl na diamanty, ležící na pohovce. Pohodí je tam ta lehkomyšlná čubka i zítra? Půjde to tak snadno? Najednou ho polil studený pot. Co když neuspěje?

Anita se v černém tričku a kalhotách plížila zahradou hotelu jako kočka. Mířila ke vchodu pro personál, a to znamenalo, že musí obejít bazén.

Když zahlédla Johna Prescottta, rozbušilo se jí srdce. Sledovala ho, jak pomáhá Maggie z vody. Viděla, jak z Maggie vyzařuje sex, viděla je, jak spolu hovoří, a také viděla, jak se Maggie chytila Prescottta za paži a odvádí ho ke kvetoucím keřům.

Hned, jak zmizeli, rozběhla se ke vchodu. Pomocí duplikátních klíčů se dostala do tmavé chodby, kterou tiše prošla až ke kuchyni.

Otevřela dveře a nahlédla dovnitř. Zaslechla rachocení nádobí a příborů a vzpomněla si, že dva číšníci v přípravě chystají snídaňové menu. Ale kde je Dominic, třetí kuchař?

Vklouzla do spoře osvětlené kuchyně, ze které viděla do šéfovy kanceláře, kde seděl u stolu Dominic a četl si.

Opatrně přeběhla do skladu. Odstranila z plechovky od mouky víko, naběračkou udělala v mouce hluboký otvor a vložila do něj velkou bombu. Sotva dýchala, srdce jí bušilo jako o závod. Opatrně ji zasypala, uhladila povrch.

Plechovku znovu zavřela, pak si otřela ruce a vyplížila se ven.

Když procházela kuchyní, rozezněl se v šéfově kanceláři telefon. Rozběhla se. Ke dveřím se dostala právě ve chvíli, kdy jeden z číšníků vycházel z přípravy. Nevšiml si jí. Pospíchal do šéfovy kanceláře.

Zaslechla Dominiciův hlas: "Opečenou šunku s vejci do apartmá šest..."

Anita utíkala chodbou k postrannímu východu, kterým zmizela do dusné noci.

O kolik minut unikla Prescottovu slídívému zraku?

Oběhla hotel a hlavním vchodem vešla do haly. Rozhlédla se. Byla prázdná. Noční vrátný měl zřejmě něco jiného na práci. Pátrala po všech možných koutech, aby našla vhodné místo pro malou bombu. Na stěně, nedaleko vchodu, byla připevněná velká dřevěná socha mexické ženy, kterou objevil Jean Dulac v jedné zapadlé vesnici, pár mil od mexického Taxca. Díky svým širokým znalostem starožitných věcí poznal, že socha pochází z Cortézova období, a koupil ji. Teď se pyšně vyjímala v hale..

Anita k ní zamířila. Všimla si, že žena má mezi ňadry puklinu. Bomba tam zapadla, jako by byla zhotovená přímo na tuhle míru.

"Hezká věcička, zlato, ale ty jsi hezčí," ozval se za ní blekotající mužský hlas.

Anitě ztuhla krev v žilách. Ruka jí sjela k pouzdru s nožem. Otočila se.

V obrovské lenošce seděl obtloustlý šedovlasý muž a sledoval ji. Byl rudý ve tváři a zdálo se, že napůl spí..

"Odkud ses tady vzala?" zeptal se.

Anitě se podařilo ovládnout strach. "Jsem jedna z recepcních."

"Pěkné. Myslím, že si půjdu lehnout." Toporně se zvedl a udělal směrem k ní pár nejistých kroků. Byl téměř namol.

Proklouzla kolem něj a pospíchala k východu.

"Hej! Neutíkej," vykřikl muž. "A co malou pusinku?"

Ale Anita už sbíhala po schodech a utíkala pryč z hotelu jako o závod. Když se dostala k hlavní bráně a zamířila na ulici, zaslechla známý hlas.

"Anito!"

Zastavila se a ohlédla.

Ze stínu vyjel otlučený lincoln a zastavil u ní.

Z postranního okna se na ni usmál Manuel.

"Čekám na vás," poznamenal. "Všechno v pořádku?"

"Ano." Otrásla se. "Přece jsem říkala, že to zvládnou!"

"Nastupte," vyzval ji Manuel a otevřel dvířka. "Jste skvělá žena!"

Obešla auto a vsoukala se vedle něj.

"Co Pedro? Slyšel jste nějaké nové zprávy?" zeptala se.

Manuel jí poklepal na koleno.

"Zrovna jedu z nemocnice," zalhal. "Všechno pokračuje výtečně. Mluví se o tom, že vašeho manžela převezou pozítří do vězeňské nemocnice. Odmítá jim cokoli říct. Myslí jenom na vás a chrání vás. Je to dobrý mladý muž a vy jste dobrá mladá žena."

"Opravdu je mu o tolik lépe?"

"Je to, jak říkám. Povězte mi o těch bombách."

Vezl ji domů a poslouchal, jak mu líčí, co provedla s výbušninami. Měla nejistý hlas, po tváři jí stékaly slzy úlevy.

Manuel souhlasně přikyvoval, ale v hloubi duše ho svíral pocit sklíčenosti, že ji podvádí.

Současně myslel i na pět miliónů dolarů. Co všechno by mohl s takovou hromadou peněz dokázat! Vzpomněl si na Fuentes. Dát takovému falešnému bezcennému chlapovi milión, by bylo absurdní! Ne, pět miliónů je pořád lepší než čtyři. Až nastane čas, zbaví se ho. Rychlá rána, a pak rovnou do moře. Bude to jednoduché.

Když dorazili k domu, kde bydlela Anita, položil jí ruku na rameno.

"Provedeme to zítra v noci. O půlnoci sem přijedeme a dokončíme naše plány. Souhlasíte?"

Vzala jeho ruku do dlaní.

"Ano. Zítra." Na chvilku se odmlčela, a pak pokračovala: "Příteli, věřím vám. Jste známý jako čestný muž. Pro mě peníze nic neznamenají. Jediné, co chci, je Pedro, můj manžel. Věřím vám."

Manuel pocítil v ústech příchut' žluči. Polkl a nervózně s sebou zavrtěl.

"Můžete se na mě spolehnout," vysoukal ze sebe a neodvážil se jí pohlédnout do očí. "Budete mít svého manžela. Tak zítra v noci."

"Bůh vám žehnej," zašeptala a políbila mu ruku.

"Jděte si lehnout," rozloučil se. "Zítra."

Sledoval ji jak stoupá po schodech ke vchodu do domu. Znovu se rozplakala.

Otrásl se a otřel si hřbet ruky s otiskem Anitiných rtů. Dlouhou chvíli seděl a jen tak civěl skrz zaprášené přední okno.

Nenáviděl se, ale když si vzpomněl na pět miliónů dolarů, napřimil se a jako zcela jiný člověk odjel.

Následující ráno seděl Lu Bradley v obývacím pokoji. Opět se proměnil ve starce na kolečkovém křesle. Pomocí pilníku tvaroval malý kovový pásek.

Z pohovky ho upřeně sledoval Mike Bannion.

Maggie si šla zaplavat. Předcházející noci řekla Bradeymu o Mikeově dceři, Chrissy a důvodu, proč se k nim přidal. S Bradeym to otrásl.

Dlouhou chvíli se pokojem neslo jenom škrábání kovu, který se třel o pilník.

Konečně se Mike odhodlal: "Určitě umíte svou práci dobře. Na co to je?"

Bradley vytáhl pilník a ohnul prsty.

"Tenhle kousek kovu, Mikeu, otevře sejf." Pokývl. "Myslím, že svou práci znám." Odmlčel se a zapálil si cigaretu.

"Dnes večer provedeme akci. Mělo by to být snadné. Maggie mi pověděla o tvé malé dceři. Je mi to líto. Peníze dostaneš, Mikeu. S trochou štěstí to nebude žádný problém. Tohle tě trápí?"

Mike zavrtěl hlavou.

"Ne. Když tvrdíte, že to nebude problém, proč by mě to mělo trápit? Důvěřuji vám stejně jako Maggie." V tu chvíli jím jako ostrý nůž projela náhlá bolest. Snažil se ovládnout trpící výraz, ale Bradley, který ho pozoroval, vycítil, že se něco děje.

"Ty jsi nemocný, vid'?" zeptal se. "Koukej, pracujeme společně. Zamlouváš se mi. Musíme zvládnout velkou věc.

Kdyby se to nepovedlo, jsme do jednoho v kriminále. Každý z nás má svůj úkol. Maggie se musí postarat o hotelového detektiva. Ty musíš zneškodnit kohokoli neočekávaného a já otevřu sejf a seberu Warrentonovic diamanty. Jsme tým. Svěř se mi, Mikeu. Ty jsi nemocný, vid'?"

Mike dlouhou chvíli hleděl na své velké ruce. Pak se podíval na Bradeye.

"Do konce života mi zbývá přibližně šest měsíců," skoro zašeptal. "To je důvod, proč jsem vzal tuhle práci. Mám rakovinu."

Bradley ztuhl.

Rakovina!

Měl hrůzu ze smrti. Teď před ním sedí velký, disciplinovaný muž a říká mu, že jeho velké disciplinované tělo bude za šest měsíců tlít v rakvi a ještě má přítom v očích vyrovnaný výraz.

"Nelamentuju nad sebou," pokračoval Mike. "Prožil jsem slušný život. Ale ještě se musím postarat o dceru. Proto potřebuji peníze, a také proto vás nenechám prohrát."

Bradley se naklonil a upřeně na Mikea pohlédl.

"Včera večer, Mike. Myslím, že jsi měl bolesti, když jsme spolu mluvili. Proboha živého, jestli si myslíš, že nejsi schopný tu práci zvládnout, řekni to na rovinu a odvoláme akci. Ještě odsud můžem vypadnout. Já nechci skončit ve vězení a nechci, aby se tam dostala Maggie. Proboha Mikeu, řekni jak jseš na tom?"

"Nedovolím vám, abyste to odpískal," pronesl Mike pomalu a zřetelně. "Práci, na kterou jste mě najal, zvládnou. Mám prášky proti bolestem. Nesnáším léky, ale dneska si je vezmu. Dávám vám čestné slovo, že udělám to, co po mně

chcete."

Upřeně pozorovali jeden druhého a Bradey cítil vůči tomuto muži stále rostoucí důvěru.

"Fajn, Mikeu," kývl. "Nedokážu ti říct, jak moc je mi to líto. Ale od první chvíle, kdy jsi sem přišel, vím, že svůj úkol dotáhneš až do konce."

Do dveří vešla Maggie v koupacím plášti.

"Umírám hlady!" vykřikla. "Kdy se půjdem najíst?"

"Maggie, holčičko, můžeš se nacpat k prasknutí. Dneska v noci odsud zmizíme, takže nebudu sledovat ceny. Je to poslední jídlo."

Maggie vzrušeně zaječela.

"Míniš snad, že si mohu dát to, co mám ráda?"

"Přesně tak," odvětil Bradey. "Klidně se projev celým jídelničkem. A teď nám nalej."

Zatímco Maggie připravovala gin s martini, což Mike odmítl, Bradey probíral plán operace.

"Hned jak Maggie dostane toho čmuchala do křoví, jdeme na to," prohodil k Mikeovi. "Mám veškeré vybavení, které potřebujeme. Nejdřív vyprázdníme schránky, a pak se přemístíme na terasu Warrentonovic apartmá. Jestli nebudou spát, pomůžeme jim. Sebereme diamanty a vypadnem. Není to nijak složité. Akci spustíme hned, jak se Maggie zmocní toho chlapa. Předpokládám, tak kolem tří čtvrti na tři. V tuhle dobu se po hotelu pohybuje jen pár lidí, většinou napůl opilých. Pak se vrátíme sem, počkáme na Maggie, vezmeme rollse a hurá pryč. Po večeři se sejdu se šéfem. Bude čekat na obvyklém místě."

Maggie usrkla ze skleničky.

"Ach, zlato. Mrzí mě, že musím opustit tohle báječné místo. Jsem tu spokojená."

"Jsou i jiná místa," namítl Bradey a podíval se na hodinky. "Půjdem se najíst."

Maggie zatleskala.

"Jdeme! Umírám hlady!"

Mike, sužovaný dalším návalem bodavé bolesti, se přinutil k úsměvu.

"Zůstanu tady. Užijte si to!"

"Ty se nepůjdeš najíst?" vykřikla Maggie.

"Maggie!" vyjel po ní Bradey. "Odvez mě do restaurace! Každý není takový čuně jako ty!"

Prekvapená Maggie se rychle chopila křesla a vymanévrovala s ním z chaty.

"Představ si to! Konečně se můžeme svobodně nabaštit a jeho to nezajímá!" brebentila a téměř utíkala k hotelové restauraci.

"Zpomal!" vyštěkl Bradey. "Myslíš, že jedeš Grand Prix?"

Maggie neochotně poslechla.

"Mám hlad, zlato," zakňourala.

"Neopakuj se!" usadil ji Bradey. Rozhodl se Maggie nepovědět, že Mike umírá. Věděl, že Maggie je beznadějně sentimentální. Utápěla by se v slzách a pro akci by se stala naprosto nepoužitelnou.

Když Maggie vyvezla křeslo na terasu restaurace a objevil se ředitel, Bradey se uklidnil.

Buď vyhraješ nebo prohraješ, pomyslel si.

Osm miliónů dolarů!

To je super loupež!

Zvedl hlavu a pohlédl na apartmá v nástavbě. Byl si zcela jistý, že otevře sejf i boxy s cennostmi zdejších boháčů. A byl přesvědčený, že k tomu přidá i Warrentonovic diamanty. Obchod vypadal dobře. Důvěřoval Mikeovi, i navzdory jeho nemoci. Věděl, že Maggie podrží ve svých spárech hotelového detektiva tak dlouho jak bude potřeba.

Osm miliónů dolarů!

Z toho pomyšlení mu vyhládklo. Z jídelničky vybral speciální nabídku o pěti chodech.

"Ať se pořádně najíme," poznamenal: "A láhev vašeho nejlepšího vína."

Maggie nadšeně zapištěla. Okolo sedící staříci jí věnovaly pohoršené pohledy.

Hned jak vyšlo slunce, Manuel Torres se pustil na lodi do práce. Fuentes polehával v kabině na kavalci a poslouchal Manuelovy kroky.

Bál se vyjít na palubu, a tak se dusil v malé kabině. Uvažoval, jestli poldové hlídají přístav a proklínal Manuela za jeho nevšímavost.

V poledne Manuel sešel do kabiny.

"Co tam sakra pořád děláš?" vyštěkl Fuentes. "Já tady ležím, v tomhle zatraceném horku..."

"Ano, kamaráde," přerušil ho Manuel. "Omlouvám se ti, ale brzy už budeš doma. Měj trpělivost," a s tím odešel do kuchyňky.

Fuentes si otřel pot z čela, zvedl se a vydal za ním.

"Co se stalo?" dožadoval se. "Jak dlouho budu muset zůstat v tyhle kobce?"

Manuel postavil na sporák hrnec s vodou a přidal sůl.

"Loď je připravená k vyplutí," odvětil. "Dneska v noci provedeme akci. O půlnoci se sejdem s Anitou u ní doma. Tam dokončíme plán." Začala se vařit voda, Manuel vhodil do hrnce balíček špaget. "Během pár dnů odjedeme na téhle lodi do Havany s pěti milióny dolarů. Vezmeme s sebou Warrentona jako rukojmí. Nikdo se neodváží nás zastavit."

Fuentes se zhluboka nadechl. Najednou pocítil radostné vzrušení. Bylo rozumné, že požádal tohoto chlápka o pomoc! Samozřejmě, loď. Představoval si, že unesou letadlo! Na lodi to bude mnohem bezpečnější! S tím bohatým chlápkem jako rukojmím by to neměl být žádný problém. Perfektní plán!

"Ty jsi skvělý muž, Manueli!" pochleboval. "Je to báječný nápad!"

Manuel začal krájet cibuli a rajčata.

"Jdi pryč," požádal Fuentes. "Musím hodně přemýšlet. A o samotě mi to jde líp."

Fuentes, vědomý si své neschopnosti uvažovat, se stáhl do kabiny. Manuel tvrdil, že během několika dnů budou na cestě do Havany s pěti milióny dolarů v kapse. Manuel je čestný muž. Když něco řekne, jako by se to stalo. Všichni Kubánci v téhle malé kolonii jsou o tom přesvědčeni. Všichni si stojí za jedno: Manuel Torres je čestný muž. Co slíbí, to splní.

Fuentes se posadil na kavalec, ruce si položil mezi kolena. Během několika dnů bude mít milión dolarů! Představa takové sumy jím téměř otřásla.

Milión dolarů!

Co bude s tolika penězi dělat? Nejspíš si koupí farmu. Zavrtěl hlavou. Ne, práce na třtinové farmě je příliš namáhavá. Každodenní sekání cukrové třtiny je víc než by byl schopen unést. A co loď? Mohl by si najmout posádku a lovit ryby. Už se viděl jako Manuel, vlastník rybářskou loď. Ale nikdy by nepracoval jako on, bez posádky.

V hlavě měl stále jedinou myšlenku.

Milión dolarů!

Ne, neuvažuje jako venkovský balík, říkal si. Cukrová třtina! Rybaření! Směšné! Najde si holku. S miliónem dolarů mu budou do náruče padat samy. Mohl by si koupit kavárnu. Holka by to vedla a on by dělal patrona. Procházel by lokálem, rozmlouval s hosty a scházel se s přáteli. Ano, takovou si zařídí budoucnost!

Manuel vešel do kabiny a položil na stůl velkou mísu špaget.

"Najíme se," zabručel.

Když spořádal svou porci, začal mluvit. "Chci, abys věděl, kamaráde," poznamenal a hleděl Fuentesovi přímo do očí, "že se tahle operace neobejde bez problémů."

Fuentes, který předpokládal, že s Manuelem nebudou problémy, ztuhl.

"Problémy? Jaké problémy?" zeptal se nervózně.

Manuel si zapálil cigaretu. Teď se díval za Fuentesem na špinavou zeď, jako by tam Fuentes nebyl a on hovořil sám k sobě.

"Dostaneme se do apartmá, protože Anita má náhradní klíče," začal. "To je první krok. Pak zajmeme ty dva boháče.

Ženskou svážeme a chlapa donutíme, aby zatelefonoval otcí do Texasu. Ten dá dohromady pět miliónů dolarů. Nesmí to trvat dlouho. Výkupné bude v bankovkách, ne větších než sto dolarů. To znamená, kamaráde, spoustu papírků.

Taky tatíka upozorníme, aby nechodil na policii. Co se týká peněz, jsem si jistý, že to nebude problém. Objasním mu, že odplujeme loď spolu s jeho synem jako rukojmím. Až přijedeme do Havany, propustíme ho. Ty dostaneš svůj podíl. Já odpluju se zbytkem peněz. Všechno se mi to zdá přijatelné. Žádná policie. Žádné problémy." Zarazil se a mrkl na Fuentes. "Souhlasíš?"

Fuentes se neklidně zavrtěl.

"Ano, ale ty jsi mluvil o problémech." Otřel si rukou zpocenou tvář. "A teď tvrdíš, že žádné problémy nebudou. Tomu nerozumím."

"Kamaráde, snadno zapomínáš," upozornil ho Manuel tiše. "Náš velký problém je Pedrova manželka."

Fuentes se ušklíbl.

"Ano, ale co s ní? Když bude dělat problémy, rozpáru ji hrdlo."

Manuel zavrtěl hlavou.

"A vloží se do toho poldové. Nemyslíš. Žádná vražda. V mém plánu s poldama nepočítám. Otec nám dá prachy a pojedem. Kdybychom Anitu zabili, museli bychom se zbavit jejího těla. A to by bylo při téhle akci nebezpečné. Především musíme odvézt Warrentona, když odplujeme tajně na lodi, nikdo nebude vědět, co se děje. Proto na sebe nesmíme upozorňovat. Chápeš to?"

Fuentesův líný mozek se snažil vstřebat Manuelova slova, ale nešlo to, protože stále myslel na ten balík, který mu bude brzy patřit. Konečně se přinutil ke spolupráci.

"A to je takový problém?" usmál se lživě. "Všichni odjedeme lodí a na moři ji proříznu krk, a pak se o ní postarají žraloci."

Manuel zatřásl silným prstem na stůl.

"To není žádná tuctová ženská. Jak ji dostaneme na palubu bez jejího manžela, který právě umírá nebo je už možná po něm?"

Fuentes se vzdal. S tímhle se už jeho omezená mysl nedokázala vypořádat.

"Tak co budeme dělat?" zeptal se. "Říkáš mi, že ji nemám zabít. Říkáš, že bez svého idiotského manžila neopustí tohle pitomý město. Co teda budeme dělat?"

Manuel kývl.

"To je ten problém. Dokud ho nevyřeším, peníze nezískáme." Sevrhl pěsti a bouchl s nimi o stůl. "Musím ten problém vyřešit!"

Fuentes se stáhnul. Tohle šlo mimo něj. Vyčkával.

Manuel po chvilce, s očima opět upřenýma na špinavou stěnu, pokračoval. "Musím jí lhát: lhát a lhát a lhát. Musím dostat ty peníze! Závisí na nich celá moje budoucnost! Musím jí lhát! Nemůžu jí sebrat víru, že se s manželem sejde. Než ji dostanu, musím s ní jednat jako v rukavičkách. Jo, máš pravdu, kamaráde, až se dozví, že Pedra už nikdy neuvidí a začne dělat problémy, postaráš se o ni ty." Položil si ruce na holou hlavu a zaúpěl: "Mí lidé mi věří. Ona mi věří. Když tohle udělám, už nebudu čestný muž. Léta jsem žil s tímhle přídomkem."

Poslouchajícího Fuentesem napadla zničehonic hrozná myšlenka.

Jestli tenhle čestný muž dokáže zradit pravdu a oklamat jednoho ze svých lidí, nakolik je bezpečný milión dolarů, který mu tenhle čestný muž slíbil?

A co až budou na lodi s pěti milióny dolarů a Manuel mu řekne, aby Anitu zabil? Tím to skončí? Nerozhodne se tenhle čestný muž, že pět miliónů dolarů je víc než čtyři? Mohl by ho udeřit do hlavy a omráčeného hodit za Anitou žralokům. Cítil, jak ho tělem prostupuje strach.

Manuel na něj ani nepohlédl. Znovu se díval na své velké ruce. "Tohle je jediné řešení. Musím jí lhát," zamumlal: "snad mi bůh odpustí."

Šestá kapitola

Detektiv první třídy Tom Lepski seděl v ponuré náladě u svého stolu v kanceláři policejního velitelství Paradise City. Listoval zprávami z předcházející noci a cosi si pro sebe mumlal.

Pochmurný stav jeho duše způsobila hádka s manželkou Carroll: hádka, při které vždycky ztratil, a která ho pokaždé otrávil.

Lepski rád spal. Každé ráno spěchal, aby se dostal na velitelství včas, ale to ho netrápilo. Obvykle to stíhal na vteřinu. Ovšem neexistovalo nic, co by neměl raději než snídani: tři vejce, šunka, džem a káva. Ve čtvrt na osm se Carroll vykulila z postele, šla do kuchyně a připravila jídlo. Lepski se mezitím holil, sprchoval a oblékal.

Dneska ráno, když si zapínal košili a zápasil s kalhotama, ho cosi uhodilo do nosu. Nebyla to obvyklá povzbuzující vůně pečené šunky, ani neslyšel prskání smažících se vajec. Zmateně si zapnul kalhoty a zamířil do kuchyně. Carroll stála ve dveřích a na vidličce držela štávnatě vyhlížející šunkové sousto.

"Ahoj, miláčku," pozdravil ji. "Kde mám snídani?"

"Žádná čistá košile... žádná snídaně," pronesla Carroll důrazně.

"Košile?" Lepski překvapeně otevřel ústa. "Co má košile společného s mou snídaní?"

"Nevzal sis čistou košili. Připravila jsem ti ji večera večer."

Lepski ze sebe vydal zvuk, který by vyděsil i divokou kočku.

"S tou zatracenou košilí nic není! Dej mi snídani."

"Ta košile je špinavá!" trvala na svém Carroll. "Ty nemáš žádnou hrdost?"

"Hrdost? Co má, sakra, hrdost společného s mojí snídaní?"

"Lepski! Tuhle košili nosíš už tři dni," pronesla Carroll pomalu a zřetelně. "Je to ostuda! Přichystala jsem ti čistou. Oblékni si ji!"

"O jeden den navíc se to nezblázní. Dej mi snídani!"

"Nepřeju si, aby detektiv první třídy vypadal jako vandrák! Žádná čistá košile... žádná snídaně!"

Lepski zaváhal. Utíkal mu přesně vyměřený čas. Chtěl snídani, a proto, když viděl Carrollin odhodlaný výraz, povzdechl si a svlékl pohaněnou košili takovým tempem, že se knoflíčky rozlétly po celé místnosti. Pak si vzal čistou a Carroll se spokojeně vrátila k vaření.

Do práce přišel o deset minut později. Max Jacoby byl v pokušení ho popíchnout, ale když viděl jeho kyselý výraz, rozhodl se držet jazyk za zuby.

"Kubánci!" vybuchl Lepski zničehonic. "Koukej na toho podivína včera!" Mávl na Jacobyho zprávami o zločinech.

"Každý večer dělají tihle kretění problémy! Uprchlíci! Florida na tom začíná být stejně špatně jako Chicago!"

"No, drží nás zaměstnanost," poznamenal Jacoby.

Na Lepského stole se rozdmčel telefon.

Detektiv popadl sluchátko a vyštěkl: "Lepski!"

"Tady je Larry. Ten mizera, co při té loupeži zastřelil dva lidi, přichází k sobě. Doktor říká, že s ním můžeme tři minuty mluvit. Chceš, abych šel za ním já nebo to uděláš ty?"

"Já!" zařval Lepski. "Za deset minut jsem tam," dodal a prásknul se sluchátkem. "Jdeme, Maxi. Ten vrah přichází k sobě. Dělej!"

Seběhli na ulici, nasedli do auta, Lepski šlápl na plyn a uháněli k nemocnici.

"To je elegantní košile, co máš na sobě, Tome," poznamenal cestou Jacoby.

Lepski po něm hodil podezřívavý pohled. Hádal, jestli si z něj kolega utahuje.

"Myslíš?"

"Jistě. Ty máš na sobě pořád nějakou pěknou košili."

Lepski se zatvářil blazeovaně.

"To je otázka cti. Koneckonců, jsem tady vrchní polda. A ten musí chodit dobře oblečený. Mimochodem, Maxi, ten hadr, co máš na sobě, je už pro ostudu."

"Já vím," povzdychl si Jacoby: "Ale nemám tak skvělou holku jako je Carroll, aby na mě dohlédla."

Lepski se zamračil.

"Co s tím má ona společného? Dobře, pere, ale kdokoli jiný, kdo má v sobě kousek hrdosti, si bude košili denně měnit. Tak si na to dej pozor."

"Jo," přikývl Jacoby. "Dám."

Doktor Gerald Skinner, ředitel nemocnice v Paradise City, je přijal ve své kanceláři. Byl to vysoký, štíhlý, plešatějící a hodně zaměstnaný muž.

"Takže vy si chcete promluvit s tím Kubáncem," začal na úvod. "Musím vám říct na rovinu, že umírá. To, že se probírá k vědomí, je sice příznivý signál, ale jestli bude normální, to se ještě uvidí."

"Skutečně umírá?" ujíšťoval se Lepski. Skinner pokrčil rameny.

"Dá se to tak říct, ale je mladý. Můžeme ho z toho dostat. Leží na jednotce intenzivní péče, kde mu věnujeme maximální

pozornost."

Lepski si odfrkl.

"Zabil dva lidi. Tak kdo by se o něj staral?"

Skinner mu věnoval chladný pohled.

"My se staráme," odvětil. "Máme dobrou pověst zachránců lidských životů, a je jedno jakých. Žádám vás, abyste s tím mužem hovořili jen krátce."

"Díky, doktore."

Skinner stiskl tlačítko zvonku a vešla sestra.

"Odveďte tyhle dva pány do pokoje číslo šest," řekl. "Přeji vám hezký den," rozloučil se s oběma detektivy a zahloubal se do tlustých spisů.

Lepski s Jacobym vešli za asistence ošetřovatelky do pokoje Pedra Certese. U jeho postele seděl zcela unuděný Larry Stevens, detektiv třetí třídy. Když zahlédl Lepského, jeho tvář se rozjasnila.

"Ten hnusák nemožně vzdychá," poznamenal a zvedl se. "Můžu jít na snídani?"

"Jdi, Larry. My se o něj postaráme."

Lepski se posadil na volnou židli vedle postele. Další zabral Jacoby a připravil si tužku a poznámkový blok.

Lepski ležícího muže upřeně pozoroval. Kdyby se vyskytovaly nějaké známky blížící se smrti, měl by je tenhle Kubánek vepsané v bílém, protáhlém obličejí.

Vyčkávali.

Uběhlo pět minut, pak začal Lepski ztrácet trpělivost. Chytil Pedra za horké vyzáblé zápěstí a prudce jím trhnul.

Pedro zasténal a otevřel oči.

"Jak se cítíš, chlapče?" zeptal se Lepski. Jeho vlídný hlas Jacobyho, který Lepského nikdy nezažil v roli laskavého muže, vyděsil.

Pedro záupěl a zavřel oči.

"Poslouchej, chlapče, kdo jsi?" zeptal se Lepski pomalu a zřetelně. "Jak se jmenuješ?"

Pedro vy oči se pomalu otvíraly.

"Jděte k čertu," zamumlal. Víčka mu opět spadla.

"Chlapče, musím ti něco povědět. Jsi velmi nemocný, doktor mi řekl, že ti do konce života moc nezbyvá. Pokud mi tedy neřekneš jak se jmenuješ, bude z tebe neidentifikovaná mrtvola," hučel do něj Lepski. "Chceš, aby se to stalo?"

Pedro otevřel oči a zíral na Lepského.

"Neidentifikovaná mrtvola," opakoval Lepski se sklíčeným přízvukem v hlase. Jacoby překvapením otevřel ústa.

"Neradi o tom mluvíme, ale v tomhle městě umírá spousta vandráků. Včera se to přihodilo jakémusi starému ožralovi.

Neměl u sebe doklady. Nikdo ho neznal. Snažili jsme se najít jeho příbuzné, ale nepodařilo se. Když město dostane neidentifikovanou mrtvolu, víš co s ní udělá? Pohřeb stojí moc peněz. Toho opilce zabalili do igelitové plachty, odvezli na moře a hodili jako potravu žralokům. Přece bys nechtěl, aby se to přihodilo i tobě, vid', chlapče?"

Jacoby měl pocit, že nevěří svým uším. Málem Lepskimu jeho lži překazil, ale detektiv po něm hodil zachmuřeným pohledem, a tak Jacoby námitky raději spolkl.

"Nikdo nechce skončit jako žralokova večere, že?" pokračoval Lepski. "Kdybychom věděli, kdo jseš, spojili bychom se s tvou rodinou nebo manželkou, pokud jsi ženatý, a ty bys byl důstojně pohřbený. Nechceš si na poslední cestě zaplavat v moři, vid'?"

Pedro se otfásl. Po tváři mu přeběhl stín hrůzy. Lepski, který věděl, že Kubánci jsou nejenom pobožní, ale také pověřiví, vyčkával.

Po chvíli ticha Lepski pokračoval: "Tak chlapče, pomoz nám zajistit ti důstojný pohřeb." Naklonil se k ležícímu muži.

"Jak se jmenuješ?"

Pedrovo dýchání se stávalo nepravidelným.

"Žraloci?" zamumlal.

"Ano, chlapče. Víš přece, že v zálivu čekají hladoví žraloci."

Pedro se zachvěl.

"Jmenuji se Pedro Certes," vypravil ze sebe konečně.

Lepski se stále vlídným hlasem zeptal: "Kde bydlíš, Pedro?"

"Fish Road 27, Seacomb," zamumlal Pedro po dlouhém zaváhání.

"Máš ženu, Pedro? Půjdem za ní a řekneme jí, aby ti vypravila důstojný pohřeb."

"Anitu."

"Co dělá, Pedro? Kde pracuje?"

"Pracuje..." Pedro zalapal po dechu a zavřel oči. Tvář mu začala ochabovat.

"Zavolej sestru!" vykřikl Lepski. "Vypadá to, že se chystá zhebnout."

V momentě, kdy Jacoby vyskočil ze židle, vešla sestra.

"Váš čas vypršel, pánové," oznámila energicky.

"Je v komatu," upozornil ji Lepski.

Sestra přispěchala k posteli, vzala Pedra za ruku, aby mu změřila puls, a pak pokrčila rameny.

"Ještě chvíli vydrži," prohodila lhostejně. "Teď běžte pryč. Musím mu udělat nějaký vyšetření."

Venku na chodbě Jacoby poznamenal: "Ten podvod se žralokem byl kapku drsnější, nezdá se ti?"

"Ale zabral, ne? Jedem na Fish Road."

O deset minut později již oba muži hovořili se správcem v domě, kde bydleli Certesovi.

Správce byl malý, obtloustlý Kubánek, s černým knírem a malýma vychytralýma očima.

"Pedro Certes? Jistě, bydlí tady. Poslední patro, vlevo."

"Jeho manželka je doma?"

"Ne. Je v práci."

"Kde pracuje?"

Správce měl Anitu rád. Pedro o něj ani nezavadil, ale Anita si s ním často povídala. Neměl důvod, proč by měl poldům dávat o Anitě nějaké informace. Zatvářil se nezúčastněně.

"Nevím."

Lepski se ironicky ušklíbl.

"Musíme ji rychle najít. Jedná se o naléhavou záležitost. Umírá jí manžel. Chceme ji k němu odvézt."

Správce se jízlivě usmál.

"Jeden z našich lidí umírá a dva poldové přijdou pro jeho ženu. To vypadá na velké obchod."

"Tak víte, kde pracuje nebo ne?" vyštěkl Lepski.

"Vždyť jsem říkal. Nevím."

"V kolik hodin se vrací z práce domů?"

Správce to samozřejmě věděl, ale rozhodl se dál mlčet. Pokrčil rameny.

"Jak to mám vědět. Pozdě. Občas. Nevím."

"Jak vypadá?"

Takže tyhle dva chytráci nemají Anitin popis, pomyslel si správce. To je dobrá zpráva.

"Jak vypadá? Jako kterákoli kubánská žena: tmavá, pořádně při těle, vlasy vyčesané do drdolu."

"Kolik je jí?"

"Jak to mám vědět? Dvacet, třicet, něco mezi tím."

Lepski cosi zabručel. Bylo mu jasné, že od tohoto Kubánce žádnou užitečnou informaci nedostane. Hodil hlavou k Jacobymu a vyšli na ulici.

"Ti zatracení Kubánci drží všichni pohromadě," povzdychl si. "Musíme ten barák hlídat. Potuluj se tady kolem, Maxi. Pošlu ti sem dva hochy, aby ti pomohli. Legitimuj každou Kubánku, která půjde dovnitř. Tlustou nebo hubenou, prostě všechny."

"Hezká práce," pronesl Jacoby hořce.

Lepski zamrmlal, nasedl do auta a zamířil na komisařství.

O pár minut později vyšel z budovy správce. V ruce držel konev, kterou postavil na chodník. Když zahlédl Jacobyho, ten se rychle obrátil k výloze s rybářským náčiním a začal studovat ceny.

Správce se vrátil do bytu. Dlouhou chvíli jen tak zamyšleně postával. Pak zavolał syna, tmavého, bystře vyhlížejícího dvanáctiletého chlapce.

"Znáš loď Manuela Torrese?" zeptal se ho.

"Samozřejmě. Znáám všechny lodě."

"Dobře. Rychle k němu utíkej. Vyříd' mu, že tady byli poldové a ptali se po paní Certesové. Řekni mu, že to tady hlídají. Rozumíš?"

Chlapec přikývl a vyšel z domu. Když míjel Jacobyho, mazaně se ušklíbl a rozběhl se na nábreží.

Maria Warrentonová nechala koupelnu v takovém nepořádku, že Anita odcházela z hotelu později než obvykle. Když se vydala na dlouhou cestu do Seacomb, zastavil vedle ní Manuelův otřískaný lincoln.

"Nastupte si, Anito," požádal ji.

Anita otevřela dveře a vsoukala se dovnitř.

"Nejste tady kvůli Pedrovi? Není mu hůř?" zeptala se třesoucím hlasem.

"Ne, je v pohodě." Manuel zařadil a sjel dolů po silnici, která vedla na nábreží. "Nesmíte domů. Poldové se po vás ptali."

Anita vyjekla a zakryla si rukama tvář.

"Poldové?"

"Ano. Ale nebuďte nervózní," uklidňoval ji Manuel. "Než půjdete znovu do práce, zůstanete na mé lodi. Musíte se držet mimo hlavní ulice. Pochopil jsem, že poldové nemají váš popis. Vypytávali se vašeho správce, ale ten jim nic neprozradil. Ovšem pro vás bude bezpečnější, když zůstanete u mne, než provedem ten únos."

"Ale jak zjistili mou adresu?" divila se Anita. "Pedro by jim ji nikdy nedal."

Tomu Manuel nevěřil. Byl si naprosto jistý, že policajti s Pedrem mluvili, a ačkoli umírá, získali od něj jméno i adresu.

"Pedro? Ten určitě ne! Nějaký informátor. I mezi našimi lidmi se najdou práškači," přesvědčoval ji Manuel. "Netrapte se tím. Všechno bude v pořádku." Zaparkoval nedaleko lodi. "Teď dokončíme náš plán."

V kabině našli Fuentes, válejšího se na kavalci. Posadil se a překvapeně zíral na Anitu.

"Co ta tady dělá?" dožadoval se.

"Je to smůla," pronesl Manuel tiše a posadil se ke stolu. "Hledají ji poldové. Zůstane tady, dokud nebude po všem."

Fuentes začal protestovat, ale Manuel ho mávnutím ruky umlčel.

"Posadte se, Anito."

Když se vmáčkla za stůl, pokračoval: "V kolik hodin začneme operaci?"

"V půl jedné," odpověděla Anita bez zaváhání. "V pokojích nikdo nebude. Hotelový detektiv prochází chodby v jednu hodinu. Personál má spoustu práce v kuchyni. To je nejvhodnější chvíle."

"V kolik skončíte práci?"

"Po desáté. Dejte mi kus papíru a tužku. Namaluju vám plán, jak se dostanete ke vchodu pro zaměstnance."

Manuel ji sledoval jak kreslí, a pak mrkl na Fuentesese, aby mu naznačil, že Anita ví, co dělá.

Podala mu papír.

"Vidíte?"

Manuel si pláněk chvíli prohlížel a souhlasně kýval hlavou.

"Takže přijdeme zezadu, tam co je Ranch Road. Pak projdeme kolem golfového hřiště, a tahle malá cestička nás dovede k tomu vchodu?"

"Ano."

"Budou tam nějaké problémy?"

"Ne, ale snažte se, aby vás nikdo neviděl."

"A co bude dál?"

"Přesně v půl jedné otevřu dveře. Vejdete dovnitř a já vás odvedu k výtahu, kterým vyjdeme do posledního patra. Pak vyjdeme po schodech a já otevřu jejich dveře."

"Předpokládáte, že budou uvnitř?"

"Nikdy se nevracejí dřív jak v půl druhé. Dveře znovu zamknu, pak vyjdeme na terasu a tam počkáme. Zbytek nechávám na vás."

Manuel se zamyslel. Fuentesovi oči na sobě doslova cítil.

"Konečně," poznamenal: "Zní to dobře."

"Manueli," ozvala se Anita tichým hlasem. "Je jasné, že můj manžel půjde s námi."

Nastalo dlouhé ticho. Fuentes si prsty prohrábl dlouhé, mastné vlasy. Manuel sklopil oči na odřený stůl. Po chvilce zvedl hlavu a zpřímá na Anitu pohlédl.

"Ano," přisvědčil. "To jsme věděli od začátku. Pedro se uzdravuje, ale Anito, pokud pojedete s námi na lodi, mohl by se jeho stav zase zhoršit. Pořád je velmi nemocný."

Anita ztuhla.

"Pokud mi neslíbíte, že pojedete s námi, tak ty dveře neotevřu," pronesla pevně.

"Chápu vaše city. Jste dobrá žena, ale koukněte se na celý problém zblízka," usmál se na ni přátelsky Manuel. "Máme všechno, co potřebujem: dvě bomby a Warrentonovi. Jenže váš manžel je stále velmi nemocný. Během dvou týdnů bude moci cestovat, aniž by se mu zase přitížilo. Ale teď, když vás poldové hledají, nemůžeme čekat dva týdny. Náš plán musíme provést dneska v noci. Teď pojedu do nemocnice, promluví se svým přítelem a zjistím, jestli Pedra můžem převést. Pokud řekne, že ano, je po problému, ale pokud řekne, že by bylo pro Pedra nebezpečné absolvovat mořskou plavbu, mám pro vás jiný návrh."

Anita seděla bez hnutí a zírala na Manuela. Její černé oči ho doslova propalovaly.

"Jaký návrh?" zeptala se temným hlasem.

"V tuhle chvíli o tom nebudem hovořit," odbyl ji Manuel a zvedl se. "Půjdu do nemocnice za kamarádem. Doufám, že nebudeme muset nic měnit. Budu zpátky za hodinu."

"Počkám," zareagovala Anita: "Ale mějte na paměti, že bez Pedra vám ty dveře neotevřu."

"To je jasné," odvětil Manuel a odešel. Přeběhl po lávce na břeh, nasedl do auta a odjel.

Fuentes pozoroval Anitu. Oči mu svítily nenávistí. Dychtil po tom, aby jí mohl proříznout hrdlo. Když bude mít štěstí, má na dosah milión dolarů, ale tahle ženská by mohla všechno zhatit.

Anita si ho nevšímalá. Dívala se na své sevřené pěsti.

"Manuel je čestný muž," ozval se Fuentes. "Musíš udělat to, co říká. Musíš být rozumná."

Anita zvedla oči. Výraz v její tváři Fuentesese překvapil.

"Ty za to můžeš! Ty jsi přemluvil mého muže, aby udělal tu strašnou věc! Ty jsi mu dal pistoli! Nemluv na mě! Ať tě Pánbůh potrestá!"

Fuentes na to neřekl ani slovo. Lehl si na kavalec. Oči upřel na strop. Ta ženská je nebezpečná, pomyslel si. Jakou lež si pro ni Manuel přichystá tentokrát?

Lepski oznámil Beiglerovi jméno vraha, a že je nezbytné, aby našli vrahovu ženu. Beigler usrkl kávu a Lepskiho pochválil za dobře odvedenou práci. Ovšem, když Lepski požádal o dva muže, kteří by na Fish Road spolu s Jacobym hlídali dům, kde bydlí Certesovi, Beigler na něj vykulil oči, jako by ho Lepski žádal o tunu zlata.

"Dva muže nemůžu postrádat," odvětil Beigler po dlouhé pauze.

"To je tvoje starost. Já tu hlídku potřebuju. Nemůžu zjistit, kde ta ženská pracuje, proto bude nejlepší počkat na ni, až se bude vracet domů z práce," vysvětloval Lepski trpělivě svůj požadavek.

Beigler se znovu napil.

"Víš, co jsem dělal, když jsem byl chytrý detektiv první třídy?", zeptal se jízlivě. "Dodal jsem si k tomu, že nejsem chytrý detektiv první třídy, ale velmi chytrý seržant. Teď, když budu chtít vědět, kde pracuje nějaká Kubánka, víš co udělám?"

Lepski si povolil vázanku. Beiglerova blahosklonnost mu zvedala krevní tlak.

"Koupím si to," zavrčel.

Beigler se opřel do křesla. Na pihovatém obličejí se mu rozlil blazeovaný úsměv.

"Být velmi chytrým seržantem a být ve službě, zatímco šéf je pryč, jel bych do City Hall a zeptám se na imigračním úřadě, kde mají záznamy o každém Kubánci, pracujícím v našem městě."

Lepski se ušklíbl.

"Jak jsem to mohl sakra vědět?"

"Nemohl, ale já vím, že tyhle věci jsou pro velmi chytrého..."

Ale Lepski už utíkal k autu. Nasedl a zamířil do City Hall.
Před imigračním úřadem stála dlouhá fronta ošuntělé vyhlížejících kubánských uprchlíků, čekajících na registraci. Lepski se protlačil do velké kanceláře. Zamířil k dlouhému pultu, za kterým seděla mladá žena a dávala dohromady záznamy. Tabulka před ní napovídala, že se jmenuje slečna Hepplewaiteová.
Pozorně si ji prohlédl. Nejenom, že se mu líbila, ale vypadala i schopně.
"Slečno Hepplewaiteová," oslovil ji. "Detektiv Lepski."
Ani nezvedla oči a dál pokračovala v práci. Lepski netušil, že právě tohle ráno se pohádala se strážníkem kvůli přestupku při parkování a dostala pokutu. A právě tohle ráno slečna Hepplewaiteová, dívka výjimečně silného charakteru, všechny policajty zhloubi duše nenáviděla.
Lepski vyčkával, prsty bubnoval na přepážku.
Když dorovnála karty, hodila po něm ledovým šedomodrým pohledem.
"Zařazuji Kubánce," podotkla. "Kdo jste říkal, že jste?"
Lepski si povolil vázanku.
"Detektiv Lepski, městská policie," pronesl úředně a ukázal jí odznak.
"A co čekáte, že udělám?" rýpla si. "Kleknu a budu se k vám modlit?"
Opravdu schopná, pomyslel si Lepski a snažil se ovládnout.
"Policejní vyšetřování, slečno Hepplewaiteová. Potřebuji zjistit, kde pracuje Anita Certesová z Fish Road 27, v Seacomb."
Studovala ho nepřátelskýma očima.
"Proč?"
Lepskimu se závratnou rychlostí zvedal krevní tlak. Měl chuť ji vytáhnout přes pult a praštit s ní o zem.
"Policejní vyšetřování," opakoval. "Netrapte si hlavičku proč, zlato."
"Neříkejte mi zlato! Můžu vás udat za urážku!"
Lepského pohár trpělivosti přetekl.
"Jo, a já vás můžu nechat zavít za maření úředního výkonu, zlato. Vyšetřuji vraždu a tahle informace s tím souvisí. Takže, chcete jít na velitelství, abychom to vyřešili?"
Slečna Hepplewaiteová pohlédla do Lepského štíhlé, ostře řezané tváře. Vypadal, že své výhrůžky splní. Poslední věc, kterou by si slečna Hepplewaiteová přála, byla, aby ji odvedli na policii. Vzdala se.
"Jak se jmenuje?"
Lepski se usmál.
"Anita Certesová, Fish Road 27, Seacomb."
"Chápejte, máme hodně..." snažila se podepřít vrávorající důstojnost.
"Anita Certesová, Fish Road 27, Seacomb," vyštěkl Lepski.
"Podívám se." Vztekla, že dovolila tomu poldovi, aby z ní udělal pitomce, odešla slečna Hepplewaiteová do záznamů. Škválně protahovala čas. Lepski mezitím bubnoval prsty na přepážku a Kubánci poslouchali.
Konečně se vrátila se záznamem.
"Ta ženská pracuje na částečný úvazek v hotelu Spanish Bay," četla. "Pracovní dobu má od deseti do jedné a znovu v osm večer. Je to uklízečka."
Lepski jí věnoval škodolibý úsměv.
"Díky, zlato. Rád jsem vás poznal," rozloučil se a odešel.
Malý, nenápadný Kubánc, stojící v půlce fronty, pošeptal svému příteli před sebou: "Drž mi místo." Kamarád kývl a muž vyšel z místnosti hledat telefonní budku. Byl to dobrý přítel Anity Certesové. Existoval jediný muž, kterému mohl svěřit, že Anitu pronásleduje policie. Jmenoval se Manuel Torres.

Josh Prescott, detektiv z hotelu Spanish Bay, se připravoval na noční službu. Osprchoval se, oholil a nyní se oblékal. V myslí se neustále zabýval tou fantasticky okouzující ošetřovatelkou. Měl spoustu holek, ale žádná z nich se s touhle nemohla srovnat. Na dnešní noc si umluvili rande. Pomyšlení na zajímavou činnost ve křoví mu nebezpečně zrychlilo puls. Když si upravil kravatu, ozval se zvonek u dveří.
Na prahu postával Lepski.
"Ahoj Joshi!"
"Co chceš?" dožadoval se Prescott. "Zrovna se chystám do služby."
"Tak?" Lepski vešel dovnitř a posadil se. "Kubánská žena, pracující u vás v hotelu. Anita Certesová. Říká ti to něco?"
"Jistě. Uklízečka. Na půl úvazku. Co je s ní?"
"Četl jsi o mizerovi, který na Fish Road zastřelil výběrčího nájmu?"
Prescott přikývl.
"Jeho manželka je Anita Certesová. Chci s ní mluvit."
"Ti zatracení Kubánci dělají neustále problémy."
"Máš pravdu. Já to tvrdím už dávno. Ta ženská pracuje od osmi do desíti, vid'?"
"Jo."
"Takže můžu zajít do hotelu a promluvit s ní?"
Prescott se na moment zamyslel. Pak zavrtěl hlavou.
"Má na starosti Warrentonovic apartmá, Tome. Šéf by vyskočil z kůže, kdyby nebylo uklizené. Radši počkej, až půjde ze služby. Zdržím ji u sebe v kanceláři. Tam si s ní můžeš promluvit."
Lepski, který znal Dulacovu moc ve městě, pokrčil rameny.

"Fajn, Joshi. Před desátou jsem u tebe."

"Zařídím to," slíbil Prescott.

Bylo půl sedmé.

Lepši pociťoval hlad. Carroll mu oznámila, že připravila nové jídlo, ale odmítla mu prozradit, co to je. Když Carroll netráví hodiny telefonováním nebo popíjením kávy a tlacháním se svými praštěnými přítelkyněmi, studuje kuchařské knihy. Neustále hledá nějaká nová, složitá jídla, která obvykle končí katastrofou.

Lepši žil v naději, že jednoho dne uvaří jídlo, které se bude dát jíst, a on nebude muset pátrat v lednici po kusu salámu. Hned jak otevřel venkovní dveře, uhodila ho do nosu vůně spáleniny a v uších mu zaznělo Carrollinino klení.

S rádoby milujícím a chápavým úsměvem, který ho ve skutečnosti změnil v člověka, právě unikajícího z hororového filmu, vstoupil do kouřem zaplněné kuchyně.

Anita s Fuentesem čekali skoro čtyři hodiny, než se Manuel vrátil na loď. Ty hodiny byly nejhorší, jaké Fuentes až dosud zažil.

V kabině bylo dusno a horko. Neustále kouřil, netrpělivě přecházel sem tam, mumlal si pro sebe, a především si uvědomoval, jak ho ta ženská, sedící strnule jako kamenná socha, nenávidí.

Čas od času na ni znepokojeně pohlédl. Dál setrvala ve svém upřeném pohledu na sevřené pěsti. Černé, husté vlasy jí napůl skrývaly tvář.

Když Fuentes zaslechl Manuelovy kroky, dunící po palubě, ulehčeně si vydechl. Anita udělala jediný pohyb. Zvedla hlavu a upřela oči na dveře kabiny. Dál se tvářila jako socha.

Manuel vešel dovnitř a zavřel dveře. Zamířil rovnou ke stolu a posadil se proti Anitě.

"Dobré zprávy!" začal. Otočil se k Fuentesovi, který se uvelebil na kavalci, a pokračoval: "Dej mi napít, kamaráde."

Fuentes vyndal ze skříňky láhev rumu a nalil do sklenice pořádnou dávku.

"Anito, omlouvám se, že to tak dlouho trvalo," poznamenal. "Ale můj přítel v nemocnici měl hodně práce. Musel jsem čekat."

"Pedro?" zeptala se Anita chraptivým hlasem.

"Ano... Pedro." Manuel vzal skleničku a pořádně se napil. "Vysvětlil jsem mému příteli celou situaci. Zeptal jsem se ho, jestli by Pedro zvládl cestu po moři. Tvrdil, že pokud bude všechno dobře připravené, Pedro s námi může odjet. Pedro se už posadil, začíná jíst."

Fuentes si otřel zpocenou tvář. Věděl, že Manuel lže, ale lže přesvědčivě.

"Co připravené?" dožadovala se Anita.

"Můj přítel říká, že Pedro musí být z nemocnice převezen sem na loď sanitkou. Jakmile bude na palubě, už se budete o něj starat vy. Není žádných pochyb o tom, že brát ho do hotelu je nesmysl. Musí se vyvarovat jakékoli námahy."

Anita znovu pohlédla na své upracované ruce.

Fuentes cítil, jak mu po obličeji stéká pot. Ta zatracená čubka! pomyslel si. Postavila se mezi mě a milión dolarů!

Také Manuel sledoval Anitu a uvažoval o tom, že drží klíč k pěti miliónům dolarů. Přesvědčil ji svým lhaním?"

Anita zvedla oči.

"Dovolí mu policie odjet na loď?" zeptala se.

"A co jiného jim zbyde? Máme je v hrsti," odvětil Manuel. "Budeme mít Warrentonovi. Máme dvě bomby. Vysvětlím Dulacovi, že pokud se Pedro nedostane v pořádku na palubu, zničím z lodi jeho hotel."

"A dokážete to?"

"Ano. Muž, který ty bomby vyrobil, mi dluží život. Řekl mi, že detonátorem, který mi dal, mohu bomby odpálit na vzdálenost dvou mil."

"Ukážete mi ten detonátor?"

Manuel s sebou nervózně zavrtěl, ale když viděl Anitin odhodlaný výraz, zvedl se, šel ke skřínce a vyndal černou krabičku.

"Tohle je detonátor," řekl. "Vidíte, tady jsou dvě tlačítka. Zmáčknu horní a exploduje malá bomba. Stisknu dolní tlačítko a vybuchne velká bomba. Vezmu detonátor s sebou."

Anita civěla na černou krabičku velikosti balíčku cigaret.

"Funguje to?"

"Ano. Funguje."

Uvolnila se, opřela se o stěnu a usmála.

"Takže dneska v noci bychom mohli s Pedrem odplout do Havany?"

"Ano."

Natáhla ruku a položila ji na jeho.

"Můj dobrý příteli. Jste skutečně čestný muž a přítel všech Kubánců. Děkuji vám."

Dotek její ruky mu připadal jako cejchování horkým železem. Přesto se donutil neucuknout. Pět miliónů dolarů! Kdo by sakra chtěl být známý jako čestný muž, když by mohl získat tolik peněz?"

"To je samozřejmé," poznamenal a druhou rukou se poškrábal ve vousech. "Vy otevřete dveře, my unesem

Warrentonovy, dostaneme peníze a vy Pedra."

"Přesně tak," kývla Anita. "Chci zbraň."

"Mám jenom dvě pistole," odvětil Manuel po krátkém zaváhání. "Jednu pro mě a druhou pro Fuentesese. Až budeme hlídat ty dva, budou se nám hodit."

Anita stále seděla. Pod stolem nahmatala nůž, skrytý pod černým tričkem. Kdyby se přihodilo něco zlého, nebude pistoli potřebovat. Nůž pracoval tiše. Stočila oči na Fuentesese, který ji upřeně pozoroval. Nenáviděla ho a nedůvěřovala

mu.

"O zbraních nic nevím. Ukažte mi jednu."

Manuel vylovil ze skříně igelitový sáček a z něj revolver ráže třicet osm.

"Nic na tom není," vysvětloval a podával pistoli Anitě. "Není nabitá. Držte ji oběma rukama, namíříte a zmáčknete spoušť. Důležité je držet pistoli oběma rukama."

Anita zamyšleně zkoumala zbraň. Oba muži ji napjatě sledovali. Konečně ji obrátila, uchopila oběma rukama a zmáčkla spoušť. Cvaknutí úderníku ji vyděsilo.

"Jo," kývla a vrátila pistoli Manuelovi. "Už tomu rozumím."

Manuel uložil pistoli zpět do igelitového sáčku a ten do skříně.

"Pojďme se najíst," vyzval oba společníky. "Možná zůstanem v tom apartmá dva tři dny."

Zatímco připravoval rybí guláš, Anita dál setrvala u stolu.

Fuentes se zvedl a šel ke dveřím kuchyně. Už měl dost Anitina zadumaného výrazu.

Manuel na něj mrkl a přitiskl masitý prst ke rtům. Naznačoval Fuentesovi, aby nemluvil.

Večeřeli v tichu. Mezitím, co Anita myla nádobí, zazvonil telefon. Manuel zvedl sluchátko, zamručel "Torres" a poslouchal. Konečně řekl: "Děkuji. Udělal jste dobře. O své přátele se postarám," a zavěsil.

Fuentes si všiml, že Manuela něco znepokojilo. Zvážněl v obličeji, a když se posadil ke stolu, položil si zpocenou, plešatou hlavu do dlaní.

Objevila se Anita.

"Špatné zprávy," povzdychl Manuel.

Anita ztuhla a zbledla.

"Pedro?"

"Ne. Přece vám neustále opakuji, že s Pedrem je všechno v pořádku?" vyjel po ní Manuel. "Přestaňte už na něj myslet!"

"Nemám co ztratit, kromě svého manžela. Jaké špatné zprávy?"

"Poldové zjistili, že pracujete v hotelu."

Anita s sebou trhla a posadila se.

"Co budeme dělat?"

"To nevím. Možná tam na vás čeká policie. Budou se vás vyptávat. Budou mluvit s vaším šéfem. Je to nebezpečná situace."

Anita přemýšlela a Manuel s Fuentesem ji sledovali. Oba muži dostali strach, že se k té obrovské částce peněz nakonec nedostanou.

Když zvedla oči, Manuel užasl nad jejím chladným výrazem.

"Všechno bude v pořádku," ujistila je. "Hotel trpí nedostatkem personálu. Na úklid apartmá jsem sama. Dnešní večer a noc se beze mne určitě neobejdou. Vyptávat se mě budou, až udělám práci. Jsem si tím jistá. A to už bude příliš pozdě." Zvedla se. "Už půjdu. Nebojím se policie. Přesně o půl jedné v noci otevřu dveře pro personál. Dávám vám své slovo." Manuel přikývl.

"Jste dobrá a kurážná žena," řekl. "Budeme tam přesně o půl jedné."

"Je jasné, že do Havany odplujeme s Pedrem?"

"Samozřejmě," odvětil Manuel s falešným úsměvem.

Anita se mu dívala zpřímá do očí.

"Věřím vám," pronesla pevně. "Vezměte si celý můj podíl. Já chci jenom Pedra."

Když odešla, v kabině nastalo dlouhé, rozpačité ticho, které prolomil Fuentes: "Ta žena mě děsí. Je nebezpečná. Nesmí se dostat ke zbraním."

Manuel zavrtěl hlavou.

"O tom není pochyb." Vytáhl z kapsy u kalhot něco, co vypadalo jako černé jelito. Podivný předmět položil na stůl.

"Dneska jsem o všem hodně přemýšlel. Pedro je mrtvý. Neexistuje jiné řešení. Lituji toho, ale od celé záležitosti musíme držet poldy hodně daleko. Anita čeká, že moje výhrůžky donutí majitele hotelu požádat starostu, aby propustil Pedra. Bude stát u mne, zatímco já budu mluvit s Dulacem. Když to udělám, Dulac upozorní policii. Tomu se musíme vyhnout. Jsem si jistý, že ty peníze získáme i bez Pedra. Tím jsem si naprosto jistý, ale Anitu musíme vyřadit." Zvedl neobvyklé jelito. "Malá rána do hlavy a už nebude dělat další problémy. Neublížím jí, jenom omráčím. Umím s tím velmi dobře zacházet." Z další kapsy vyndal balíček lepicí pásky. "Hned jak nás odvede do apartmá, lehce ji udeřím. Svážeme ji, nasadíme roubík a odtáhnem na terasu. K mé velké lítosti neexistuje jiná cesta. Až dostanem peníze, pustíme ji. Pokud přijme fakt, že je Pedro mrtvý a bude pohřbený tady, a ona se s námi bude chtít vrátit, pak ji dám nějaké peníze. Pokud bude tak hloupá, že odmítne, pak dostane bohužel další ránu a necháme ji tam. Až budeme mít peníze a Warrentona jako rukojmí, co proti nám ona nebo poldové zmůžou? Lepší řešení neznám."

Fuentesovi začal po tvářích stékat pot. Vyděšeně zíral na černý pytlík, naplněný pískem.

Pomyslel na dobu, kdy on, Manuel a Warrenton poplují do Havany.

Umím s tím velmi dobře zacházet.

Co se přihodí jemu, skončí mezi žraloky?

Manuel ho upřeně pozoroval.

"Co se ti honí hlavou, kamaráde?" zeptal se.

Kamaráde? Tenhle nečestný člověk mě nazývá kamarádem, pomyslel si Fuentes.

"Přemýšlím o penězích," přinutil se k úsměvu. "Uvažuji o tom, co by pro mě znamenalo vlastnit milion dolarů."

"Ano," přisvědčil Manuel tiše: "Ale nejdřív ty peníze musíme získat. Nemám pravdu, kamaráde?"

Do Fuentesovy líně mysli se vloudil nápad. Mohl by si opatřit pistoli. Během cesty do Havany by z Manuela nespustil oči. Až by se přiblížili k městu, jednoduše by ho zastřelil. Má dost zkušeností na to, aby loď dovedl v pořádku do přístavu. A na palubě bude pět miliónů dolarů! Pak by mohl zastřelit Warrentona a s tím ohromným balíkem peněz se vypařit!

Muselo by se to pořádně promyslet, ale na to je čas.

Pět miliónů dolarů!

S rozjasněnou tváří odpovídal: "Ano, máš pravdu. Nejdřív musíme získat ty prachy."

Ed Haddon se usadil na obvyklé místo v rohu restaurace. Za malou chvíli se k němu připojil Bradey.

Objevil se vrchní.

"Dám si garnáty na kari," objednal si Haddon. "Jsou dobré."

Bradey se k němu přidal. Haddon si poručil další suché martini a pro Bradeyho skotskou.

Hned jak vrchní odešel, Haddon na Bradeyho tázavě pohlédl.

"Nějaké nové zprávy?"

"Akci provedeme dnes v noci," odvětil Bradey. "Vypadá to jako tutovka. Nejdřív sejf, pak Warrentonovic diamanty. A co bude pak?"

"Promyslel jsi všechno do detailů?"

"Jasně, říkám ti, je to tutovka."

"Lu, my se rychle blížíme k velké loupeži."

Přišli dva číšníci a servírovali jídlo.

Oba muži jedli v tichu, které chvílemi přerušoval Bradey spokojeným pomlaskáváním. Když konečně spořádal svou porci, opřel se do židle, ubrouskem si otřel ústa a usmál se.

"Tedy Ede, to bylo d'ábelské jídlo."

"Mohls bys ty svoje nenasytné myšlenky zaměstnat obchodem?" požádal ho Haddon.

"Dáme si jablečný koláč," zareagoval Bradey. "Sbíhají se mi na něj sliny."

Haddon pokrčil rameny. Objednal dva jablečné koláče. Zatímco čekali, Bradey si párátkem čistil zuby a spokojeně si mumlal pod vousy. Haddon stěžil potlačoval netrpělivost.

Bradey se rozhodl spolupracovat až při kávě a brandy.

"Jak jsem říkal, všechno jsem dotáhl až do konce," začal Haddon. "Mluvil jsem s Kendrickem. Odkoupí celý lup. Takže chceš loupež provést dneska v noci. Upozorním ho, aby k tobě do chaty poslal na druhou hodinu poskoka. Až se vrátíš, převezme od tebe kořist, a tím končí tvoje starost. Kendrick mi řekne, kam všechny věci schoval. Až se situace uklidní, šperky rozprodá. Bude trvat pár měsíců, než dostaneme peníze, ale déle určitě ne."

Bradey se ušklíbl.

"Předpokládejme, že Kendrick řekne, že nikdy žádný lup nedostal? Já tomu tlustému páprdovi nevěřím."

Haddon se usmál.

"Žádný problém, Lu. Mám toho na Kendricka dost na delší pobyt ve vězení. Ty peníze dostaneme."

Bradey přikývl.

"Fajn. Když to říkáš, Ede, pak to tak bude."

"Hned jak předáš kořist, vrátíš se do kolečkového křesla. Zůstaneš v hotelu další dva dny. Budou tam kontroly, ale tebe nebude nikdo podezřívát. Máš dokonalé papíry. Po dvou dnech odjedeš. Jasně?"

"Jo. A jak to bude s mými penězi, Ede?"

"Během několika měsíců Kendrick převede tvůj podíl do švýcarské banky."

"A co Bannionovy peníze - padesát tisíc?"

"Musí také počkat."

"Koukej, Ede," pronesl Bradey vážně. "Mike ty prachy opravdu potřebuje. Má rakovinu a musí se postarat o mongoloidní dceru. Vlastně je to od něj oběť. Slíbil jsem mu, že hned po práci dostane zaplacenou svojí část. Můžeš pro něj ty peníze zajistit?"

"Co to má znamenat? Proč bych se měl o něj starat? Jestli jsi mu něco slíbil, Lu, tak to zaříd' sám," zavrčel Haddon.

"Kdybych mohl, tak to udělám, ale nikdy jsem neměl tolik peněz," poznamenal Bradey. "Podívej, Ede. Co je to pro tebe padesát tisíc dolarů? Přece nechceš, aby se celá akce pokazila kvůli padesáti tácům? Slíbil jsem Bannionovi, že svůj podíl dostane hned po práci a chci ten slib dodržet."

"Na můj účet?"

"Dostaneš osm miliónů, možná víc. Pro lásku boží, Ede, buď trochu lidský!"

Haddon se zamyslel, a pak pokrčil rameny.

"Proboha živýho!" zašklebil se na Bradeyho. "Ty bys prodal vejce i slepici. Dobrá, jestliže Bannion svou práci odvede dobře, jestliže získáš Warrentonovic diamanty a šperky z pokojových trezorů, dám ti pro Banniona padesát tisíc dolarů."

Bradey se usmál.

"To je skvělé, Ede." Odstrčil židli a zvedl se. "Bannion tu práci zvládne, a já taky. Díky za skvělé jídlo. Uvidíme se," rozloučil se. Vyšel z restaurace, nasedl do auta a odjel zpět do hotelu Spanish Bay.

Sedmá kapitola

Maria a Wilbur Warrentonovi se do svého apartmá vrátili krátce po sedmé. Odpoledne strávili surfváním a Wilbur se příjemně uvolnil. Těšil se na tichou večeři v hotelové restauraci a na to, že zbytek večera stráví sledováním westernu v

televizi. Jeho naděje se rozplynuly ve chvíli, kdy ho Maria požádala: "Prosím tě, podej mi diamanty. Mám chuť si zahrát. Cítím, že budu mít šťastný den. Navečeříme se v kasinu, a pak si vsadíme."

Wilbur tak moc toužil po klidném večeru, že si dovolil protestovat: "Ale Mario, myslel jsem, že jsme se dohodli, že nebudeš diamanty nosit mimo hotel."

Zamračená Maria zvedla obočí.

"Když si chceš vzít diamanty, tak si je taky vezmu! Na co bych je měla, kdybych je nemohla nosit?"

"Tohle město je plné chudých kubánských přistěhovalců," upozornil ji Wilbur. "Tvoje diamanty by se pro ně mohly stát velkým pokušením. Mohl by je někdo ukrást."

"Jsi směšný! Své šperky si vezmu! Odcházíme v půl deváté. Raději se převlékni," nakázala mu a odešla do své ložnice.

Pochopitelně nezapomněla prásknout dveřmi.

Wilbur se na dlouhou chvíli zamyslel, pak přešel k sejfům, nastavil číselnou kombinaci, otevřel dvířka a vyndal koženou šperkovnici. Položil ji na stůl a sejf znovu zavřel. Natáhl se po telefonu a zavolal do kanceláře Jeana Dulaca.

"Tady Warrenton," představil se, když se na druhém konci ozval ženský hlas. "Rád bych mluvil s panem Dulacem."

"Jistě, pane Warrentone." Úslušný tón v jejím hlase ho potěšil. O chvíli později se ohlásil Dulac. "Dobrý večer, pane Warrentone. Mohu pro vás něco udělat?"

"Jdeme večer do kasina," vysvětloval Warrenton. "Moje paní si bere diamanty."

Dulac, který se pyšnil až neskutečným talentem pro předvídání přání svých bohatých klientů, poznamenal: "Rozumím, pane Warrentone. Rád byste, aby vás doprovodil schopný strážce. To nebude žádný problém. V kolik hodin odcházíte?"

"Kolem půl deváté," vyhrkl Wilbur, překvapený, že Dulac okamžitě odhadl situaci.

"V půl deváté na vás bude v hale čekat jeden z členů hotelové ochrany. Zatelefonoji panu Hendrickovi, který vede kasino. Strážce vás bude chránit během celého večera a doprovodí vás zpět do hotelu. Vyhovuje vám to?"

"Naprosto, a mockrát děkuji. Pane Dulacu, máte skvělý hotel," rozloučil se vděčně Wilbur.

"Je mi potěšením vám posloužit, pane Warrentone," odvětil Dulac zdvořile. "Přeji vám příjemný večer."

Josh Prescott právě dojídal v restauraci pro personál steak s osmaženou cibulí, když přiběhl poslíček a oznámil mu, že s ním chce urychleně hovořit šéf.

Prescott, mumlající si vztekle pod vousy, se rychle vydal do Dulacovy kanceláře. Bylo půl osmé večer.

"Dnes večer budete dělat manželům Warrentonovým osobního strážce," přikázal mu Dulac. "Jdou do kasina a paní Warrentonová bude mít na sobě diamantové šperky. Domluvil jsem se s vedením kasina, že je dovnitř pouze dovedete, tam je předáte muži z jejich ochrany, a pak se vrátíte sem a budete pokračovat ve službě."

"Ano, pane," kývl Prescott prkenně a myslel si: "Ta zkurvená bohatá děvka, ať jde se svými diamanty do háje!"

"Odchází v půl deváté," pokračoval Dulac. "Počkáte na ně v hale. Buďte tam v osm hodin. Ať nemusí čekat."

Prescott si vzpomněl, že si naplánoval pohovořit s Anitou Certesovou, až přijde do práce. Když bude v osm večer sedět v hale, může ji minout.

"Pane," spustil. "Měl byste vědět, že ve Warrentonovic apartmá pracuje na částečný úvazek jistá uklízečka. Je to Kubánka. Jejího manžela zadržuje policie kvůli vraždě."

Dulac s sebou trhnul. Členka jeho personálu je manželka vraha!

"Nemůžeme dopustit, aby ta žena u nás dál pracovala," rozhodl se okamžitě. "Jak se jmenuje?"

"Anita Certesová, pane."

"Velmi dobře, Prescottte. Nechte to na mně."

Jakmile Prescott odešel z kanceláře, Dulac zatelefonoval řediteli personálního oddělení a nařídil mu, aby Anitu ihned propustil. Muž na druhém konci linky záupěl.

"Dnes večer ne, pane," žádal naléhavě. "Nemám nikoho, kdo by ji nahradil. Svoji práci odvádí dobře. Mohu s ní promluvit až zítra ráno?"

"Dobrá," kývl Dulac. "Ale musíme se jí zbavit."

Během tohoto rozhovoru, a zatímco Prescott v kanceláři kontroloval svou zbraň než seběhne do haly, aby počkal na Warrentonovy, přišla Anita. Doufala, že policie už v hotelu není. Odemkla vchod pro personál, vešla, zavřela za sebou a znovu zamkla. Nikdo ji neviděl. Potichu došla na ženskou umývárnu, kde se zamkla na toaletě.

Posadila se na poklop mýsy. Měla před sebou dlouhé čekání. Ani ji nenapadlo nastoupit do služby. Nejspíš by nahoře potkala poldu nebo Prescottta. Tady musí vydržet do půl jedné, kdy odemkne dveře pro personál a odvede Fuentes s Manuelem do Warrentonovic apartmá. Jak o tom přemýšlela, uvědomila si, že by poldové mohli čekat v Prescottově kanceláři než skončí práci. Dobře si uvědomovala, že vedení hotelu by rozhodně netolerovalo, aby se po budově toulali poldové a děsili zdejší klienty.

V šeru neútné místnůstky si vyvolala vzpomínky na milovaného Pedra. Jak jim bude dobře, až budou na lodi a popluží domů! Obejme ho a zahrne veškerou péčí. Byla si naprosto jistá, že se s ním shledá. Bude dít na třtinových planázích, aby vydělala peníze a on se mohl zcela uzdravit.

Sklouzla z toaletního poklopu na kolena. Začala se modlit za to, aby se s Pedrem během několika dnů setkala. Zatímco se modlila, Pedro Certes se ubíral z bolestného života do pokojné smrti.

Bradey, Maggie a Bannion seděli v chatě a probírali poslední detaily noční operace.

Bradey řekl Bannionovi, o čem hovořil s velkým šéfem.

"Dostaneme kořist, Mikeu," spustil. "A ty dostaneš padesát tisíc dolarů. Budeš muset pár dní počkat, ale rozhodně ne déle."

Bannion shrbil mohutná ramena.

"To je skvělá zpráva," poznamenal.

Maggie ho poplácala po ruce.

"Tohle na tobě miluju, Mikeu," promluvila z hloubi svého sentimentálního srdce. "Doufám, že to všechno vyjde. Už kvůli tvé malé dceruše. A myslím to vážně."

Bannion si vzal tři pilulky proti bolesti. Ačkoli nyní necítil žádnou bolest, dělal si starosti. Nepohyboval se tak lehce jako obvykle. Zjistil, že mu ztěžkly nohy, a že ztratil pružnost. Domníval se, že začíná umírat rychleji než očekával.

"Máš s sebou smoking, Mikeu?" zeptal se Bradey.

"Mám."

"Nalíčím ti tvář tak, aby tě nikdo nepoznal," pokračoval Bradey. "Kolem druhé pojedeme my dva do hotelu. Nikdo si nás ani nevšimne. Pokud by se tak stalo, zneškodníš případného dotěru narkotizačním nábojem. Nezapomeň, že střela musí jít do svalů: ruka, tvář nebo krk. Warrentonovi by se mohli v apartmá objevit v době, kdy tam budeme my. Umlčíš je stejným způsobem. Akce by neměla trvat víc jak čtyřicet minut. Pak se vrátíme sem a předáme kořist šéfovi mužovi. Tady zůstaneme ještě další dva dny. Ty dostaneš svoje prachy a rozloučíme se. Souhlasíš?"

Bannion přikývl.

"Můžete se na mě spolehnout."

"Já vím. A taky vím, co pro tebe ta práce znamená." Bradey se otočil k Maggie. "Miláčku, nemusím ti znovu říkat, co máš dělat. Drž toho čmuchala, aby se nám nepletl do cesty. A ještě jednu věc musíš teď udělat. Jdi do hotelové restaurace a uvědom ředitele, že mi není dobře a tedy nebudu večeřet."

Maggie se zatvářila vyplašené.

"Zlatíčko! Tobě není dobře?"

"To mu máš jenom říct!" vyštěkl Bradey. "Já jsem v pořádku! Až to tady poldové začnou prohledávat, chci, aby věděli, že mi je nevolno a ležím. Jasně?"

Maggie dlouhou chvíli koukala s otevřenými ústy, pak se usmála.

"To je chytré. V jednu hroznou chvíli jsem si myslela..."

"Nevadí. Ty nemusíš myslet, Maggie. Tvému mozku to nedělá dobře. Až půjdeš do restaurace, mrkni se, jestli jsou Warrentonovi u stolu. Pokud je tam neuvidíš, zjisti, co mají večer v plánu."

"Ano, zlato." Maggie na Bradeyho nervózně pohlédla. "Mohu se v restauraci navečeřet?"

"Můžeš se nacpat k prasknutí," odvětil Bradey. "Dej si i za mě."

Maggie radostně zapištěla.

Zatímco hovořili, Bannion myslel na svou dceru Chrissy. Od té doby, co byl v Paradise City, telefonoval do domova dvakrát. Sestřička, se kterou hovořil, byla velmi vlídná. Ujistila ho, že Chrissy je spokojená, ale že jí táta chybí a neustále se po něm ptá. Bannion si vzpomněl na víkendy, které trávil s Chrissy a sevřelo se mu srdce. Řekl sestřičce, že za dcerou brzy přijde. Slíbila mu, že to Chrissy vyřídí.

O půl hodiny později Maggie, oblečená ve svých nejlepších společenských šatech, ve kterých vypadala, jako by právě utekla z pařížské revue The Crazy Horse, vcházela do hotelové haly.

Všimla si Joshe Prescottta, který mrzutě posedával v křesle vedle recepce. Přešla kolem něj, hodila po něm smyslným úsměvem a vstoupila do restaurace.

Zatímco postarší páni přestávali jíst, aby si ji důkladně prohlédli a zalitovali, že nejsou o dvacet let mladší, přispěchal k ní šéf restaurace.

"Dobrý večer, madam," pozdravil. "Pan Vance s vámi není?"

"Ten chudák starý drahoušek se necítí dobře," pronesla Maggie bez uzardění a zatvářila se smutně. "Má bolesti. Ale trval na tom, že se musím jít navečeřet. Je tak laskavý."

"Mám mu poslat studenou misku, madam?" zeptal se ředitel a doprovodil ji k rohovému stolu.

Maggie se zarazila. Všimla si, že do haly vešli Warrentonovi. Viděla, jak se Prescott rychle zvedl a připojil se k nim. Zahlédla diamanty. Pak ji Warrentonovi i Prescott zmizeli z dohledu.

"Mám poslat panu Vancemu studenou misku? Něco lehkého?" zopakoval ředitel otázku.

"Ne, díky. Pan Vance spí. Dala jsem mu sedativa." Posadila se ke stolu. "Nebyli to támhle manželé Warrentonovi?"

"Ano, madam. Stráví večer v kasinu," odvětil ředitel a rozložil před ní obsáhlé menu. "Mohu vám při výběru poradit?"

Pomyslel si, že tahle sestřička je ta nejatraktivnější a nejvzrušující žena, jaká se kdy v tomhle hotelu objevila.

Maggie potlačila radostné zavýsknutí a věnovala mu bezmocný pohled.

"Byl byste tak laskav?" pípala. "Mám pořádný hlad."

Vstup Marii Warrentonové do restaurace kasina zaznamenal obrovský úspěch. K nejlepšímu stolu v místnosti ji spolu s Wilburem odvedl sám ředitel.

Zdejší boháči se již najedli. Tady se večeře podávala o něco dříve. Hlavní zájem se nyní přesunul ke stolům s ruletou. Hodně místních návštěvníků vidělo pohádkové warrentonovské diamanty poprvé. Muži si nejdřív prohlédli Mariu, pak diamanty a pro Wilbura jim zbyla už jenom závist. Ženy měly oči jenom pro třpytící se náhrdelník, náušnice a náramky. Maria si vybírala večeři. Jako obvykle měla protivnou náladu. Byly doby, kdy si Wilbur, který se spokojil s dobře propečeným steakem, uvědomoval, jak stěží potlačuje netrpělivost. Maria totiž trvala na tom, aby jí každou položku v menu osobně vysvětlil sám šéf restaurace. Vědoma si toho, že ji v místnosti sledují všechny ženy, chovala se s urážlivou arogancí rozmazlené filmové hvězdy.

"No dobrá, je to její svatební cesta!" pomyslel si Wilbur. "Ať si užívá. Jenom proboha doufám, že se tak nebude chovat, až se vrátíme domů!"

Josh Prescott se sešel s detektivem, pracujícím v kasinu. Ten ho ujistil, že bude Warrentonovým neustále nablízku a dokonce je odveze zpět do hotelu.

Prescott si vzal taxi a vrátil se zpět do kanceláře. V myšlenkách se teď zaobíral Maggie. Zkontroloval čas. Bylo devět hodin. Ve čtvrt na tři má schůzku s Maggie. To je víc jak pět hodin čekání! Maggie ho skutečně vzrušovala. Byl jí natolik zaměstnaný, že zapomněl na Anitu Certesovou. Dokonce, i když začal pravidelnou obhlídku hotelových chodeb, ani si na ni nevzpomněl. Dokázal myslet už jenom na chvíli, kdy budou s Maggie ležet na jemném trávníku, skryti kvetoucími keři.

Manuel vyndal z igelitového sáčku dva revolvery a položil je na stůl.

"Už je čas," poznamenal. "Nesmíme se opozdit. S tou zbraní zacházej opatrně," upozornil Fuentes a postrčil před něj jeden z revolverů. "Je nabitý. Nezapomeň, že nechci žádné střelení. Tuhle práci musíme provést bez policejního zásahu." Pohlédl na Fuentes. "Rozumíš? Budeme střílet jenom tehdy, když se situace nebude vyvíjet podle našich představ."

Fuentes si olízl suché rty a vzal zbraň do ruky.

"Rozumím."

"Možná bude trvat tři nebo čtyři dny, než starý Warrenton přijede s výkupným," pokračoval Manuel. "Budu muset promluvit s Dulacem. Zatímco budeme čekat, musíme taky jíst. Jestli nebude chtít, aby měl zničenou kuchyň, bude muset spolupracovat. Budeme se střídát v odpočinku. Warrentonovy svázeme a Anitu taky. Dáme jim roubíky. Nebude to snadné, kamaráde, vydělat si pět miliónů dolarů není nikdy snadné."

"Jeden milión pro mě a čtyři pro tebe," upřesnil rychle Fuentes.

"Ano. To je správné." Manuel se usmál, ale Fuentesovi na jeho výrazu cosi nesedělo.

"Jestliže tam zůstaneme tak dlouho, budou ti lidé taky muset něco jíst a občas si i ulevit," podotkl Fuentes.

"Jídlo zajistí hotel. A v apartmá jsou záchody."

"Když bude Anita volná," pokračoval Fuentes, "bude nebezpečná. Myslíš, že je moudré jí rozvazovat ruce?"

"Tohle vyřešíme, až budem na místě," odvětil Manuel. "Nezatěžuj se malichernostma. Všechny detaily nech na mně." Fuentes pokrčil rameny.

"Znervózňuje mě. Je nebezpečná."

Manuel se znovu záludně usmál.

"Já jsem nebezpečnější, kamaráde."

Oba muži upřeně hleděli jeden na druhého. Fuentes cítil, jak mu po zpocených zádech přeběhlo chladné mrazení.

Z vzájemného měření psychických sil je vyrušil telefon.

Manuel vstal, přešel k aparátu a zvedl sluchátko.

"Torres," představil se a poslouchal. Mezitím Fuentes ohmatával zbraň a myslel na to, že s ní by se mohl s Manuelem jednou provždy vypořádat. Dotek chladné rukověti v něm probouzel odvahu.

"Díky, kamaráde," promluvil Manuel. "Máš to u mě," rozloučil se a zavěsil. Otočil se na Fuentes a usmál. "Když má člověk dostatek trpělivosti, většina problémů se vyřeší sama," zkonstatoval. "Problém s Anitou je pryč. Přítel z nemocnice mi právě sdělil, že Pedro před půl hodinou zemřel."

Fuentes ztuhl.

"Je mrtvý?" Tvář se mu rozjasnila. "Dobrá zpráva! Ale až se to Anita dozví, nepustí nás dovnitř."

"Nebude to vědět. Už je v hotelu a čeká na nás. Až nás odvede do apartmá, řeknu jí, že Pedro upadl znovu do bezvědomí a zemřel. Pak už nebude moct dělat nic. Hledají ji poldové. Bude muset jít s námi. Dokonce jí dám nějaké peníze."

"Může si myslet, že lžeš," poznamenal Fuentes znepokojeně. "Předpokládejme, že ti neuvěří. Pak by mohla být nebezpečná."

Manuel sáhl do skříňky a vyndal z ní malinké rádio, které zastrčil do kapsy.

"Ani jí to nemusím říkat. Bude to ve zprávách. My dva se budeme tvářit stejně překvapeně jako ona." Vzal si revolver a do druhé kapsy nasypal hrst nábojů. "Jestli se začne chovat hystericky, omráčím jí. Štěstí je na naší straně, kamaráde. Teď pojedeme do hotelu."

Manuel vyšel první, Fuentes ho následoval. Přeplněným nábřežím se prodrali k Manuelovu autu.

Manuel nastartoval a poplácal Fuentes po rameni.

"Všechno dopadne dobře," ujišťoval ho. "Brzy, kamaráde, z nás budou boháči."

Když vyjel z nábřeží, Fuentes si znovu prohlédl pistoli.

Ve tři čtvrti na deset Lepski s Jacobym dojeli k postrannímu vchodu hotelu Spanish Bay. Oba muži se utápěli v mrzuté náladě. Carroll čekala, že ji manžel vezme dnes večer ven. Lepski, který nikdy nezapomněl na žádné výročí, dokonce ani na výročí svatby, si ani nevzpomněl, že dnes mají výročí prvního výletu do Evropy. Ačkoli se ta cesta dala přirovnat k pohromě, Carrol se dožadovala večere v nějaké slušné restauraci, kde by si připomněli alespoň pár hezkých chvil, které tam prožili. Lepski, který zřídka poslouchal Carrollino brebentění, zamumlal, že by to bylo hezké a okamžitě na celou věc zapomněl. Přispěchal domů, čekal večeri a divil se, když našel Carrollu ve vaně.

"Kde mám večeri?" zařval.

"Jíme venku, Lepski," pronesla Carroll odměřeně. "Máme rande."

Lepski zavřel oči. Ta zatracená oslava!

"Koukej, zlato," začal o poznání prosebnějším hlasem. "Mám ještě nějakou práci. Budu pryč pár hodin. Musím si promluvit s manželkou toho Kubance. Mohla bys mi dát něco k jídlu?"

Dostal namydlenou houbou přímo do obličej.

V bufetu snědli spolu s Jacobym hamburger a Lepski poslouchal Maxovo naříkání, že měl zůstat s tou blondýnou, která se tvářila dostatečně žhavě. Cestou do hotelu ani jeden z nich už nepromluvil. Lepski zaparkoval, vystoupili a zamířili do kanceláře Joshe Prescottta. Na klepání nikdo neodpověděl. Vešli dovnitř, rozsvítili a posadili se. V pochmurném tichu si zapálili cigarety a čekali. Lepski se v duchu snažil přijít na způsob, jak si Carroll usmíří, až se vrátí domů. Když Carroll něco nevyšlo, dokázala se chovat víc než nepříjemně. Možná, že až si promluví s tou příšernou Kubánkou, mohl by jí v hotelovém květinářství koupit velkou kytici. Dostat takový dar přímo z hotelu Spanish Bay by jistě Carroll obměkčilo. Pak si uvědomil, na kolik by ho ta kytka nejspíš přišla a ucukl. No, možná ne puget. Mohl by koupit jednu růži, krásně zabalenou v dárkové krabičce. Jacoby si zasmušile pomyslel, že se jeho blondýnka určitě schází se spoustou dalších mužů. Nejspíš ji nadobro ztratil.

Ponoření ve svých problémech, zapomněli oba detektivové na čas. Najednou se Lepski, kterému došly cigarety, podíval na hodinky. Bylo půl jedenácté. Zvedl se.

"Co budeme dělat?" vyhrkl. "Josh tvrdil, že sem tu ženskou přivede v deset. A už je půl jedenáctý."

"Asi se zdržel," poznamenal Jacoby. "Jestli chceš, vezmi si mou cigaretu."

"Půjdu se po něm podívat," rozhodl se Lepski. "Zůstaň tady, kdyby se objevil."

Zamířil do recepce. V hale postávalo několik mužů a žen ve večerních šatech. Lepski, který se cítil rozpačitě, se kolem nich protáhl a došel k recepčnímu.

"Neviděl jste Prescottta?"

Muž se zatvářil, jako by před ním stál bůhvíjaký pobuda.

"Pan Prescott je nepochybně na obchůzce," odpověděl upjatě.

"Jo, ale kde? Chci s ním mluvit," dožadoval se Lepski a zamával mu před očima policejním průkazem.

"Hlídá," ušklíbl se recepční. "Mohl by být kdekoli."

Lepski ztratil trpělivost.

"Dobrá. Jestli ho uvidíte, řekněte mu, že na něj v kanceláři čeká detektiv Lepski."

"Jestli ho uvidím," odsekl recepční, který nesnášel hotelové čmuchaly ani poldy. "Může být kdekoli."

Zuřící Lepski se vrátil zpět do Prescottovy kanceláře. Jacoby si zapaloval další cigaretu.

"Ten mizera je na obhlídce," vybuchl Lepski.

Ještě nebylo čtvrt na dvanáct, když se Prescott, který s očima přilepenýma na hodinkách stále myslel na Maggie, rozhodl zajít do kanceláře. Dostal chuť na skleničku skotské a potřeboval si doplnit zásobu cigaret.

Když otevřel dveře a uviděl Lepskiho s Jacobym, zůstal překvapeně stát. Rázem se mu vybavila Anita Certesová. Jako bývalý polda se okamžitě zorientoval. Nasadil široký úsměv a vstoupil dovnitř.

"Nazdar, hoši," zahlaholil. "Je mi líto. Něco mi do toho přišlo. Dostal jsem zvláštní úkol. Musel jsem doprovodit Warrentonovy do kasina."

"Kde je ta Kubánka?" vyštěkl Lepski.

"Myslím, že už je doma."

Lepski se zvedl. "Doma? Co tím míníš? Slíbil jsi, že tady bude v deset večer. To chceš říct, že jsme tady dřepěli zbytečně?"

"No, nevyšlo to. Měl jsem na práci něco jiného. Teď už je doma."

"Jak to víš?" zařval Lepski.

"Sem přichází v osm. Odchází v deset. Je jedenáct pryč," vysvětloval Prescott. "A poslouvej, Lepski, neřvi na mě."

Možná seš kanón u vás na stanici, ale tady jsem kanón já. Jestli si s ní chceš promluvit, jdi za ní domů."

"Jak mám vědět, že je právě doma?" dožadoval se Lepski.

"Běž a zjisti si to!" vyjel na něj Prescott. "Kde jinde by mohla být?"

"Třeba leží mrtvá u Warrentonových."

"Jo a taky je tam Mickey mouse. Říkám ti, že šla domů!"

Zvedl se Jacoby.

"Pojď, Tome. Prověříme to."

Lepski se zatvářil výhružně.

"Jestli ji tam nenajdem, Prescottte, vrátíme se a ty zažiješ něco, na co do smrti nezapomeneš!"

"Pokud se v tomhle hotelu o něco pokusíš," nedal se Prescott zastrašit, "oznámím to panu Dulacovi, starostovi a tvůj šéf tě vrátí zpátky do uniformy. A teď odprejskni!"

Během této hádky Anita Certesová stále nervózně poposedávala na toaletě dámské umývárny a neustále sledovala čas. Bude vůbec někdy půl jedné? Začala se znovu modlit. Modlila se, vyčkávala a znovu modlila. Z kuchyně k ní doléhaly zvuky, které začaly postupně slábnout. Slyšela odcházet noční personál. Konečně, minutu před půl jednou, se odvážila na chodbu. Rozhlédla se, poslouchala, a pak přesně o půl jedné doběhla ke dveřím pro personál a odemkla. Venku čekali Manuel s Fuentesem. Kývla na ně, aby šli dovnitř a odvedla je k výtahu. Nastoupili a Anita zmáčkla tlačítko do posledního patra. Když kabina stoupala vzhůru, podívala se na Manuela.

"Pedro?"

"Žádné zprávy," zalhal Manuel. "Snažil jsem se dostihnout přítele v nemocnici, ale už šel domů. Nebojte se. Všechno bude v pořádku."

"Modlila jsem se za to," kývla Anita. "V hloubi srdce cítím, že to dopadne dobře."

"Ano," přisvědčil Manuel a nenáviděl se za to. "Vaše modlitby budou vyslyšeny."

Výtah zastavil, Anita vyšla první a zkontrolovala chodbu. Pak odvedla oba muže k proskleným dveřím, vedoucím k

apartmá Warrentonových. Trvalo jí jenom chvilku, než odemkla duplikátními klíči. Všichni tři vstoupili do rozlehlého obývacího pokoje, osvětleného lampami z terasy. Anita zavřela a znovu zamkla.

Lepski se právě řítíl do Seacomb, když hlasatel v rádiu oznámil smrt Pedra Certese.

"Tak ten hajzl chcipl," zkonstatoval Jacoby. "Hele, Tome, má to vůbec smysl s jeho ženou mluvit?"

"Pořád ti leží v hlavě schůzka s tou blondýnou?" zeptal se Lepski a zpomalil.

"No, ještě bych ji mohl zastihnout. Je dlouho vzhůru a já mám zítra volno. Můžu se vyspat. Co vlastně od ty Kubánky čekáš?"

"Mohla by nám dát spojení na Fuentesese."

"Co? Ten je v Havaně. Nedostánem ho. Pro lásku boží, pojed' domů. Vždyť bude skoro půlnoc. Kdo by se staral o nějakou kubánskou špindíru?" dožadoval se Jacoby. "Vrah zemřel. Případ končí. Máme spoustu další práce, než se neustále babrat s bezvýznamným kriminálním, který už je stejně po smrti."

Lepski zastavil u obrubníku.

"Jo. Asi máš pravdu. Dobře, jedeme domů. Vysadím tě. Hodně štěstí, Maxi. Doufám, že se ti rande povede."

"Díky," oddychl si Jacoby.

Když Lepski opustil svého kolegu, zamířil rovnou domů. Zaparkoval a vzpomněl si, že nekoupil Carroll růži.

Cítil se jako muž před popravou. Odemkl vchodové dveře, vešel do bytu, pak si zul boty a potichu se kradl do ložnice. Doufal, že bude Carroll spát.

Samozřejmě, že nespala. Seděla v posteli a čekala na něj.

"Nerozsvěcejte," upozornila je trochu udýchaně Anita.

"Ne. Díky těm světlům na terase vidíme docela dobře," poznamenal Manuel a rozhlédl se kolem. "Ti boháči si žijí!"

Okamžitě ho napadlo, že až bude mít pět milionů dolarů, pořídí si stejné bydlení. "Sedneme si a budeme čekat." Uvelebil se v jedné z velkých lenošek. Znepokojený Fuentes vyšel na terasu. Překvapilo ho, jak je zařízená - obrovské květináče, křesla, stolky, bar.

"Kolik je hodin?" ozval se Manuel a snažil se v přitmě rozeznat ručičky na hodinkách. "A! Budou zprávy. Vsadil jsem na koně, Anito. A mám pocit, že budu mít dneska šťastný den." Vyndal z kapsy malinké rádio. "Zkoušela jste to někdy?"

"Na takové věci jsem nikdy neměla dost peněz," odsekla Anita ostře. "Přece to nebudete zapínat. Někdo by nás mohl slyšet."

"Nebojte se," chlácholil ji Manuel. "Chci vědět, jestli můj kůň vyhrál." Zapnul přijímač a hned ho ztlumil.

Ve dveřích terasy se objevil Fuentes. Po tváři mu stékal pot. Začne tahle hloupá ženská ječet, až zjistí, že manžilek natáhl brka? Zvládne ji Manuel? Znovu přejel prsty po pistoli.

Hlasatel začal číst místní zprávy. Anita seděla bez hnutí. Manuel si přál, aby jí mohl vidět do obličeje, ale světlo v pokoji bylo příliš slabé. Jediné, co rozeznával, byla její sedící silueta a ruce, sevřené mezi koleny.

Pak přišlo oznámení, na které čekal. Nahrbil se a ztuhl. Jestli Anita začne vyvádět, skočí po ní.

Zpráva byla krátká:

Dnes, po krátkém nabytí vědomí, zemřel Pedro Certes, muž, který zavraždil výběrčího daní v Seacomb, a kterého na útěku s třemi tisíci dolary postřelil detektiv Tom Lepski.

Hlasatel pokračoval zprávami o dostizích, ale Manuel rádio vypnul. Postavil ho na podlahu a pohlédl na Anitu.

Očekával první příznaky hysterie.

Nic se nedělo.

Anita dál setrvala ve své kamenné pozici.

Kromě zvuku přibíje a vzdálených výkřiků koupajících se opozdílů se v pokoji rozhostilo nebezpečné ticho.

Konečně se Manuel přinutil promluvit: "Dobrý bože! Anito! Co mám říct?"

Žena seděla dál bez hnutí.

Ted' může kdykoli začít ječet, pomyslel si Manuel. Zvedl se a přešel k ní.

"Anito! Je to strašné!"

"Nepřibližujte se ke mně!" zašeptala příkře.

Manuel se zarazil.

Zvuk jejího hlasu zněl tak úděsně, že se Fuentes stáhl.

Anita rozsvítila malou stolní lampičku.

Manuel se až lekl, když se jí podíval do tváře, ozářené přímým světlem. Nepoznával ji. Viděl před sebou svaraštlý, zestárlý obličej s kalnýmýma očima.

Ale bez jakéhokoli náznaku hysterie. Jako by hleděl do tváře mrtvé ženy.

"Anito!" Přinutil se lhat dál. "Je to stejný šok pro mě jako pro vás."

Mrtvé oči pomalu přicházely k životu.

"Lhal jste mi, vy čestný muži. Celou dobu jste věděl, že je Pedro mrtvý. Lhal jste mi, abych odemkla ty dveře. Lhal jste mi, abyste získal všechny ty špinavé peníze! Proklínám vás!"

"Anito! Ne!" téměř vykřikl Manuel. "Poslouchejte mě! Nelhal jsem vám! Přisahal jsem! Myslete! Jsem opravdu čestný muž! Slíbil jsem vám vašeho manžela. Když někomu z mých lidí něco slíbím, vždycky se to snažím dodržet! Ne, Anito, já

jsem vám nelhal, ale ten chlap z nemocnice lhal mně! Proč mi lhal? Proč mě ujišťoval, že se Pedro uzdravuje? Proč?" Manuel se začal v teatrálním gestu bušit sevřenými pěstmi do hlavy. "Zjistím to! To vám slibuju! Donutím ho, aby mi řekl, proč lhal, a pak ho potrestám! To vám přísahám!"

Anita zavřela oči. Po tvářích jí stékaly obrovské slzy.

"Pedro, můj drahý," zaúpěla tiše: "ztratila jsem tě."

Manuel si s Fuentesem vyměnil rychlý pohled. Fuentes přikývl a mrkl. V duchu Manuela pochválil za mistrný projev.

"Až se vrátíme do Havany," pokračoval Manuel opatrně, "necháme za Pedra sloužit mši. Víím, jak musíte trpět. Vyplačte se, ubohá ženo. Ulevte bolesti ve svém srdci."

Znovu nastalo dlouhé ticho. Pak si Anita hřbetem ruky otřela oči a zvedla se.

"Musím jít," oznámila.

To byla poslední věc, kterou Manuel čekal, že uslyší. Vyděšeně na ni pohlédl.

"Ale Anito, kam půjdete?"

"Do kostela. Kam jinam? Musím za Pedra zapálit svíčky a pomodlit se."

"Ale přece ne teď," namítl Manuel. "Ta hrozná zpráva vámi otřásla. Až se dostaneme do Havany, zapálíme za Pedra spoustu svíček a necháme za něj sloužit mši. Ale teď ne."

Zamířila ke dveřím.

"Půjdu."

Přeběhl k ní a vzal ji za rameno. Cítil jak se pod jeho dotykem otřásla, ale držel ji pevně.

"Ne, Anito! Uvažujte! Hledají vás poldové. Zjistí, že jste to byla vy, kdo odemkl dveře. Zavřou vás. Kolik svíček

Pedrovi zapálíte, když budete hnít někde v cele?"

Sledoval, jak jí po mrtvolně vyhlížející tváři přeběhl odevzdaný, beznadějný výraz. Pustil ji.

"Půjdeme na terasu," promluvil k ní laskavým tónem. "V měsíční záři se pomodlíme za duši vašeho manžela."

Nenápadně mrkl na hodinky. Byla jedna hodina a pět minut. Už to nemůže trvat dlouho a vrátí se Warrentonovi. Nějak musí tu ženskou zaměstnat, než přijdou.

Anita, jako duch, s ním vyšla na terasu. Odvedl ji do tmavého kouta, napůl skrytého pomerančovíkem.

Klekli si na kolena.

Fuentes uznale pozoroval Manuelovo farizejství.

Bradey se už změnil v mladě vyhlížejícího tmavého muže s bradkou. Měl na sobě smoking a pracoval na Bannionově tváři.

"Až budu hotový, nepozná tě vlastní matka," poznamenal. "Kdyby nás Warrentonovi zahlédli dřív než je zneškodníš, nebude to nijak vadit. Ještě chvíli vydrž, než ti nalepím knír."

Bannion, také oblečený ve smokingu, seděl bez hnutí. Mezitím, co na něm Bradey pracoval, myslel na Chrissy. Cítil se uvnitř svého těla prázdný. Prášky proti bolesti zabíraly jako cukrátko útěchy. Uvědomoval si, že zuby nádoru se nemilosrdně zakusují do životně důležitých orgánů jako hladový vlk do bezbranného zvířete.

"Tak!" výdech si Bradey a posadil se. "Nádherná práce. Koukni se."

Bannion s nadměrným úsilím vstal a prohlížel se v zrcadle. Viděl velkého, rozložitého cizince, který s ním neměl společného téměř nic. Kdyby se tak opravdu mohl stát tímhle přísně vyhlížejícím člověkem a začít nový život!

"Dobré, co?" zašklebil se Bradey.

"Ano," přisvědčil Bannion tiše. "Skvělá práce."

Bradey na něj nedůvěřivě pohlédl.

"Mikeu, je ti dobře?"

"Půjdu a udělám svou práci," odvětil Bannion. "Spolehni se na mě." Otočil se a podíval se Bradeymu do očí. "Až to bude všechno za mnou a já opravdu onemocním, můžu se na tebe spolehnout, že se občas přijdeš podívat na mou dceru?"

"Za pár hodin bude po všem," uklidňoval ho Bradey. "Neboj se. Podíl dostaneš během dvou dnů."

Bannion vyndal z kapsy kartičku.

"Lu, tohle je adresa doktora, který se stará o mou dceru. Mluvil jsem s ním telefonicky a slíbil jsem mu, že peníze dorazí za pár dní," Zarazil se a po chvíli pokračoval: "Kdyby se mi něco stalo dřív než dostanu peníze, postaráš se o to za mě? Jediné, co musíš udělat, je poslat peníze a říct, že jsou ode mne. Můžu se na tebe spolehnout?"

Bradey cítil, jak jím projelo chladné mrazení.

"Ale Mikeu..."

"Už to nechci dál probírat," zarazil ho Bannion ostře. "Tak uděláš to pro mě?"

"Samozřejmě, že ano."

"Ruku na to, Lu," vyzval ho Bannion.

"Myslíš, že se během dvou dnů může stát něco zlého?" zeptal se Bradey.

"Nevím. Říkejme téhle úmluvě třeba pojistka. Hned jak tu práci dokončíme, odjedu, Lu. Chci ještě vidět svou dceru.

Nebudu čekat na peníze. Vadí to?"

"Ne, samozřejmě, že ne, Mikeu."

"Díky."

Bradey v hloubi duše učinil rozhodnutí. Jestli všechno dopadne špatně a peníze nebudou, udělá všechno pro to, aby mongoloidní dcera tohoto muže potřebných padesát tisíc dostala.

Vešla Maggie.

"Ach, páni! Jaké skvělé jídlo! Teď jsem dokonale připravená vyrazit na toho hotelového čmuchálka." Vykulila oči. "Lu,

ty jsi zázrak. Ani jednoho z vás bych nepoznala."

Bradey se podíval na hodinky.

"Jdeme, Mikeu," zavelel a obrátil se k Maggie: "Zlato, víš, co máš dělat. Pořádně zaměstnej toho detektiva. Až se sem vrátíš, bude tady čekat Louis de Marney. To je Kendrickův člověk. Zabav ho, dokud se nevrátíme s lupem."

"Ano, drahý," přikývla Maggie a políbila ho.

Bradey zvedl obrovský kufr a vyrazil ke dveřím.

Maggie objala Banniona.

"Hodně štěstí, vojáku," usmála se povzbudivě. "Jsi báječný muž!"

Oplatil ji úsměv, poplácal po ramenou a odešel za Bradeyem.

Cestou do hotelu Bannion poznamenal: "Máš skvělou dívku, Lu."

"Člověk má občas štěstí," zareagoval Bradey. "Řekl bych, že v jejím případě mám víc než štěstí."

Oba muži vešli do haly. Posedávalo tam pár staroušů, kteří si dávali skleničku před spaním. Nikdo z nich nevěnoval oběma mužům pozornost. Ti se, díky svým smokingům, stali součástí scény.

"Teď počkáme," zašeptal Bradey, když se usadili ke stolku v rohu místnosti. "Budeme se tvářit, že sjednáváme obchod." Otevřel kufr a vyndal svazek papírů. Rozdělil je a půlku podal Bannionovi.

Přišel číšník.

"Něco k pití, Mikeu?"

"Kávu."

Bradey objednal kávu a sendviče s uzeným lososem. Když se číšník vrátil, zaplatil a nechal mu velkorysě spropitné.

Mezitím, co Bradey pojídal sendvič, který Bannion odmítl, zahlédl Joshe Prescottta, vcházejícího do haly.

"To je ten čmuchal," poznamenal. "Chlápek, co ho má Maggie na starosti."

Oba muži sledovali Prescottta, který se rychle rozhlédl, a pak opustil hotel a pospíchal k bazénu.

Krátce po druhé zaregistrovali dva strážné, kteří přišli za recepcním a o něčem s ním hovořili. Odevzdali mu klíče a odešli.

"Šlape to tu jako hodinky," zamumlal Bradey. "Teď je kořist v sejfu. Počkáme, dokud se neobjeví Warrentonovi. Pak jdeme na to."

O deset minut později vešli do hotelu Maria a Wilbur Warrentonovi. Maria kráčela rovnou k výtahu. Wilbur vzal od vrátného klíče a pospíchal za ní.

Mezitím co Maria netrpělivě podupávala u výtahu, Bradey fascinovaně hleděl na diamanty.

"Koukej na ty šutry," zamumlal k Bannionovi. "Ty musíme dostat. Dáme jim pět minut, pak jdeme. Než vybilíme sejf, měli by být v posteli."

Bannion si najednou uvědomil, že se pouští do svého prvního kriminálního zločinu. Cítil, jak mu po čele stéká studený pot.

Poprvé a naposled, pomyslel si, když sledoval Bradeyho, jak ukládá falešné papíry do kufru.

Ten na něj mrkl.

"V pořádku, Mikeu?"

"Ano."

Ještě chvíli seděli. Konečně se na Bradeyův pokyn zvedli a zamířili k výtahu.

Recepční, zahloubaný do ranního programu, si jich ani nevšiml.

Když výtah vyjel do posledního patra, Bradey poklepal Bannionovi na rameno.

"Jde to jako po másle," poznamenal.

Osmá kapitola

Manuel vešel z terasy zpět do apartmá. Masíroval si otlacená kolena. Klečel s Anitou na mramorové podlaze terasy a předstíral, že se modlí. Na kolenou a se skloněnou hlavou vydržel patnáct minut. Dál už nedokázal ovládnout netrpělivost. Po kradmu na Anitu pohlédl. Setrvala v nehybné poloze, s hlavou v dlaních. Tíse se zvedl a pomalu ustupoval, nespouštěl z ní oči. Ani se nepohnula. Vrátil se zpět do obývacího pokoje.

Fuentes posedával v lenošce. Z masitých rtů mu visela cigareta. Odulá tvář se mu leskla potem.

Oba muži se podívali jeden na druhého.

"Jde to dobře," zašeptal Manuel. "Žádná hysterie. Modlí se."

Fuentes se jízlivě usklíbl.

"Když se blíží smrt, ženský se vždycky modlí. Co na tom vidíš dobrého?"

"Modlení ji udrží potichu," odvětil Manuel a usmál se. "Další problémy s ní nebudou." Pohlédl na hodinky. Byly dvě hodiny a pět minut. "Warrentonovi tu budou každou chvilku. Ty se postaráš o toho chlapa. Já o ženskou. Mohla by ječet. Ženské jsou nepředvídatelné. S tím chlapem nebudeš mít žádné potíže."

Fuentes přikývl, ale myslel na Anitu. Z ní měl strach. Neproklela ho? Věděl, že ho vinila z Pedrovy smrti. "Anita může být nebezpečná. Může nám zkazit plány."

Manuel se přesunul ke dveřím a vyhlédl na měsícem osvětlenou terasu. Viděl Anitu, jak napůl skrytá pomerančovničkou stále klečí na kolenou.

Otočil se.

"Uklidni se, příteli. Co by mohla udělat? Nemá žádnou zbraň. Ještě se modlí, a když se ženy modlí za mrtvého, modlí se hodně."

Byl by nepříjemně překvapený a vyčerpáný, kdyby tušil, že se Anita už nemodlí. Šok ze zprávy, že je Pedro mrtvý, ji otupil. Do tmavého koutu terasy se Manuelem nechala odvést jako bezduchá. Klekla si, protože on si klekl. Zavřela oči

a sepjala ruce, ale modlitby, které tak často říkala, byly přikryty nepopsaným papírem. Dokázala myslet jenom na svého manžela. Viděla ho na nemocničním lůžku, obklopeného policajty.

Dnes, po krátkém nabytí vědomí, zemřel Pedro Certes, muž, který zavraždil výběřčího daní v Seacomb, a kterého na útěku s třemi tisíci dolary postřelil detektiv Tom Lepski.

Slova hlasatele v rádiu jí doslova propalovala mozek. Pedro zemřel krátce po nabytí vědomí! Neměl žádného kněze, aby ho vyzpovídal a smířil s Bohem. Pedro! Muž, kterého milovala víc než vlastní život! Vzpomínala na měsíce, kdy Pedro, který byl bez práce, byl na ni odkázaný. Živila ho, prala mu, platila za něj nájem a dávala mu všechno, co jí zbylo z výplaty, protože ho milovala a zbožňovala. Připomněla si několik hezkých večerů, kdy ji Pedro vzal do malé restaurace. Bylo jich jen pár, ale ona si je cenila jako poklad. Vzpomněla si na třítinovou farmu jeho otce. Ty dlouhé hodiny, kdy se lopotili v pražícím slunci. Tam byla opravdu šťastná. Ale Pedro ne. Chtěl od té nádeničiny utéct. Přemluvil ji, aby s ním odjela do Paradise City. Byla šťastná, když si našla práci v hotelu Spanish Bay. Pedro ji ujišťoval, že brzy také dostane nějaké dobré místo. Určitě by si vydělal spoustu peněz, ale drahý Pedro neměl štěstí. Nebyla žádná práce, ani peníze, kromě těch, co přinášela ona.

Vzpomněla si na tu hroznou chvíli, kdy ji Pedro ukázal zbraň, a kdy jí řekl, že jeho dobrý přítel Fuentes a on spolu vydělají spoustu peněz.

Fuentes!

Přemýšlela nad tím, že kdyby nebylo téhle lidské hyeny, její drahý Pedro by byl stále naživu.

Fuentes!

Ta šílená bestie, která svedla Pedra! Ta bestie, která dala Pedrovi pistoli! Ta bestie, která je přímo odpovědná za Pedrovu smrt!

Anita pocítila v hlavě prudký nával krve. Zatočil se s ní svět, ale neomdlela. Přitiskla si prsty ke spánkům. Vyděsila se. Pak horko opadlo a ona se otfásla.

Pochopitelně to nemohla vědět, ale díky silnému citovému prožitku a návalu zuřivosti jí praskla v mozku malinká cévka, jejíž porušení způsobovalo duševní vyšinutost.

Jak klečela bez hnutí, zaslechla najednou uvnitř hlavy hlas, který jí zřetelně říkal, že Pedro volá po pomstě. Šeptající hlas jí namlouval, že její milovaný Pedro nedojde odpočinku, dokud nebude pomstěn.

Anita, poslouchající zrádný hlas, přikývla.

"Pomstím tě, drahý Pedro," zamumlala. "Nejdřív Fuentes, který je odpovědný za tvou smrt, pak Manuel, který mi lhal a nakonec detektiv, který tě postřelil. Všichni budou potrestáni. To ti slibuji."

Nyní se začala uklidňovat. Uvědomila si, že už je schopná se modlit. Během modlitby prsty polaskala nůž, skrytý pod černým tričkem.

Tichým opatrným krokem se na terasu vyplížil Manuel. Zamířil ke koutu, ve kterém klečela Anita. Chvíli ji sledoval, a když se ujistil, že se stále modlí, vrátil se zpět do obývacího pokoje.

"Pořád je tam," poznamenal. "S ní problémy nebudou."

"Hele!" vykřikl Fuentes a ukázal na dveře výtahu. Rozsvítil se nápis Obsazeno.

"Teď!" usmál se Manuel divoce. "Ta ženská vyjde první. Ty namíříš na toho chlapa. A nezapomeň, žádný střelení."

V soukromém výtahu, který stoupal z haly do obývacího pokoje apartmá, se nacházela Maria Warrentonová v rozjásané náladě. V kasinu vyhrála dvacet tisíc dolarů.

"Vidíš?" obrátila se na Wilbura a políbila ho. "Říkala jsem ti, že budu mít dnes štěstí. Dáme si šampaňské a chlebičky s kaviárem. Z toho vzrušení mi vyhládlo."

Wilbur, toužící po posteli a spánku, se přinutil k úsměvu.

"Pokud to chceš, máš to mít," povzdychl, a když výtah přijel do posledního patra, tlačítkem otevřel dveře a ustoupil stranou, aby mohla jeho manželka projít.

Maria vešla do obývacího pokoje, pak jí mohutná paže sevřela hrdlo a ona ucítila na prsou bolestné píchnutí.

"Začněte ječet, dámo, a propíchnu vás," zavrčel jí do ucha hrozivě hluboký hlas.

Pach špinavého těla a mužského potu jí zvedl žaludek. Na moment zůstala šokem jako ochromená, ale rychle se vzpamatovala.

"Jděte ode mne!" zařvala. "Odporně zapácháte!"

Wilbur si uvědomil, že stojí tváří v tvář malému, obtloustlému muži, oblečenému do špinavého bílého trička a roztrhaných džinsů. Dotyčný svíral v pravé ruce revolver.

Wilburův vojenský výcvik mu pomohl rychle překonat moment překvapení. Jenže z pohledu na obrovského hnusného chlapa, svírajícího jeho manželku, se mu rozbušilo srdce.

"Tak slyšel jste?" ozvala se znovu Maria. "Táhněte ode mne!"

Manuel ji pustil a ustoupil o krok dozadu.

"Nedělejte problémy," usmál se a mávl dlouhým úzkým nožem. "Nikdo vás nechce zranit. Musíte se ale chovat rozumně. Oba dva se posadte."

Maria pohlédla na Wilbura a pokrčila rameny.

"Předpokládám, že je to přepadení." Přešla k pohovce a posadila se. "Jak nudné!"

Wilbur se posadil vedle ní. Její kuráž i pevné nervy ho udivily.

"Vezměte si peníze," navrhla Maria s opovržením: "A táhněte. Páchnete jak stádo skunků." Hodila svou kabelku Manuelovi k nohám. Ten ji odkopl k Fuentesovi, který ji zvedl, otevřel a vykulil oči na hromadu peněz, vyhraných v kasinu.

"Hele!" zahlaholil k Manuelovi. "Koukej!"

Manuel mu nevěnoval žádnou pozornost. Divoce zíral na Mariu.

"Ano, dámo," procedil mezi zuby. "Páchnem, protože jsme chudáci. Takový jako vy nemáme rádi. Nám smrdíte taky." Udělal k nim několik rychlých kroků, které Maria s Wilburem nestačili ani zaregistrovat. Ve vzduchu se zatřpytila čepel dýky a rozřízla Mariiny šaty. Ostrý břit odkrojil ramínka. Přední část oděvu spadla Marii do klína.

Maria civěla na zničené šaty, a pak na Manuela.

"Ty bastarde!" vykřikla, v očích se jí nebezpečně blýskalo.

"Ano, dámo," usmál se znovu Manuel. "Dobrá, tak jsem bastard. Ale vy máte štěstí. Místo šatů jsem vám mohl pořezat vaši pěknou tvářičku. Mohl jsem vám odříznout špičku vašeho roztomilého nosíku. Takové máte štěstí." Naklonil se dopředu. "Od teď, dámo, budete držet jazyk za zuby. Ještě jedno slovo a můžete se s vaším hezkým ksichtíkem rozloučit."

Maria ztuhla. Krása pro ni znamenala víc než cokoli na světě. Kuráž z ní pomalu vyprchávala. Popadla Wilbura za ruku. Wilbur, vědomý si Fuentesese, mířícího mu zezadu na hlavu, ovládl nutkání skočit na Manuela. Viděl ten ďábelský úsměv a byl si jistý, že Manuel je schopný svému slovu dostat.

"Mario, oni tady jsou kvůli tvým diamantům. Sundej je a hoď jim je na podlahu. Pak určitě odejdou."

Maria třesoucími se prsty sáhla po náušnicích, ale Manuel zavrtěl hlavou.

"Ne, dámo, nechte si svoje krásný diamanty. Co by chudej, smradlavej Kubánc jako já s takovýma šutrama dělal?"

Přenesl svůj pronikavý pohled na Wilbura. "Chceme peníze, pane Warrentone! Chceme pět miliónů dolarů!

Neodejdeme odsud, dokud je nedostaneme. Ve stodolarových bankovkách!"

Wilbur se zatvářil užasle.

"Nemáme tady takovou částku. Vezměte si ty diamanty a vypadněte!"

Manuel se znovu ďábelsky usmál.

"Váš fotr je má. Počkáme. Zatelefonujte mu. Řekněte mu, že pokud nedostaneme pět miliónů dolarů ve stodolarových bankovkách, uřežu vám uši a obličej vaší paničky rozřežu na kousky!"

Anita, skrytá ve stínu stromu, všechno slyšela. Prsty stále objímala rukojeť nože.

V hotelovém sejfu Bradey odemykal bezpečnostní schránky. Pracoval rychle a obratně. Při tom si pískal Láska je nejsladší věc. Každý otevřený box podával Bannionovi, který je vysypával do příručního kufru.

Po patnácté skříňce se Bradey zarazil a protáhl si prsty. Vesele se na Banniona zašklebil.

"Jako sen!" zašeptal. "Chlapče! Tohle je lepší než trhání jablek."

Bannion si uvědomoval přicházející bodavou bolest. Byl nervózní. Na tváři se mu perlil pot, ale dokázal se ještě usmát. Bradey se vrátil k práci.

Za třicet minut poté, co oba muži vstoupili do hotelového sejfu, byly trezory prázdné.

"Fajn," oddychl si Bradey a uložil boxy zpět na místo. Pak zavřel a zamkl bezpečnostní dveře. "Teď jdem pro Warrentonovic diamanty. Kufr necháme tady. Zpátky to vezmeme stejnou cestou." Podíval se na hodinky. Byly dvě hodiny a padesát minut. "Už by měli spát. Pistole v pořádku, Mikeu?"

"Ano."

"Tak padáme."

Bradey stáhl žebřík, který končil u stropu.

"Lezu první."

Tiše vystoupal nahoru, otevřel únikové dveře a vyhoupl se na střechu. Těžce dýchající Bannion se přinutil vylézt za ním. Oba muži stáli v měsícem ozářené noci a dívali se směrem k osvětlené terase apartmá. Bradey zahlédl v obývacím pokoji světla a zarazil se.

"Počkej!" zašeptal. "Oni ještě nespi."

Jeho šepot se v klidu a tichu noci donesl až k Anitě, která stála ve stínu dveří. S rychlostí ještěrky se skryla za obrovský rozkvetlý keř. Klekla si a očima propátrávala střechu terasy. Ve světle měsíce uviděla dva muže.

Bradey si prohlížel terasu.

"Dobrá, Mikeu. Nesmíme ztrácet čas. Kouknem se, co se děje." Následován Bannionem se tise spustil ze střechy na terasu.

Bradey dal Bannionovi rukou znamení, aby zůstal, kde je a sám se přesunul ke vchodu do obývacího pokoje.

Anita se přikrčila víc do stínu. Prošel kolem ní tak těsně, že si na něj mohla sáhnout.

Nahlédl do obývacího pokoje a ztuhl. Zaznamenal záda ošuntěle oblečeného muže. Viděl hlavy Marii a Wilbura, sedících na pohovce. Viděl podsaditého, plešatého a vousatého chlapka, který svíral v ruce třpytící se dýku a cosi jim povídal.

V nočním tichu k němu dolehly útržky rozhovoru: "Tak, pane Warrentone, zatelefonujete svému tatičkovi. Řeknete mu, aby sem přinesl pět miliónů v bankovkách." Hluboký hlas přitvrdil: "Slyšel jste mě?"

Bradey okamžitě pochopil situaci. Warrentonovi jsou zde drženi kvůli výkupnému. Mrkl do velkého zrcadla v čele místnosti. Odráželi se v něm oba Warrentonovi. Zahledl se na ženy pohádkové diamanty. Musel se držet, aby si nezapískal Láska je nejsladší věc. Tohle zvládnou. Otočil se a kývl na Banniona, který se k němu tiše připojil.

"Jako prvního vem toho tlustýho," zamumlal. "Pak toho plešouna," šeptal. "A nakonec ty dva. Střílej rychle, Mikeu."

Bannion vytáhl z pouzdra mohutnou vzduchovku. Uchopil ji oběma rukama, předpisově se rozkročil, přikrčil se a zamířil na Fuentesův mohutný krk.

Wilbur právě říkal: "V tuhle hodinu nemohu otci volat."

Bannion zmáčkl spoušť. Wilburův hlas zanikl v nepatrném zvuku, který zbraň vydala.

Funetes se zarazil a přejel si rukou po zátylku.

"Zatracený komáři," zamumlal.

"Zavolej ho!" vyštěkl Manuel, když Bannion znovu zacítil a zmáčkl spoušť. Malinký náboj se Manuelovi zaryl přesně do středu čela. "Slyšel jsi mě! Hned teď mu zavolej!" Promnul si čelo a napadlo ho stejně jako Fuentes, že ho kousl komár.

Bannion vystřelil třetí náboj, který skončil v zátylku Marii Warrentonové. Čtvrtý náboj poslal do Wilburova zátylku. Oba zareagovali stejně. Plácli se rukama do krku.

Manuel vykulil oči, když uviděl Fuentes, jak upustil zbraň, chytil se opěradla pohovky a pomalu se skládal k zemi.

Manuel cítil, že ho pomalu opouští vědomí. Udělal dopředu dva nejisté kroky, pak jako podřátý strom padl na stolek a z něj na podlahu.

Stejně tak Wilbur i Maria, ovlivnění silnou drogou, klesli na pohovku.

"Velmi pěkné," poznamenal Bradey. "Krásná práce, Mikeu."

Mávl na Banniona, aby zůstal, kde je a vkročil do obývacího pokoje. Rychle z ženy strhl náušnice, náhrdelník i oba náramky. Hodil je do koženého sáčku, který zastrčil do kapsy.

"Pojď, Mikeu," vyhrkl a vyběhl na terasu. "Jdeme. Jak jsem říkal, šlo to jako po másle."

Oba muži se vyšvihli na střechu a spustili zpět do seřfu.

O patnáct minut později obsah bezpečnostních trezorů i Warrentonovic diamanty byly na cestě ke Claudemu Kendrickovi.

Bannion si změnil vizáž a převlékl se do šoféřské uniformy. Maggie ležela na pohovce. Měla zavřené oči a tiše naříkala.

Bradey jí nevěnoval pozornost. Popadl telefonní sluchátko a zavolal Haddonovi, který už čekal.

"Perfektní, Ede," spustil. "Šlo to jedná báseň. Žádné problémy."

"Velmi dobře," pochválil ho Haddon a zavěsil.

Bannion vešel do obývacího pokoje. V ruce svíral cestovní kufr.

"Lu, nejbližší linkou letím do Los Angeles. Musím." Bílá tvář a propadlé oči říkaly vše. "Nemohu čekat. Souhlasíš?"

"Jistě," přikývl Bradey. "Vrátný ti zavolá taxi." Popošel k Bannionovi. "Nedělej si starosti, Mikeu. Odvedl jsi skvělou práci. Peníze pošlu doktorovi. Máš mé slovo."

Oba muži si potřásli rukama. Bradey zatelefonoval nočnímu vrátnému, a požádal ho, aby Mikeovi zajistil taxi. Zvedla se Maggie.

"Jedeš se podívat na Chrissy, Mikeu?"

"Ano."

"Budeš nám chybět." Sklouzla z pohovky a políbila ho. "Zůstaň s ním v kontaktu, Lu. Dej mu naše telefonní číslo."

Bradey zavrtěl hlavou.

"Ne. Kdyby se Mikeovi něco přihodilo a objevili u něj spojení na nás, mohlo by nás to přivést do maléru."

Bannion přikývl.

"To je v pořádku," usmál se. "Takhle to bude lepší." Zaslechl zvuk přijíždějícího taxi. "Vypadnu." Podíval se na

Bradeyho. "Ahoj a nashle." Jemně poklepal Maggie na rameno. "Jsem rád, že jsem tě poznal," řekl. Pak kývl k Bradeymu a odešel.

Uslyšeli bouchnutí a zvuk vzdalujícího se motoru.

"Stalo se něco?" zeptala se Maggie. "Vypadal tak smutně."

"Jdem si lehnout," přerušil ji Bradey rázně. "Pojď, Maggie! Jsem unavený."

"Ale Lu, takhle ho nechat odjet! Vypadal tak nemocně. Stalo se něco, víd'?"

Bradey ji jednou rukou objal a odvedl do ložnice.

"Bojí se o svou dceru. Pojď si lehnout. Jsem unavený."

"Ty jsi unavený!" pohrdavě si odfrkla Maggie. "Ten chlap se choval jako chovnej bejk! Ty jsi unavený? Já jsem mrtvá!"

Anita se jako duch přesunula z terasy ke dveřím obývacího pokoje. Zastavila se a dívala na ležící těla Manuela a Fuentes, která vypadala jako mrtvá. Pak si prohlédla nehybná těla Warrentonových. Viděla Bradeye a Banniona, jak šplhají na střechu a mizí ve tmě. Neušlo jí, že Bannion použil téměř nehluchnou zbraň s dokonalým výsledkem.

Opatrně vstoupila do obývacího pokoje. Na podlaze vedle Fuentes se válel revolver. Popadla ho a pozvolna upustila. Její narušená mysl pracovala pomalu. Před víc než pěti minutami akceptovala fakt, že tihle muži vnesli do jejího života pohromu. A teď tady leží, vydání jí na milost. Přiblížila se k Fuentesovi a surově ho kopla do obličeje. Když nereagoval, uklidnila se a po tváři se jí rozlil krutý úsměv blázna. Prsty objala rukojeť nože. Projela jí vražedná chuť podříznout toho muže, který Pedra svedl: rozřezat ho na kousky. Pak se zastavila a pořádně si luxusní pokoj prohlédla. Například ten luxusní koberec, který tolikrát čistila. Byl to nádherný kousek. Jak často si přála vlastnit takový koberec!

Zastrčila nůž zpět do pouzdra. Chytila Fuentes za kotníky a vytáhla ho na terasu. Nechala ho tam ležet a vrátila se zpět do obývacího pokoje.

Postavila se nad Manuela a důkladně si ho prohlížela. Lhal jí? Byla si tím jistá, ale jeho dramatický monolog o tom, jak mu přítel v nemocnici lhal, v ní vyvolával určité pochybnosti.

Pak si vzpomněla na detonátor, který měl aktivovat bomby. Klekla si a prohledala Manuelovi kapsy. Žádný detonátor, takže jí lhal!

Musela vynaložit pořádnou sílu, aby pohnula Manuelovým ohromným tělem. Ale odhodlání ji dodávalo sílu. Když dotáhla Manuela vedle Fuentes, sotva lapala po dechu.

"Pedro, snaž se mě poslouchat," pronesla něžně. "Teď budeš pomstěný. Od teď budeš spát v klidu. Ať jsi kdekoli,

modlím se, abys viděl, co tvoje žena, která tě nikdy nepřestala milovat, udělá těm dvěma zvířatům."

Vytáhla nůž a klekla si vedle Manuelova bezvládného těla. S odporem sledovala jeho vousatou tvář.

"Tvrdil jsi, že jsi čestný muž," zamumlala. "Všichni naši lidé ti věřili. Slíbil jsi mi mého manžela. Ty bomby sis vymyslel. Nemáš žádný přístroj, kterým bys je odpálil. Přesvědčoval jsi mě, jak moc budu riskovat, když schovám ty takzvané bomby. Vůbec tě to nezajímalo! Jediné, na co jsi myslel, byly peníze, ty čestný muži."

Na tmavém horizontu se začínalo rozjasňovat. Vycházelo slunce. Přibližně za hodinu mělo začít svítat.

"Potrestám tě, ty nečestný muži," zašeptala Anita.

Zvedla Manuelovo oční víčko. Pevnou rukou jemně zasunula špičku nože do jeho sítnice a opatrně otočila nožem. To samé provedla s levým okem.

"Slepý, nečestný muži, nikdo za tebou nepřijde. Tak, jako jsi zradil mě, už nikoho nikdy nezradíš. Žij si ve svém utrpení."

Když začala Manuelovi z očí téct krev, zvedla se a přešla k Fuentesovi.

"Kdyby nebylo tebe," pronesla drsně, "Pedro by byl ještě naživu."

Chytila rukojeť nože oběma rukama a s maniackou zuřivostí začala bezvládné tělo probodávat a rozřezávat.

První paprsky slunce rozsvítily oblohu, když se vrátila do obývacího pokoje. Zamířila do Wilburovy koupelny, kde si smyla krev z rukou. Pak opláchla nůž.

Cítila se klidnější, ale ne uspokojená.

Dokud ten detektiv, který Pedra postřelil, nezemře, nebude mít její milovaný manžel klid. Jak se vlastně jmenoval?

Vyděsila se, že zapomněla jeho jméno. Ale zničehonic se jí vybavilo v mysli: Tom Lepski.

Kde je? Jak ho najde? Dokonce ani nevěděla jak vypadá! Znovu se zamyslela. Šla do obývacího pokoje. U telefonního aparátu našla místní seznam.

Během několika minut zjistila Lepskiho adresu.

Znovu se zamyslela. Tenhle detektiv nebude tak snadným terčem jako Fuentes s Manuelem. Dostat se k němu do takové blízkosti, aby mohla použít nůž, by mohlo být nebezpečné. Utíkala zpět k místu, kde ležela Fuentesova zbraň.

Popadla ji, vyběhla z apartmá a po služebních schodech tiše seběhla ke vchodu pro personál, kterým zamířila do dalšího horkého dne.

V půl osmé se Lepski pustil do snídaň. Carroll si sedla proti němu a se vzrůstající závisí sledovala jeho žvýkání.

Neustále si hlídala váhu a jediné, co si ke snídani doprávala, byl šálek kávy bez cukru. Ovšem, dnes ráno cítila hryzající bolest hladu. Rozhodla se, že ji zazené jako obvykle, kritikou.

"Lepski! Ty nejíš, ale žereš!" zkonstatovala, když se její manžel cpal třetím smaženým vejcem.

"Jo," kývl Lepski. "Tohle je náramná dobrota."

"Ty neposloucháš! Nemusíš do sebe ládovat tak velké snídaň. Podívej se na mě! Já piju jenom kávu bez cukru!"

Lepski si do svého hrníčku přihodil další kostku cukru a ukrojil pořádné sousto šunky. Pak se natáhl pro další toust.

"Potřebuji mít ráno dobrý start." Vložil jídlo do úst a žvýkal. "Koneckonců, zlato, mám těžkou práci. Musím se udržovat v kondici."

"Ty a práce?! Dovol, abych ti připomněla, Lepski, že vím, jak pracuješ! Většinu dne sedíš s nohama na stole a čteš si komiksy. Pokud se ovšem neopíráš o bar a nehraješ si na supermana. Práce! Ty nevíš, co to slovo znamená. A co já? Já, která uklízím dům, vařím ti, peru? Já!"

Lepski už tenhle monolog slyšel. Věnoval jí umaštěný úsměv.

"Máš pravdu, zlato. Nevím, co bych si bez tebe počal."

Carroll si opovržlivě odfrkla.

"Tohle tvrdí všichni chlapi!" vyštěkla. "Tohle není jídlo pro normálního člověka. Od teď, v zájmu tvého zdraví, budeš jíst jen jedno vejce a o hodně méně šunky. Budeš se cítit i vypadat líp."

Lepski se znovu usmál.

"Ne, zlato. Já mám lepší nápad. Ty si budeš dávat jedno vejce a kousek šunky, a já svou obvyklou snídani."

Carroll se právě chystala rozpoutat bouřku, když se u vchodových dveří rozezněl zvonek.

"Kdo to může být?" podivila se.

Lepski si vzal další krajíček toustu.

"Jdi, zlato, a ukoj svou zvědavost," poznamenal a začal si plátek mazat máslem.

"Proč nejdeš ty?", dožadovala se Carroll. "Copak v tomhle domě musím dělat všechno?"

"Mohl by to být pošťák, zlato. S obrovským dárkem pro tebe," uculoval se Lepski.

Carroll se vztekla zvedla, prošla chodbou a otevřela venkovní dveře.

Ke svému překvapení tam našla malou, zavalitou Kubánku, oblečenou v černých kalhotách a černém tričku.

"Ano?" promluvila Carroll první. "Co chcete?"

"Mluvit s panem Lepskim," odpověděla Anita. V pravé ruce, skryté za zády, svírala Fuentesův revolver osmatřicítku.

"Manžel právě snídá," odvětila Carroll ostře. "Nemá rád, když je rušen. Kdo jste?"

Anita si tu dobře vypadající ženu prohlédla. V její vyšínuté mysli ji napadlo, jestli bude trpět tak, jako trpěla ona nad ztrátou manžela.

"Jsem Anita Certesová," představila se. "Pan Lepski chce se mnou mluvit kvůli mému manželovi."

"S tím byste měla jít na stanici," odbyla ji Carroll. "Počkejte tady. Zeptám se ho."

Lepski dojedl. Když Carroll vešla do obývacího pokoje, právě dopíjel třetí šálek kávy.

"Venku je nějaká Kubánka," oznámila mu Carroll. "Chce s tebou mluvit. Jmenuje se Anita Certesová."

Lepski vyskočil ze židle.

"Proboha živého!" vybuchl. "Po téhle ženské jsme pátrali!"
Odstrčil Carroll a proběhl chodbou až ke dveřím, kde stála Anita.
"Vy jste Tom Lepski?" zeptala se.
Lepski pohlédl do černých, kamenných očí a projela jím neočekávaná vlna chladu. Ze zkušenosti poznal, kdo je nebezpečný. A to tahle žena byla. Uvědomil si, že zbraň má v ložnici.
"Vy jste ten muž, co postřelil mého manžela?" zeptala se Anita.
"Promluvíme si o tom, co říkáte?" vyzval ji Lepski opatrně. Sledoval výraz v jejích očích a došlo mu, že je vyšinutá.
"Pojďte dál."
Pak uviděl v Anitině ruce zbraň. Mířila přímo na něj.
Carroll, která stála za ním, si jí všimla také.
"Zemřeš," zašeptala Anita a zmáčkla spoušť.
Lepski pocítil úder do srdce. Ustoupil, zachytil se patou o koberec a upadl. Hlavou se bouchl o zem.
Anita se postavila nad něj, vypálila další tři rány a vyběhla ven.
Netušila, že pistole, kterou dal Manuel Fuentesovi, byla nabitá slepými náboji. Manuel nevěřil Fuentesovi, stejně jako on nevěřil jemu.
Hned jak se Lepski svalil na podlahu a ozvaly se další rány, Carroll zavřela oči. Nepatřila k typům, co omdlívají.
Dlouhou chvíli se ani nepohnula, když se vzpamatovala, přešla k Lepskimu a klekla si vedle něj.
Ta strašná ženská ho zabila!
Objala rukama jeho hlavu a začala ho líbat. Lepski zareagoval, přitáhl ji k sobě.
"Víc," zašeptal. "Ještě víc."
Carroll ho pustila.
"Myslela jsem, že jsi mrtvý."
"Taky jsem si to myslel." Posadil se a začal si třít temeno hlavy. "Jsem mrtvý?"
Carroll mu prohlédla košili.
"Není tady žádná krev. Nemluv tak hloupě. Samozřejmě, že nejsi mrtvý!"
Lepski prozkoumal předek košile. Objevil černá propálená místa. Rozepnul si knoflíčky a prozkoumal hrud'. Konečně se s bručením zvedl.
"Proč šla až sem?" mudroval.
"Jak to mám vědět? Ach Tome, moje lásko, opravdu jsem si myslela, že jsi mrtvý."
"To jsme byli dva." Lepski pospíchal do ložnice. Vzal revolver, hodil ho do pouzdra a řítit se zpět do chodby.
Když vycházel na ulici, Carroll ho chytla za paži.
"Nechod' ven! Je nebezpečná! Ne, Tome! Prosím!"
Lepski se jí vysmekl.
"Zlato, tohle je policejní práce," pronesl s heroickým úsměvem. "Hele, zavolej Beiglerovi. Ať sem pošla pár hochů. Jasně?"
"Ach, Tome! Kdyby se ti něco stalo!" V Carrolliných očích se objevily slzy.
Tohle Lepski miloval. Políbil ji.
"Zítřka tři vejce?"
"Čtyři, když budeš chtít. Buď opatrný!"
"Zavolej Beiglerovi."
Lepski vyběhl na opuštěnou ulici. Zastavil se a rozhlédl napravo a nalevo. Ta bláznivá ženská nemůže být daleko. Ale kterým směrem se vydala? Na konci ulice zahlédl Teda, doručovatele novin.
Zamířil k němu.
"Ahoj, Tede!" zavolal na něj.
Hubený, vytáhlý chlapec s neustále otevřenými ústy zívá, pak zamával a roztlačil kolo k Lepskimu.
Lepski věděl, že tenhle kluk je nejenom prostoduchý, ale víc než retardovaný. Věděl, že ho ten chlapec zbožňuje. Ted se mu svěřoval, že jeho největší touhou je být stejně dobrý polda jako Lepski.
"Čau, pane Lepski," pozdravil Ted. "Tak co zločinci?"
Aby Lepski z Teda něco dostal, nesměl ho znervóznit.
"Ale, to víš, Tede, přicházejí a odcházejí."
Ted se nad tou poznámkou zahluobal, a pak přikývl.
"Máte naprostou pravdu, pane Lepski. Určitě přijdou a určitě odejdou." Očima sklouzl na Lepského pistoli. "Už jste s tímhle někoho zastřelil, pane Lepski?"
"Hele, Tede, neviděl jsi tady ženu, oblečenou v černém?"
"Vsadím se, že jste s touhle pistolí postřelil spoustu banditů," pronesl Ted roztouženě. "Až budu polda, taky budu střílet bandity."
Lepski usilovně přemáhal netrpělivost.
"Jistě, Tede. Ale viděl jsi tady před chvílkou černě oblečenou ženu?"
Chlapec spustil oči ze zbraně.
"Jakou ženskou?" zeptal se.
Lepski přešlápl.
"Ženu v černém."
"Jo, viděl jsem ji."
"Kam šla?"

"Šla?"

"Přesně tak," procedil Lepski mezi zuby. Cítil, jak mu stoupá krevní tlak. "Kterým směrem šla?"

"Myslím, že mířila do kostela." Chlapec se zamyslel, pak pokrčil rameny. "Znáte někoho, kdo by utíkal do kostela?"

Moje máma mě tam musí vždycky dotáhnout."

Na konci ulice stál kostel Sv. Marie. Když se Lepski k němu rozběhl, objevilo se příjezdějící policejní auto. Zatímco Ted celý děj fascinovaně sledoval, vyskočili z auta dva uniformovaní muži.

"Kostel!" vykřikl Lepski. "Dejte si pozor! Má zbraň!"

Utíkal dolů ulicí, následován oběma policisty.

Okamžitě byli zpozorováni místními usedlíky, kteří je sledovali z oken nebo vycházeli z domů. Přijelo další policejní auto. Vyskočil z něj Max Jacoby se dvěma dalšími detektivy.

"Co se sakra děje?" dožadoval se Jacoby.

"Anita Certesová," vysvětloval Lepski. "Pomátla se. Snažila se mě zabít, ale myslím, že měla pistoli nabitou slepými náboji. Je v kostele."

"Dobře. Dostaneme ji," kývl Jacoby a připravil si pistoli.

Skupina ozbrojených mužů obklopila kostel. Dveře byly otevřené. Vycházela odtamtud vůně kadidla.

Lepski, s Jacobym v těsném závěsu, se opatrně vplížil dovnitř. Tam se zarazil.

Na konci postranní lodi plápolaly hořící svíčky. Oltář doslova zářil.

Lepski popošel kupředu a znovu se zastavil.

Uviděl kubánskou ženu, ležící přes oltář. Ze srdce jí trčela rukojeť nože. Všude kapala krev.

Wilbur Warrenton pomalu přicházel k vědomí. Rozhlédl se po obývacím pokoji a zavrtěl hlavou. Pak se prudce napřímil. Pohlédl na manželku, ležící vedle něj. Také se hýbala. Opatrně se jí dotkl. Otevřela oči. Dívali se jeden na druhého.

"Co se stalo?" zeptala se Maria. "Jsou pryč?"

Posadila se a Wilbur se nejistě zvedl.

"Museli nás něčím omámit," zkonstatoval. "Jo, myslím, že jsou pryč."

"Omámit?" Maria se vyděsila. "Jako že nám dali nějakou drogu?"

"Jak jinak se to dá vysvětlit? V každém případě jsou pryč. Nikdo tady není."

"Připadá mi to jako noční můra." Maria si sáhla na krk a vykřikla. "Bože! Ti bastardi mi ukradli diamanty." Vyskočila, a kdyby ji Wilbur nezachytil, málem upadla. "Moje milované diamanty! Jsou pryč!"

"Mario!" okřikl ji Wilbur ostře. "Nebud' hysterická. Posad' se!"

"Moje diamanty! Co řekne otec? Stály deset miliónů! Ti bastardi! Ztratila jsem svoje diamanty!" Maria začala kvílet.

"Neztratila jsi je," pokračoval Wilbur. "Přestaň s těmi nesmysly!"

Maria se na něj obořila.

"Jak se opovažuješ se mnou takhle mluvit!"

"O žádné diamanty jsi nepřišla," pronesl Wilbur pevně.

Dívali se jeden na druhého. Maria nejistě pípla: "Tak kde jsou?"

"Kde by byly? V sejfů."

"Zbláznila jsem se já nebo ty? Jak by mohly být v sejfů?"

"Mario, nosila jsi kopie. Slíbil jsem tvému otci, že pokud budeš chtít diamanty nosit na méně bezpečná místa, dám ti kopie."

"Kopie! Nechápu, o čem mluvíš!"

"Když ti tvůj otec diamanty daroval, vzal mě stranou a dal mi kopie, které nechal udělat v Hong Kongu. Řekl mi, že experti vytvořili ze skla dokonale vyhlížející diamanty. Náramky, náhrdelník i náušnice, které ti lumpové ukradli, jsou vyrobeny ze skla."

"Bože! Tomu nemohu uvěřit!"

Wilbur přešel k tajnému sejfů, odemkl ho a vyndal koženou skříňku. Otevřel ji a podal Marii, která zírala na nádherné ušlechtilé kameny, třpytící se v ranním slunci.

"Ach, miláčku!" Položila skříňku, rozběhla se k Wilburovi a objala ho. "Díky! Zapomeň, že jsem se chovala tak hnusně."

Já se znám. Prosím tě, pomoz mi se změnit."

Wilbur ji políbil.

"Běž si lehnout. Zavolám policii."

"Lehnout si? Chci šampaňské a chlebičky s kaviárem! Musíme oslavovat!" Maria se zatočila. "Koukej na to slunce! A ta obloha!"

Wilbur odevzdaně pokrčil rameny. Šel k telefonu, aby zavolal policii. Sledoval při tom Marii, jak vychází na terasu.

Výkřik hrůzy ho vymrštil za ní. Ani se nedivil jejímu zděšení, když uviděl to co ona.